

USTA KALEMLERDEN HİKAYELER

YENİDOĞU
OKULLARI

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

USTA

KALEMLERDEN

HİKAYELER

Öner YAVRU

İLKOKUL AKADEMİK KOORDİNATÖRÜ

ÖNSÖZ

Eğitim sistemimiz içerisinde; çocuklarımıza kazandırabileceğimiz en güzel sevgi; kitap sevgisi, en güzel alışkanlık okuma alışkanlığıdır. Okunan her kitap, zihnimizde yeni öğrenmelere imkân sağlarken, aynı zamanda okuyucusuna yepyeni ufuklar açar. Kitap okumayı sadece bilgiye ulaşmak olarak düşünmemek gerekir.

Kitap okumak; öğrenmeye giden bir yoldur ancak aynı zamanda, insanın zihni kapasitesinin artması, tefekkür boyutunun güçlenmesi, olaylara daha geniş bir bakış açısı ile derinlikli bir şekilde bakabilmesi demektir. Kitap okumayan kişiler sığ alanlarda uğraşırken; yaşanan süreçlerin arkasındaki derinliği fark edebilen kişiler kitap okuyan ve entelektüel bilgi birikimine sahip kişilerdir.

Victor Hugo'nun "Okuma ihtiyacı barut gibidir, bir kere tutuşunca artık sönmez" sözü kitap getiren kişinin bundan vazgeçemeyeceğini ifade etmektedir.

Burada biz eğitimcilere ve ebeveynlere düşen görev; kitap sevgisini çocuklarımıza aşılayabilmek, okuma ve yazma sevgisi ile ilgili fitili ateşleyebilmektir. Elinizde tutmuş olduğunuz bu eser, bu amaçla yapılan çalışmalarımızdan bir tanesidir. Okuyan, okutan, hayatının merkezine kitap ve kütüphaneyi koyan insanların; nereden geldiği ve nereye gideceğinin idraki ile kendine ve içinde yaşadığı topluma faydeler sağlayacağı muhakkaktır.

Küçüklerimizin okuması, yazması geleceğimiz adına ümitlerimizin tazelenmesi demektir. Emek vererek yazma gayretinde olan öğrencilerimizi ve onlara mihmandarlık eden öğretmenlerimizi kutluyorum. Okuma ve yazma heyecanının hayatımızda her daim olması temennisiyle...

USTA KALEMLERDEN HİKAYELER

4 / A

Fatma ÖZCAN

4/A SINIF ÖĞRETMENİ

KIR ÇİÇEKLERİ

Yeni aldığı çiftliğinin tam ortasına yaptırdığı mütevazı evinde çok mutluydu. Geniş bahçesine çok sevdiği rengarenk güller dikmişti. Her sabah kalktığı anda onları suluyor, diplerini çapalıyor, kurumuş dallarını büyük bir ustalıkla buduyordu.

Günleri huzurla geçiyordu. Çok heyecanlıydı. Yeni çiftliğinde çok mutluydu. Yıllardır hayalini kurduğu kocaman ancak gösterişsiz yere kavuşmuştu. Kendi çabasıyla burayı şenlendirecekti.

Ancak çok severek diktiği, özveriyle bakımını yaptığı gülleri istediği gibi büyümüyordu. Güllerin diplerinde yeşeren rengarenk çiçekler de vardı. Gün geçtikçe ilgisini çekmeye başladı. Bunlar “Kır Çiçekleriydi”. Taptaze kır çiçekleri. Çok sevdiği güller gibi çok da bakım istemiyorlardı. Büyümek, yeşermek için hiç de öyle nazlanmıyorlardı. Biraz sevgi, biraz da ilgi onlara yetiyordu. Yağmursuz günlerde sulanmaları yeterliydi.

Gün geçtikçe allı-morlu açıyorlardı. Zaman zaman toplayıp sevdiklerine “Kır Çiçeği” demeti sunuyordu. O bir zamanlar çok sevdiği güllere sanki sitem edercesine.

“Kır Çiçekleri” çoğaldıkça çiftliğin her yerine yayılıyor, mis kokular saçıyordu. Hep bir arada olmanın gücüyle başları dik, kökleri güçlü, çoğaldıkça çoğalıyorlardı. Birbirlerine verdikleri güçle “çiftlik bizimdir” diyorlardı. Dünya bizimdir. Etraftaki çitleri aşip her tarafa yayılmak istiyorlardı. Öyle de oldu.

Vızıldayarak üzerlerine konan bal arıları da hayrandı kır çiçeklerinin sonsuz sabrına ve güzelliğine.

Ben dünyaya kır çiçekleri sunuyorum diyordu. Keşke herkes “Kır Çiçekleri” toplasa, sunsa sevdiklerine. Hayatına renk verse, “Kır Çiçeklerinden” demetlenmiş bir demet sunsa.

“Dört yıl önce tomurcuk olup sevgimle ve sabrım ile yeşertmeye çalıştığım şimdi çeşit çeşit rengarenk açan ve mis gibi kokan, adını ‘Kır Çiçeklerim’ koyduğum çok kıymetli yavrularıma armağan olsun”

MUHAMMED İLE SAİD'İN DOSTLUĞU

Ali Hamza
GÜNER

Muhammed ile Said aynı okulda okuyorlarmış. İkisi de futbolu çok severmiş. En sevdikleri takım Fenerbahçe'ymiş. En sevdikleri futbolcu Niang'mış. En güzel golü hep akıllarındaymış. Her gün okulda öğle teneffüsünde futbol oynarlarmış. Okulda en sevdikleri öğretmen Fatma öğretmenmiş. En sevdikleri ders matematikmiş. Sınıfın en çalışkanı Said'miş.

Büyüyünce futbolcu olmak istiyorlarmış. Bunun için hem derslerine çok çalışıyorlarmış hem de okul takımına girebilmek için tüm antrenmanlara katılıyorlarmış. Günler haftalar derken tam bir ay geçmiş. Seçmelere son bir hafta...

İkisi de yediklerine içtiklerine dikkat edip çalışmalarını hızlandırmışlar. Her gün okuldan sonra mahallerinde koşu yapıyorlarmış. Topa olan hakimiyetlerini arttırmak için beden eğitimi dersinde öğrendikleri hareketleri yapıyorlarmış. Tüm bu antrenmanları yaparken derslerini de hiç aksatmamışlar. Aileleri onları hem destekliyor hem azimlerinden dolayı takdir ediyormuş.

Beklenen gün gelmiş. "Okul takımına kimler girecek?" İkisi de çok heyecanlıymış. Kahvaltılarını yapıp bisikletleriyle okula gitmişler. Seçmeler başlamış sıra Muhammed'e gelmiş. Muhammed çalıştığı tüm hareketleri yapıp topa

olan hakimiyetini kanıtlamış. Kenara geçip Said'i desteklemeye ve içinden dua etmeye başlamış. "Allah'ım inşallah birlikte okul takımına girebiliriz. Said'e yardım et." Said de elinden gelen her şeyi yapmış ve sonuçları beklemeye başlamışlar.

Artık ikisi de okul takımındaymış. Sevinçlerini aileleriyle paylaşmışlar...

Aradan yıllar geçmiş... Büyümüşler... İkisi de futbolcu olup aynı takıma girmişler.

ASLAN SEVGİSİ

Ahmet isminde bir çocuk varmış. Hayvanat bahçesinin tam karşısında oturuyorlarmış. Ahmet odasının penceresinden hayvanat bahçesindeki aslanı görebiliyormuş. Aslana karşı oldukça ilgiliymiş. Aslana olan ilgisi Galatasaraylı olmasından imiş.

Fenerbahçe Galatasaray maçı günü gelmiş. Ahmet maçı seyretmek için bütün arkadaşlarını çağırmış. Maç başlamış. Dakika bir gol bir. Sow'un röveşata golü. Onun ardından sekiz gol daha. Ve maç bitmiş. Ahmet bu duruma çok üzülmüş. Çünkü yeneceklerinden eminmiş aslında. "Nasıl olur bu! Yenilemezsiniz!" arkadaşları onu sakinleştirmeye çalışmışlar ama hiçbir etki yapmamış. Ahmet bu durumu çok önemsiyormuş.

Ertesi gün Ahmet okula gelmemiş. Öğretmeni ve arkadaşları ertesi gün gelir diye düşünmüşler fakat Ahmet yine yokmuş.

Öğretmeni ailesini arayıp durumla ilgili bilgi almış. Ailesi de Ahmet'in çok üzgün olduğunu okula gelmek istemediğini belirtmiş. Hatta sadece okul değil hiçbir yere gitmeyip hiçbir şey yapmıyormuş. Ailesine şöyle söylemiş:

- 9-0 bitmişti maç. Ben dokuz gün okula gitmeyeceğim.

Ailesi ne yapacağını bilememiş. Öğretmenleri Ayşe Hanım aileyle görüşmüşler. Ayşe Hanım:

- Merak etmeyin. Düzelecek inşallah. Biz sizi ziyarete gelmek istiyoruz.

Ailesi bu ilgi karşısında oldukça memnun olmuş ve kabul etmiş. Ayşe Hanım öğrencilerine durumu anlatmış. Herkes bu duruma çok üzülmüş ve Ahmet'in yanına gitmek istediklerini söylemiş.

Sınıfça Ahmetlerin evine gitmişler. Ahmet onları karşısında gördüğünde çok şaşırılmış. Hala üzgünmüş ama tüm arkadaşlarının yanında olması onu çok mutlu etmiş. Galatasaraylı, Fenerbahçeli, Beşiktaşlı... tüm arkadaşları ordaymış ve Ahmet'e şöyle söylemişler:

- Takım tutuyor kulumuz, ailemiz, başka ilgi alanlarımız... konuşmaya öğretmeni de katılmış ve Ahmet ikna olmuş. Galatasaray'ı sevmeye devam etse de hiçbir zaman bu şekilde davranmamış.

Baran ÖNCÜ

UZAYIN ARDINDAN

Bir gün Nasa gaz bulutlarından oluşmuş bir Nebula görmüş. Çok etkileyici bir şeymiş. Ama oraya gidemezlermiş. Çünkü o kadar enerjileri yokmuş.

Fakat pes etmemişler bir tane astronot göndermişler. Ama Nebula çok uzakta olduğu için havasızlıktan fenalaşmış. Sonra bir sürü astronot göndermişler hepsi fenalaşmışlar ve oraya bir türlü varamamışlar. Bundan yüz yirmi yıl sonra NASA'ya yeni gelen astronot ben Nebula'ya gidebilirim demiş. Çok çalışmış ama korkmuş. NASA'ya yeni gelen herkes korkmuş. İlk gelen kişi s4 adlı bir uzay aracı icat etmiş. Ben bu sefer yapacağım demiş. Ama kışkanç bir kişi s4 adlı uzay aracını kaçırmış. Nebula'ya gitmeye çalışmış ve başarmış. Ancak orada mahsur kalmış. Yedi gün içerisinde oradan çıkamazsa ölmüş.

Bunun üzerine yeni gelen kişi yeni bir araç yapmış, S5. S5, S4'ten daha iyiymiş. Kışkanç kişi tam ölecekken kurtarmış. Nebula'da ne olduğunu hiçbir zaman anlatmamış...

S5'e binmiş ve Nebula'ya gitmiş. Benzin bitmiş Mars'ta mahsur kalmış. Yirmi gün sonra yeşil bir şey görmüş ve onun bir uzaylı olduğunu anlamış. Kaçmış ama uzaylılar onu bulmuş. Yeni gelen kişi bu sefer korkmamış. S5'in özel teleportlarıyla hepsini ışınlamış. NASA'ya hepsini anlatmış. Nasa bu konu hakkında bir bilim kurgu filmi yapmış.

EFSANE SERHAT

Serhat şehrin kenar mahallesinde oturan bir çocuktur. Derslerinde başarılı olduğu kadar futbolda da başarılıydı.

Bir gün bir turnuva yapıldı. Kazanan takımdan iki kişi Türk milli takımına girecekmiş. Can diye biriyle tanışmış. İkisi iyi bir ikili olmuştu. 22 maç yendikten sonra finalde yenilmişlerdi. Serhat ağlamıştı. Serhat'ın sesini duyan Fatih Terim:

-Turnuvayı kaybettin diye seni kadroya almayacağım diye bir şey yok demişti.

Seçmelerde Can ve Serhat takıma girmişler ve çok mutlu olmuşlardı. Türkiye ile İtalya bir maç yapacaktı. Hernandez lakaplı altın el olan sadece bir gol yiyen bir kaleci vardı karşılarında... Maç başladı. İtalyanlar hemen bir gol attı. Hernandez penaltı yaptı. Kurtardı dönen topta golü yedi. Santra yapıldı frikik oldu. Can golü attı. İkinci maç Arjantin Türkiye maçıydı. Juan Diaz üç dakikada üç gol attı. Ama Serhat dört gol atarak kırılması zor bir rekora imza attı. Maç bitti kazanan: Türkiye'ydi.

Fransa Türkiye maçı başladı. Napeleon bir gol attı. Can bir gol attı. Pierre bir gol attı. Serhat bir gol attı. Penaltılara gitti Türkiye kazandı. Final maçı Almanya'ya karşı Türkiye. Kim kazanacak belli değildi. Futbol imparatoru lakabıyla Karl Heinz Schneider ve sahaların sanatçısı lakabıyla Serhat.

Maç başladı ama bir değişiklik vardı. Kalede Muhammed Eyüp vardı. Schneider 10 şut çekti. Ama sadece biri gol oldu. Serhat gol attı. Serhat yine gol attı. Kazanan Türkiye oldu. Serhat çok iyi bir futbolcu, Eyüp efsane bir kaleci oldu.

Derda AÇDAĞ

ZORLU TIRMANIŞ

Benim adım Deniz, ikiziminki ise Yıldırım. Biz çocukluktan beri tırmanmayı çok severiz. Beraber her yere tırmanırdık sonunda da dağcı olduk.

Beraber dağ olimpiyatları tırmanışlarına katıldık. Kazanmayı ikimiz de istiyorduk. Sürekli duamız buydu. Hazırlıklarımızı tamamladık. Sekiz kişiydik. İkili gruplar halinde dört grup vardı. Oldukça zorlu bir parkurdu. Tırmanış başlamıştı ve yorucuydu. İlerleyen saatlerde büyük korku yaşadık. Yıldırımın ayağı kaydı. Çok şükür bir şey olmadı. Ama kurallar gereği düşen en başından başlar ve diğeri onu beklemek zorundadır. Bu durum bize bayağı zaman kaybettirdi. Yıldırım tekrar yanıma çıkınca devam ettik. Diğer gruplar da bizim yaşadığımız olumsuzlukları yaşayınca avantaj kazandık. İlk tırmanan bizdik. Her zamanki gibi iki kardeş yine zirvedeydik.

CAN'IN RÜYASI

Güzel bir kasaba varmış. Burası yemyeşil doğayla iç içe küçük bir yermiş. Burada herkes birbirini tanır huzur içinde yaşamış. Yeraltında yaşayan hayvanlar hariç. Onlar hiç de mutlu değilmiş. Çünkü kasabada haylaz mı haylaz Can adında bir çocuk yaşamış.

Can kendinden küçüklere ve küçük olan her şeye kötü davranır ve acımazmış. Mahalledeki çocuklar bile sırf korktukları için onunla oynamış. Can'ın ailesinden başka seveni yokmuş. Can'ın en büyük eğlencesi kelebekleri yakalayıp kanatlarını koparmak ve karınca yuvalarına su doldurmuş. Zavallı karıncalar sürekli su dolan yuvaları boşaltıp yeniden yuva kurarlarmış ama nafile. Can her defasında yuvayı bulur su ile doldurmuş. Ya kelebekler kanatsız nasıl uçsunlar? Bu duruma bir çözüm bulmak gerekirmiş. Kelebekler ve karıncalar bir gün toplanıp bilge olanları sihirli bir su hazırlamaya karar vermişler. Can uyurken ağzına döküp rüyasında kendilerini görmesini istiyorlarmış. Sıkıntılarını ona anlatıp yaptığının kötü olduğunu söyleyeceklermiş. Böyle de olmuş. O gece Can rüyasında kelebekleri ve karıncaları dev gibi görmüş. Hepsi sen bize ne yaptıysan biz de sana aynısını yapalım mı? diye soruyormuş. Can o kadar korkmuş ki... Sabah ilk iş hayvanların yanına gidip onlardan özür dilemiş ve bir daha

böyle şeyler yapmayacağına söz vermiş.

Hatasını fazlasıyla anlamış olan Can karınca yuvalarının başına her gün su değil şeker koyar olmuş. Kelebeklerden de özür dileyen Can onların aslında ne kadar da güzel ve narin olduğunu fark etmiş.

O günden sonra herkese karşı merhametli ve sevgi dolu olmuş. Çocuklar bile artık ondan korktukları için değil gerçekten onu sevdikleri için onunla oyunlar oynamış. Ve herkes onu çok sevmiş

İKİZLER

İkiz çocuk sahibi bir aile varmış. İkizlerden biri çok yaramaz diğeri ise usluymuş. Herkes bu ikizlerin aynı şeylerden hoşlandığını aynı şeyi yaptığını zannedermiş. Ama birbirlerinden oldukça farklılarmış. Bu ikizlerin yaramaz olanı Züleyha, uslu olanı ise Sümeyra imiş.

Yine günlerden bir gün hep geç yattıkları için uyuyakalmışlar. Anneleri gelmiş ve onları uyandırmaya çalışmış. Sümeyra annesini duymuş ve kalkmış, hep yaramazlık yapan Züleyha tabii akşamleyin geç yattığı için yine kalkamamış. Annesi uyandırmaya çalıştıkça, Züleyha:

– Beş dakika daha diyormuş.

Ama annesi onu uyandırmanın yolunu biliyormuş.

– Bak kahvaltıda ne var, diye annesi seslenmiş. Züleyha da dimdik yatakta asker gibi durmuş şöyle diyormuş:

– Hazırım, hazırım, ne var kahvaltıda?

Annesi kalkarsan söylerim demişti. Züleyha hemen elini yüzünü yıkamış. Sofraya oturduğunda bir de ne görsün? En sevdiği fındık ezmesi varmış. Annesi deme ki marketten yeni almıştı. Annesine çok teşekkür etmiş. Annesi sizi doyurmak benim görevim demiş. Yemeklerini yemeye başlamışlar. İkisi de kurt gibi açmış.

Dilara SUNÇUR

Tabaklarını silip süpürmüşler. Tabakta son bir salatalık varmış.

Heyecan doruktaymış, Züleyha mı alıcaktı yoksa Sümeysa mı? Züleyha çatalını batırmış ardından Sümeysa da batırmış çatalını. Anneleri tamam adaletsizlik olmaz demiş ve çekmecedan bıçak alıp salatalığı ortadan ikiye ayırmış, Züleyha'yla, Sümeysa'ya birer parça vermiş. Sonuçta ikisinin de karnı doymuştu. Odalarına çekildiklerinde Sümeysa yatağına yatmış ve ikizi Züleyha'ya :

- Ben biraz uzanacağım demiş.

Züleyha hemen çantasından ödevlerini çıkarmış. Ödevi matematikmiş. Soruları takır takır yapmıştı ama son soruda takılmıştı. Düşünüp cevabı bulamamıştı. Canı sıkılmıştı. İçinden biraz haylazlık yapsam ne olur ki diye düşündü. Yatağının üzerinden atlayıp zıplamıştı. Sümeysa uyandığında.;

Züleyha:

- Aaa Sümeysa neden uyandın?

- Neden olacak senin haylazlığından.

Züleyha, Sümeysa'nın ona kızmasından korktuğu için hemen salona saklanmış. Ama Sümeysa ona kızmamış ve bir dahaki sefere daha dikkatli olursun demiş. Züleyha ödevlerine geri dönmüş ve işte takıldığı soruyu yapabiliyordu. İçinden:

galiba biraz oynayınca biraz akıl da geldi demiş. Züleyha yaptıklarını düşündüğünde Sümeysa'ya biraz haksızlık yaptığını anlamış. Hemen hazırlıklara başlamış.

Ona güzel bir sürpriz hazırlamaya karar vermiş. Sümeysa 'nın odasını süslemiş, en sevdiği keki masasına koymuş ve Sümeysa'nın uyanmasını beklemiş. Züleyha her şeyin çok güzel olduğunu düşünmüş... Sümeysa kesin beğenir demiş. Sümeysa uyanmış. Uyandığı anda çok şaşırmış.

- Bu çok güzel demiş. En sevdiği kekten yemiş ve Züleyha'ya dönüp:

- Artık yaramazlık yok demiş.

Züleyha:

- Artık yaramazlık yapmayacağım demiş ve birbirlerine sarılmışlar. Onları gören annelerinin içi mutlulukla dolmuş.

YILDIZ

Yıldız adında bir kız varmış. Hobileri kitap okumak ve paten sürmekmiş. Yıldızın bir de ablası varmış ama son günlerde onunla görüşemiyormuş. Nedeni ise ablasının çok fazla yoğun olmasıymış. Yıldız'ın hobilerinden biri de kitap okumak olduğu için anne ve babasından eve bir kitaplık almalarını istemiş ama odasında yer olmadığı için bu olay gerçekleşememiş. Neyse bu konuyu bir kenara koyayım demiş. Ablası çok meşgul olduğundan okulla beraber başka bir şehre iki haftalığına gitmiş. Yıldız'ın da canı çok sıkılmış. Kendi kendine keşke ablalara olduğu gibi bize de gezi olsa demiş.

O anda aklına bir fikir gelmiş. Koltuğunun altındaki çadırı çıkarmış ve annesine çadırı kurmasını istemiş. Annesi hemen gelip çadırı kurmuş. Annesi bununla ne yapacaksın dediğinde ise arkadaşım Yeşim'i çağırıp kamp kuracağım demiş. Annesi olur demiş ve ara da o zaman müsaitse gelsin Yeşim dört gün bizde kalsın. Ararken müsaitler mi diye sormayı unutma demiş annesi. Yıldız telefonu kaptığı gibi hemen rehber kısmına girip Yeşim'leri aramış. Telefonda hat meşgul yazıyormuş. Yıldız bir daha aramayı düşünmüş ama aramamış. Çünkü rahatsız etmiş olurmuş. Zaten onlar tekrar o aramayı görüp ararlar diye düşünmüş. Neyse birkaç dakika sonra telefon çalmış. Arayan Yeşim imiş. Yıldız konuşmaya merhabayla başlamış. Yeşim de

merhaba demiş. Yıldız asıl konuya geçip Yeşim ablalar şehir dışına gitti. Sen de bize gelsen demiş. Zaten çadırı da kurduk. Müsaitseniz gelebilir misin? Yeşim, ben hemen anneme sorayım bir dakika bekler misin Yıldız demiş. Yeşim hemen annesine sormuş. Annesi de olur demiş. Yeşim telefona dönmüş ve tamam annem izin verdi demiş. "İyi o zaman anlaştık." İkisi de aynı anda söylemişlerdi.

Yeşim hemen yola koyulmuş ve Yıldızlara gelmişler. Yeşim annesiyle vedalaşmış. Annesi:

- Yeşim seni dört gün sonra alacağım, demiş ve oradan ayrılmış.

Yıldız ve Yeşim beraber çadırın içine girmişler ve eşyaları yerleştirmişler. Yemek yemeyi, uyumayı, test çözmeyi hep çadırlarının içinde yapmışlar. Bu iş eğlenceliye benziyordu. Halının üzerine küçük, ince, uzun çubuklar koyup yuvarlak yapmışlar. Bir çubukla yuvarlağın içine şeker benzer boncuklar koymuşlar. Sonra çubuklarla boncukları şeker sayıp yemiş gibi yapmışlar. Böyle yaparak dört gün geçmiş. Yeşim'in annesi gelmeye yakınmış. Biraz zaman geçtiğinde kapı zili çalmış. Yeşim'in annesi gelmiş. Yeşim'i görür görmez annesi kızına sarılmış. Sonra eee nasıl geçti demiş annesi. Yeşim iyi geçti demiş ve Yeşim'ler gitmişler.

Yıldızın ablası da Yeşimler gittikten sonraki gün gelmiş. Yıldız ablasına hani iki hafta kalacaktınız demiş. Ablası öyle olmadı. Yıldız hemen gelmek zorunda kaldık demiş. Yıldız hemen sorulara

başlamış. Orası nasıldı? Gittiğiniz yer neresiydi? Ne öğrendin? Ablası bu art arda gelen sorulara karşılık veremeden önce Yıldız’a tamam cevaplayacağım sakın ol demiş. Yıldız teker teker sormaya başlamış. Ablası cevaplamış. Orası iyiydi, havası güzeldi. Gittiğimiz yer Balıkesir’di. Orada bir mağazaya girmiştik. Çiçekten taç yapıyorlardı. Ben de öğrenmek istedim ve öğrendim. Hatta sana çiçekten bir taç getirdim demiş ablası. Yıldız çok sevinmiş Nerede abla? diye sormuş. Ablası en son çantama koymuştum demiş. Yıldız ablasının çantasında bir hediye paketi görmüş. Abla bu mu diye sormuş. Ablası evet demiş. Yıldız hemen hediye paketini açmış. İçinden pembe renkte bir çiçekten taç çıkmış. Yıldız bu hediyeyi çok beğenip ablasına sarılmış. Ablasına teşekkür etmiş. Ablası da odasına gidip eşyalarını yerleştirmiş. Yıldız hemen ablasının aldığı tacı takmış. Aynaya baktıkça ablasının ne kadar iyi biri olduğunu anlamış. Çünkü ta Balıkesir’den ona bir taç almıştı. Bu Yıldız’ı çok mutlu etmişti. Birden bir ses duyuldu. Annesi Yıldız’ı ve ablasını çağırıyordu. Ablası ve Yıldız annesinin ve babasının konuştuklarını görmüşler. Babası şimdi ne yapacağız gibi kelimeler söylüyordu. Annesi dayanamadı ve söyledi:

“Çocuklar ev sahibinin paraya ihtiyacı varmış. Yani evi boşaltmamızı söylüyor. Taşınmamız gerekiyor. Bir iki gün kadar süremiz var.” demiş anneleri. Kamyon tamam, kamyonu çağıracağım demiş babası. Annesi siz de eşyalarınızı toparlayın demiş. Yıldız bu habere çok üzölmüş.

Annesi de mecbur olmasak taşınmazdık, diye mırıldanmış. Gidecekleri gün gelmiş ve taşınmışlar. Yeni evlerinde artı bir oda daha varmış. Aslında Yıldız yeni eve taşınacak olduğu için mutluymuş ama işte arkadaşı Yeşim’i her gün göremeyecekmiş.

Yıldızlar yeni evlerine yerleşince boş bir oda kaldığını görmüşler. Annesinin iyi bir fikri varmış ve fikrini sunmuş: “Bence bu boş odaya kitaplık koyalım” demiş. Yıldız da tamam olur demiş. Yıldız çok mutlu olmuş.

Fatih HORASAN

KAÇIRILAN KÖPEK

Bir gün Ahmet ve köpeği Ponçık havalimanına gidiyorlardı. Havalimanına vardıklarında karınları acıkmıştı.

Ahmet Ponçık'ın mamasını verdikten sonra kendine yemek almaya gitti. Ponçık mamasını yerken bir kadın elmas yüzüğünü Ponçık'ın mamasına düşürdü. Ponçık de mamasını yerken elmas yüzüğü yuttu. Bunu gören hırsızlar tam Ponçık'i yakalayacaktı ki sahibi geldi. Sonra havalimanından içeri girdiklerinde Ahmet'in tualeti geldi. Köpeğin tasmaını bağladıktan sonra Ahmet tualete gitti. Onları takip eden hırsızlar tam zamanı deyip köpeği kaçırdılar. Ahmet tuvaletten çıkınca köpeğini göremedi. Hemen gidip güvenliğe haber verdi. Güvenlik sorular sormaya başladı.

- Köpeğini kim kaçırmış olabilir?
- Bilmiyorum.
- Tamam.
- En kısa sürede köpeğinizi bulacağız efendim.
- Teşekkür ederim.
- Köpeğinizin cinsi nedir?
- Av köpeği.
- Köpeğinizin bir eşyası var mı?
- Evet var, niye?

- Köpeğinizin eşyasını bizim köpeklere koklatacağım.
- Buyurun, tasması.
- Teşekkürler.

Güvenlik tasmayı kendi köpeklerine koklatmaya başladı. Yarım saat olmadan hırsızlar bulundu ve Ponçık sahibine verildi. Suçlular hapse gitti her şeyi anlattılar. Ponçık'ın içindeki elmas yüzük çıkarıldı. Ahmet ve Ponçık uçağa bindiler. Uçak yükseldikçe Ponçık sahibinin boynuna sarılıyor kurtarıldığı için adeta teşekkür ediyordu.

AHMET'İN HEDİYESİ

Bir gün Ahmet en sevdiği arkadaşına uzun zamandır istediği bir hediye almıştı. Hediyesini balık tutmaya gittiklerinde vermeyi planlamıştı. Perşembe günü için bir kayak kiraladı. Perşembe günü gelip çıktığında ise Ahmet arkadaşını evinden alıp sahile götürdü. Sahilden uzaklaşırken arkadaşına şöyle dedi:

- Gözlerini kapatır mısın?
- Hayırdır, neden?
- Neyse sen bilirsin.
- Tamam tamam.

Ve cebinden hediye çıkardı. Ama bir anda denizden çıkan bir balık çıkıp hediye yuttu.

Ahmet arkadaşına şöyle dedi:

- Gözlerini açabilirsin.
- Tamam.
- Gözlerimi niye kapattın?
- Her neyse boş ver.
- Tamam.

Sahilden geri döndüler. Sahilde taksiye atlayıp eve gittiler. Gittiklerinde ise arkadaşı yeniden sordu.

- Niye gözümü kapattın?

Ve Ahmet dayanamayıp her şeyi anlattı.

- Senin aylardır istediğin bir ayakkabı vardı hatırlıyor musun?
 - Evet ne olmuş ona?
 - Ben biriktirdiğim harçlıklarım ile sana o ayakkabıyı almıştım. Ama kayıkta sana o hediye vereceksen bir balık çıktı ve hediymi yuttu. Ben de söyleyemedim.
 - Gerçekten mi? Beni çok mutlu ettin. Balık onu götürmüş olabilir. Senin beni düşünmen yeterli.
- Ahmet bu cevap karşısında çok mutlu oldu ve arkadaşlıklarının böyle güzel devam etmesi için Allah'a dua etti.

MACERA PEŞİNDE

İstanbul; 12 yaşında mavi gözlü, açık pembe saçlı, mTacera seven meraklı bir genç kızdı. En sevdiği oyuncağı Ponçık her gezi ve macerasında ona katılıyordu. Peki o gün ne olmuştu?

İstanbul, Dr. Markus'un laboratuvarına gitmeye karar verdi. O gün doktor yine yeni icatlar peşindeydi. Dalgın olan doktorun arkasından İstanbul öyle sessiz yaklaşmıştı ki, doktor bir anda korkunca eli icat ettiği küçültme makinasının düğmesine değdi. İstanbul ve ponçık küçülürken, doktorunda gözlüğü kırılmıştı. Bu İstanbul için bir fırsattı. Hemen ponçığın kulaklarından tutup bir yaprağın üstüne çıktı. Ve rüzgar alıp onları götürdü. İstanbul 'işte beklediğim fırsat' dedi.

Yaprak düz bir alana indi. Biraz ilerde bir tepe görüp çıktı. Ama bu bir tepe değil, bir karınca tuzağı idi. Yüzlerce karınca orada ölmüş ya da ölmek üzereydi. Çok üzüldü. Ne yapabilirim diye düşündü. Ama bu kadar küçükken yapabileceği bir şey yoktu. Yürümeye devam etti. Rüzgar yeniden esmeye başlayınca koşarak yine bir yaprağın üzerine oturdu. Ponçık'e sıkıca sarıldı. Tam uçacakları sırada bir kedi yaprağı ağzına aldı. Tam yutacakken İstanbul ponçikle birlikte kedinin dişine tutundu. Kedinin ağzını açmasını beklemeye başladılar.

Zaman geçti akşam oldu. Kedi esnemeye

*Fatmagül Ebrar
SÜMER*

YILLAR SONRA

başlayınca İstanbul bunu fırsat bilip kendini dışarı atabildi. Ve hemen büyük bir yaprağın üstüne bindiler. Rüzgarla birlikte yaprağa yön veren İstanbul sonunda Dr Markus'un laboratuvarına ulaştı. Doktorun hala bir gözlüğü yoktu ama durmuyor bir şeyler yapmaya çalışıyordu orada. İstanbul, Küçültme makinasının yanına ulaşıp ayarlarıyla oynadı zamanlayıcıyı kurup düşmesine bastı. Ve hemen önünde durdu. Nihayet büyüdüler. Doktor Markus'a selam verip hemen koşarak eve gitti. Annesine görünmeden hemen yatağına ulaşması ve uyuması gerekiyordu. Ama kapıdan giremezdi. Tırmanma kursuna giden İstanbul, açık olan penceresine doğru tırmanabileceğini düşündü ve tırmandı da. Hemen içeri girip yatağına uzandı. Aynı anda içeri giren annesi onu yatağında gözleri kapalı bir şekilde buldu. Annesi onu öptü. Ama onun bugün ne maceralar yaşadığını bilmiyordu.

İstanbul o gün çok eğlendi. Bundan sonra daha dikkatli olmalıyım diye düşündü. Sonra güzel ve derin bir uykuya daldı.

Güvenlik tasmayı kendi köpeklerine koklatmaya başladı. Yarım saat olmadan hırsızlar bulundu ve Ponçik sahibine verildi. Suçlular hapse gitti her şeyi anlattılar. Ponçik'in içindeki elmas yüzük çıkarıldı. Ahmet ve Ponçik uçağa bindiler. Uçak yükseldikçe Ponçik sahibinin boynuna sarılıyor kurtarıldığı için adeta teşekkür ediyordu.

Bu hikaye Azerbaycan'ın Bakü şehrinde yaşayan İstanbul isimli bir kızın hikayesidir.

Gurbetçi bir ailenin kızı olan İstanbul, gözlerini İstanbul 'da açmıştı ama on aylıkken Bakü'ye yerleşmişlerdi. Daha küçükken bile diğer çocuklardan farklı olan İstanbul'un tek anlayabildiği ve sevdiği arkadaşı Rana isminde kendinden birkaç yaş büyük olan komşu kızıydı. Ona yalnızlığını hissettirmeyen Rana ile oynarken ve onun yanındayken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu İstanbul. Onu, küçük dünyasının büyük bir kahramanı yapmıştı. Ama ne var ki İstanbul'un eğitimi ve gelişimi için ailesi o yedi yaşına geldiğinde Bakü'den ayrılma kararı aldılar. Bu İstanbul için alınmış iyi bir karar gibi görünse de İstanbul'un iç dünyasında derin bir hüznü oluşturuyordu. Ayrılık zor olsa da kaçınılmazdı.

Ve gittiler...

Yeni yaşam yerleri Bosna Hersek'ti. İstanbul burada Osmanlı zamanından beri açık olan bir medreseye yazıldı. Ve beraberinde özel eğitimlere başladı. Özel eğitimler diyorum çünkü; İstanbul'un standartlar dışında özel bir zekası vardı. Dört yaşında bir satranç ustasını yenen İstanbul, 6 yaşında üç dili ustaca konuşabiliyordu. Kemani büyük bir ustalikle çalabilen İstanbul aynı zamanda on yedi yaşında üniversiteyi bitirecekti. Daha sonra Avrupa ve

Asya'yı sallayacak derecede dehası konuşulacak ve tıp dünyasına adını altın harflerle kazıyacaktı.

İstanbul Rana'dan ayrıldığı o günden beri hiç kimse ile arkadaş olamamıştı. Kendini sadece okumaya ve geliştirmeye vermişti. Bu süre içinde yalnızlık ve farklılık duygusuyla İstanbul psikomoniletriks diye bir hastalığa tutulmuş ve bütün saçlarını kaybetmişti. Otuz yaşına geldiğinde çift anadal yapmış bir profesör olarak kendisinde olan ve çok nadir rastlanan bu hastalığın tedavisi için birçok çalışma yapmış ve konferanslar vermiştir.

Yine bir konferans dönüşü uçakta olan İstanbul, küçük penceresinden bulutları izlerken yanındaki koltuğa güzel ve zarif bir hanımın izin isteyerek oturmasını izledi. Genç hanımın gülüşündeki samimiyetten çok etkilenen İstanbul tanışmak için elini uzattığında karşısından gelen “memnum oldum ben Rana Gök” cevabıyla sarsıldı. Gözleri dolu dolu olan İstanbul,

- Ben İstanbul Mavi, Rana beni hatırlamadın mı? dedi.

İki küçük arkadaş yıllar hiç akmamış gibi ve uzun bir ara girmemiş gibi birbirlerine coşkuyla sarılıp ağladılar. Ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Hayat onları ansızın kavuşturmuştu. Hem de gökyüzünde. Birbirlerine anlatacak çok şeyleri

anlatacak çok şeyleri vardı, ama en çok da birbirlerini ne kadar özlediklerini...

İstanbul otuz yaşında dahi bir profesör, Rana otuz iki yaşında zarif bir edebiyat öğretmeni, ikisi de şimdi yedi yaşlarında o birbirine bağlı ve her türlü sıfattan arınmış minik kız çocuklarıydı.

MAX

Güven DEVELİ

Soğuk bir kış akşamıydı. Ponçik hasta olmuştu. Abisi Max ponçik için çok endişeliydi. Max televizyon izlerken bir müjde aldı. Bir turnuva vardı. Ödül yüklü miktarda paraydı. Max turnuvaya katılmaya karar verdi. Ödülü kazanabilirse kardeşini veterinerine götürebilecekti. Ponçik ile vedalaştı ve heyecanlı bir şekilde turnuvaya kayıt olmaya gitti.

Maçlar bir gün sonraydı. Eve döndü ve turnuva için çalışmalar yaptı. Kardeşi Ponçik'in rahatsızlığı artmıştı. Bu onu çok korkutuyordu. Bir an önce turnuvanın başlamasını istiyordu.

Turnuva başlamıştı.... Max'in ilk rakibi bir doktordu. Max 1-0 yendi. Mutluydu ama daha çok maçı vardı. Güçlü olmalıydı. Max'in ikinci rakibi bir veterinerdi. Max 2-0 yendi. Max finaldeydi ve bu seferki rakibi bir insandı. Kardeşini hatırladı. Evde onu bekliyordu. Kazanabilirdi. Max çok zorlandı ama çabasına değdi çünkü o maçı 3-2 kazandı.

Kazanmıştı... ödülünü alır almaz Ponçik'i almak için hemen eve koştu.

Onun gelişini gören Ponçik sevinçli haberle geldiğini anlamıştı. Ponçik abisine gülümseyerek baktı. Max Ponçik'i hemen veterinerine götürdü. Ponçik kısa süre sonra iyileşmişti. İki kardeş mutlu mesut yaşadı.

GOL KRALI

Sıcak bir yaz günüydü. Alev rengi saçlı, mavi gözlü bir çocuk vardı. Adı da Mesut idi. Mesut daha ikinci sınıfa gidiyordu. Küçük olmasına rağmen çok iyi futbol oynardı.

Mesut çok iyi futbol oynadığından onu okul takımına almışlardı. Mesut çok mutlu olmuştu. Mesut kulüpte doğru zamanda pas atmayı öğrendi. Öğretmeni ona daha birçok şey öğretti. Aradan yıllar geçti...

Mesut artık yıldız bir oyuncu gibiydi. Gerçek bir futbolcuydu. Kendisi artık Bayern Münich takımında sol kanatta oynuyordu. Milli takımda da yer alıyordu. Mesut artık Arda Turan, Hakan Çalhanoğlu ve Emre Mor'u tanıyordu.

Yıldız bir futbolcu olduğu için ona altın top ödülünü bile verdiler. Hayallerine ulaşmıştı Elhamdülillah.

Evlendi... sonrasında teknik direktör olarak hayatına devam etti. Bir oğlu oldu. Adı da 'Hasan' dı. Hasan'ın babasının ödülleri kurcalarken kırması da başka bir hikaye.

Hilal YILMAZ

SILA'NIN DÜŞÜ

Sıla dokuz yaşında, kahverengi gözlü, uzun saçlı bir kızdı. Sıla büyük bir şehirde yaşıyordu. En büyük hayali bir köyde yaşamaktı. Çünkü en sevdiği kuzeni köyde yaşıyordu. Annesine:

- Ne zaman köye gideceğiz?

Annesi:

- Bir ay sonra gideceğiz.

Sılanın bu olay hoşuna gitmedi. En sevdiği kuzeni Aslı'yı aradı.

- Aslı nasılsın? İyi misin?

- İyiyim, sen nasılsın?

- Bende iyiyim. Bir ay sonra köye geliyoruz.

- Buraya mı? Yaşasın! Gidip anneme haber vereyim.

- Görüşürüz.

Birkaç gün sonra Sılların evinde deprem oldu. Annesi ve babası köye taşınmaya karar verdiler. İki gün sonra yeni evlerine yerleşmişlerdi. Aslı olanları duyunca koşa koşa Sılların evine gitti. Sıla ve Aslı birbirlerini görünce çok sevindiler. Köyde mutlu mesut yaşadılar.

TATİLİM

Bu yılki tatilimde Hollanda'ya, Konya'ya ve Dalyan'a gittik.

Hollanda'dan başlayalım. Hollanda arabalardan çok bisikletin olduğu bir yerdir. Orada trafik çok fazla olmaz. Tatilin ilk günü anneannemlerin evinde kaldık. Dayımın yeni evinde kalmak için sabırsızlanıyordum. Birkaç gün dayımda kaldıktan sonra anneannemlerin yanına tekrar geçtim. Anneannemlerde hazırlanan mükemmel bir kahvaltıdan sonra alışveriş yapmak için çarşıya indik. Çarşıda gezdikten sonra Hollanda'nın meşhur patates kızartmasından yedim. Eve dönerken tramvay ile yolculuk yaptık. İlk beş günü gezme ile geçirdik. Sonra evimizde misafir ağırladık. Annemler teyzemle vakit geçirirken ben de anneannemle evde vakit geçirmeyi tercih ettim. Sonraki günlerde teyzemi de ziyaret ettim. Başka bir gün de dayımın arkadaşının kedilerini sevmeye gidecektik ama akşam gelen misafirden dolayı iptal oldu.

Böylelikle Hollanda tatilimizin sonuna gelmiştik. Havalimanına doğru yola çıktık. Havalimanında amcamla karşılaştık. Onunla birlikte yolculuk yapacağım için sevindim. Uçağımızı beklerken muhabbet ettik amcamla. Üç buçuk saat süren yolculuğun sonunda evimize, İstanbul'a gelmiştik.

Üç gün İstanbul'a uğrayıp yolculuğumuza devam ettik. Bu sefer Konya'ya gittik. Konya'da havalar

havalar sıcaktı. Konya'da bir ay kaldık. İlk beş gün kuzenim Ahmet ile bahçede top oynadık. Birkaç gün sonra pikniğe gittik. Hep birlikte güzel bir masa beğendik. Annemler yerleşirken biz de kuzenimle etrafı keşfe çıktık. Çok güzel bir park vardı, orda birkaç saat oyuna dalmışız. Vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştık ki annemler bizi yemeğe çağırdı. Yemeğimizi bitirdikten sonra hava kararmaya başlamıştı. Biz parka gitmek istedik, ama anneler park uzak diye izin vermedi.

Büyük kuzenlerim voleybol oynuyorlardı. Biz de oynamak istedik ama izin vermediler. Etrafa giden topları topluyorduk onlar için. Sonra Sena ablam topu yakalarken çukura düşüp kolunu acıttı. Hemen hastaneye götürdük onu. Film çekildi ve sonucunda kolunun çatladığı ortaya çıktı. Doktor alçıya aldı. Ve yorgun yaralı bir vaziyette evlere dağıldık. Bir ayı Konya'da gezerek ziyaretlerde bulunarak geçirdik. En çokta annemin büyükbabasını geride bırakıp İstanbul'a döneceğim için üzülyordum. Her yıl olduğu gibi kapıda vedalaşıldı, helalleşildi ve biz havalimanına gitmek için ayrıldık evden..

Yine birkaç gün İstanbul'dan sonra bu kez babamla birlikte tatil yapacaktık. Hazırlıklar tamamlandı. Eşyalar arabaya yerleştirildi. Sabah 5'te yola çıkacaktık. Annem bizi sabah uyandırdı ve yolculuğumuz başladı. Bu seferki yolumuz

araba ile yedi saat sürecekti. Üç aile gidiyorduk tatile. Hepimiz yolda buluştuk. Birkaç saat yol aldıktan sonra kahvaltı için bir yerde durduk. Durduğumuz yer çiftliğe benziyordu. Çok güzel bir kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan sonra etrafta dolaşan keçileri ve civcivleri sevdik. Keçi kardeşim Yusuf'a gelip kafa atıyordu. O da korkusundan bağırıp kaçıyordu. Daha yolumuz uzun olduğu için toparlanıp kalktık ve yola devam ettik.

Üç buçuk saat sonra kalacağımız villaya geldik. Gecen yılda orda kalmıştık. Oktay amcamlarla aynı villada kalacaktık gecen yılki gibi. Annemler babamların yardımı ile valizleri odalara çıkardı. Biz de Minasu ile havuza girmek için sabırsızlanıyorduk. Hemen mayolarımızı giyinip havuza atladık.

Bu yıl buradaki tatilimiz 10 gün sürecekti. Her sabah annemlerin hazırladığı kahvaltıyı yaptıktan sonra havuza giriyorduk. Gün aşırıda babamlarla birlikte İztuzu plajına iniyorduk.

Gecen yıl yaptığımız gibi bu yılda tekne kiralayıp koylarda yüzecektik. Koylarda yüzmenin en güzel yanı , denizin daha berrak olması ve denizin içini görebilmek. Tüm gün farklı koylarda yüzdük. Dönüş yolunda ise her yıl yaptığımız gibi Minasu ile teknenin önüne oturduk. Dalgalardan gelen rüzgar saçlarımızı savuruyordu.

Bir günde babamlar bizi Ölü denize götürdü. O gün denizden hiç çıkmadık. O gün denizde oynadık, daldık ve kumdan kale yaptık.

Tatilin sonuna gelmiştik. Ve İstanbul yolculuğumuz başladı. Ara mola vererek İstanbul'a evimize ulaştık.

Ve bu yılki 3 ay süren tatilin sonuna geldik.

KÖYDE TATİL

Okulun son haftasıydı. Telaşlı, yorucu ve heyecanlıydı.

Ardı gelmez sınavlar vardı. Hiç dinlenecek vaktimiz yoktu. Aslında sınavlara da çok çalışıyoruz ve başarılıyız. Yarın son sınavımız olacaktı. O sınava çok çalıştık ve sınava girdik. Sınavdan çıktığımızda herkes çok kolay diyordu. Sınavdan sonra karneleri almaya gittik. Herkesin karnesi çok iyiydi. Annem çok mutlu olmuştu. Eve geldiğimizde annem ve babamın bana bir sürpriz vardı. Sürprizin ne olduğunu sordum ve meğer sürpriz köye gitmekmiş. Benim için pek güzel bir sürpriz değildi ama neyse köyümü görmüş olurum dedim. Köyün her yeri kötü kokuyordu. Anneme burası çok kötü kokuyor dedim. Annem de alışırın dedi. Biraz köyü gezdim ve yeni arkadaşlar edindim. Beraber saklambaç oynadık ve çok eğlendik. Sonra herkes evine gitti. Eve gelince çok yorulmuştum, o yüzden hemen uyudum. Sabah kalkınca köy kahvaltısı yapıp muhtarlığa gittim. Bilgisayardan e-postalarımı baktım ve bir tane e-postam vardı. Taşkın'dan gelmişti. "Tatil köyünde ne kadar eğleniyorsun?" diye yazmıştı. Ben de ona burada çok eğlendiğimi yazdım. Sonra eve döndüm ve yemek yedik. Yemekten sonra arkadaşlarımla yanına gittim. Biraz oyun oynadık. Sonradan Ahmet 'in babasının kahvesine gittik ve biraz

İbrahim Yusuf
ÇALIN

dinlendik. Maç yapmaya gittik ve maçı benim takımım kazandı. Hepimiz çok yorulmuştuk. Hava kararıyordu ve herkes evine gitti. Ben eve gider gitmez uyudum ve güzel bir uyku çektim.

Sabah erkenden kalkıp anneannemle beraber ineklerin sütünü sağmaya gittik. Sütü sağdıktan sonra kahvaltıyı hazırladık ve güzel bir kahvaltı yaptık. Kahvaltıdan sonra babam “hadi eve gidiyoruz” dedi. Her şeyimizi toplayıp eve döndük. Ve okul başlamıştı .

BOKSÖR ALİ

Günlerden bir gün Ali gemide çalışıyordu. Gemide Raaf dediği bir arkadaşı vardı. Raaf, Ali’yi İstanbul’a götürmek istiyordu ama Ali İstanbul’a gitmek istemiyordu. Birkaç gün sonra Raaf, Ali’yi ikna edip İstanbul’a götürmeyi başardı. Ali İstanbul’a bayıldı ve bir daha o gemiye gitmedi.

Ali’nin babası oğlunun buraya geldiğini duyunca çok sevindi ve hemen gidip onu aldı. Eve geldiklerinde saat gece yarısıydı biraz oturup uyudular. Sabah uyanınca Ali babasının çok iyi bir boksör olduğunu hatırlamış ve Ali çok iyi bir boksör olmak istiyordu ve babasından yardım istedi. Babası bunu kabul etti ve yarın sabah erkenden başlayacaklarını söyledi. Ali bunu duyunca çok sevindi ve babasına çok teşekkür etti. Sabah olunca erkenden kahvaltı

yapıp hemen antrenmana başladılar. Antrenman çok yorucu olsa da yine devam ettiler. Akşam eve gelince Ali çok yorulmuştu. Saat daha çok erken olsa da Ali hemen yattı. Birkaç gün sonra beraber bir salon açtılar ve babası orda eğitim vermeye başladı. Ali’de orada çalışmaya başladı. Babası Ali’nin biraz daha iyi olduğunu görünce onu yavaş yavaş maçlara almaya başladı. Ali biraz daha iyi olduğunu görünce çok sevindi. Antrenmanları bitince eve geldiler ve alt komşuları yemek yapmış ve onları çağırmıştı. Beraber yemeğe inmişler yemekten sonra çay içip eve dönmüşler ve yatıp uyumuşlardı. Sabah uyandıklarında Ali babasından izin alıp arkadaşına gitti. Biraz evde oturduktan sonra beraber dışarı çıktılar. Dışarda dolaştıktan sonra bir kafeye geçip oturdular, biraz dinlenip kalktılar. Eve geldiğinde saat çok geç olmuştu ve hemen yattı. Sabah erken kalkıp salona gittiler ve çalışmaya başladılar. Diğer çalışanlar da gelmişti ve antrenmana başladılar. Biraz çalıştıktan sonra dinlendiler. Boks maçının olduğu gün gelmişti. Maça girmelerine çok az kalmıştı. Ve maça girdiler. Maçı Ali kazanmıştı ve dünya şampiyonu olmuştu.

Ailesi ile bu mutluluğu paylaştı ve mutlu mesut yaşadılar.

MEHMET'İN FUTBOL SEVGİSİ

Kerem Taha
YALÇINKAYA

Mehmet, Başakşehir Futbol Kulübü'nde oynuyordu. En büyük hayali Türkiye milli takımında oynamaktı. Spor kamuoyu tarafından geleceğin en büyük futbolcularından biri olarak gösteriliyordu. O sıralarda Fenerbahçe yeni forvetini arıyordu. Fenerbahçe Başakşehir'den Mehmet'i transfer listesine aldı. Ve beklenen transfer gerçekleşti.

Mehmet artık Fenerbahçe'nin futbolcusuydu. İlk başlarda neredeyse her maç yedeklerdeydi. Ve beklenen gün geldi. Alper Potuk sakatlandı. Onun yerine Mehmet girdi. Çok mutluydu ama ilk maçında hiç gol atamadı. Asla pes etmedi. Hep daha iyisi için çalıştı. Bir gün karşı takımın oyuncusu ona, takımın en kötü oyuncusu olduğunu söyledi. Yabancı, güçlü bir takımla oynayacaklardı. O maçı tam olarak 2-0 kazandılar. Takım otobüsü çok neşeliydi. Yeni menajerin gelmesi işe yaramıştı. Mehmet o maçta tam iki gol atmıştı. Ve artık ilk on birdeydi. Bir maç oldu. Galatasaray ile oynayacaklardı. Fenerbahçe maçı 8-0 kazandı. Mehmet bu sefer de dört gol atmıştı. Bir sonraki maçta sakatlandı. O maçta 5-0 yenildiler. Mehmet'in yokluğu hissediliyordu. Çok yaralı bir şekilde hastanede idi. Üç ay geçmişti ve Mehmet hala oynayamıyordu. Hiçbir maç kazanılmamıştı.

Sonunda Mehmet iyileşti. En önemli kupa maçıydı. Spiker “Mehmet koşuyor, Sabri’yi geçti, ve gooooollllll! Herkes çok mutlu. Beşinci dakikada gol attık. Mehmet topu ayağına aldı, bir şuuutt vee gooooollllll! Yirmi birinci dakikada gol”dedi. Mehmet çok mutluydu. Maçın yıldızı olmuştu. Kupayı kazanmışlardı. Mehmet evine gitti. Bir açıklama geldi. Mehmet yarınki maçta oynayamayacaktı. Bunun nedeni ise ona atılan bir iftiraydı. Çok sinirlendi. Takım arkadaşlarıyla kavga ettiği iddia edilmişti. Fakat buna rağmen maçı kazandılar.

Mehmet’e atılan iftiranın gerçek olmadığı ortaya çıkmıştı. Ve Mehmet takımdaki yerine geri dönmüştü. Birkaç ay sonra Avrupa Kupası vardı. Türkiye’de katılacaktı. Mehmet en büyük hayali olan milli takıma seçilmişti. Artık bütün hayallerini gerçekleştirmişti ve çok mutluydu.

DOĞADA ALİ

Ali macerayı çok severdi. Babası belgesel çekiyordu. Ali hep babasıyla doğada dolaşmak istiyordu. Babası onu yağmur ormanlarına götüreceğine söz verdi. Ali heyecanla o günü bekliyordu.

Büyük gün gelmişti. Ali babasıyla yağmur ormanlarındaydı. Ali yağmur ormanları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ali çok korkuyordu. Goriller, kuşlar, aslanlar, hepsi çok korkunçtu. Babasının bir işi çıkmıştı. Ve Ali’yi yalnız bırakmak zorundaydı. Babası Ali’ye:

- Beni burada bekle, dedi. Ali:
- Tamam baba, dedi.

Ali kendini kuşların rengine kaptırmıştı. Kaybolduğunu fark etmişti. Çok korkuyordu. Bir sürü hayvan vardı. Hepsisi çok korkunçtu. Büyük karıncalar vardı. Akşam olmuştu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Babası Ali için çok endişeleniyordu. Oğlunu asla bulamayacağını düşünüyordu. Gözüne hiç uyku girmiyordu. Kendine o geceyi geçirmek için büyük dallardan bir barınak yaptı. Ve uyudu. Sabah olunca kendine tahtalardan sağlam bir barınak yaptı. Ali barınağın içine bir sürü dekor yaptı. Yiyeceklerini doğadan buluyordu. Yemekte mantar yemeği vardı. Ali mantar yemeyi çok severdi. Tam üç tabak yedi. Karnı fazlasıyla doymuştu. Barınağından çıktı. Biraz ormanda dolandı. Yaşadıklarını kaydetmek için ağaçları kazarak yazı yazıyordu.

Bir gün balık tutmaya gitti. Kocaman bir balık yakalamıştı. Çok mutlu olmuştu. Ateşi yakıp balığı iyice pişirip yedi ve uyudu. Sabah kalktığına tuhaf hissediyordu. Bir anda fenalaştı. Belli ki zehirlenmişti. Uzun zaman sonra oradan geçen insanlar onu buldular. Ambulansı aradılar. Ambulans geldi ve Ali’yi hastaneye götürdü. Ali kurtulmuştu. Annesine ve babasına kavuşmuştu.

Ali yeniden çok mutluydu. Ormanda büyük bir macera yaşamıştı. Kendiyle gurur duyuyordu. Büyük bir tecrübe yaşamıştı. Doğada yalnız nasıl yaşanılacağını öğrenmişti. Ve artık doğayı koruyordu.

ADADA YAŞAM

Max ve Steve çok iyi anlaşılan ikizlerdi. Max cesurdu ve hiçbir olasılığı düşünmeden hareket ederdi. Steve ise korkusuz ve bütün olasılıkları düşünerek hareket ederdi.

Max ve Steve bir gün bir gemiye bindiler. Gemi bir adanın yakınlarında battı. Sadece Max ve Steve hayatta kalmıştı. Uyandıktan sonra biraz sevindiler. Sevinmelerin nedeni ise yaşamalarıydı. Sevinmeleri bitince kıyıya çarpan gemiden eşyaları indirdiler. Steve Max'e dedi ki:

- Kardeşim sen gemiden eşyaları indir, ben ağaç kıracağım. Max:

- Tamam.

Steve akşama doğru ağaç kırmaya başladı. Steve ağaç kırarken uluma sesleri duydu. Tabi Steve korkusuz olduğu için hiç korkmadı. Kurt Steve'e yaklaşınca Steve kılıcını çekti ve onun saldırısını engelledi.

Dönüşte Steve hem kurdu hem de oyunları götürdü. O sırada Max gemideki son eşyayı götürürken deniz gemiyi yavaş yavaş götürüyordu. Max geminin gittiğini fark edince elindeki eşyalarla koşmaya başladı. Tam deniz gemiyi götürecekken Max zıpladı ve kurtuldu. O sırada Steve Max'in kurtulduğunu görünce kutladı ve şöyle dedi:

- Bravo kardeşim. Hadi eline bir balta al da

Mehmet Arda
BATIT

BİLİM ADAMI VE KEDİSİ

odunlardan bir barınak yapalım dedi. Max:

- Tamam.

Sonra barınak yapmayı başardılar fakat çok güzel bir barınak değildi. Sadece yağmurdan koruyabilirdi. Sabah olana kadar o küçük barınakta uyudular. Sabah olunca Max Steve'i uyandırarak şöyle dedi:

- Kardeşim sen gidip çalı çırpı topla. Steve:

- Kardeşim ne çalı çırpısı? Max:

- Tabi ki yemek için, dedi. Steve sakın bir şekilde:

- Aaaa doğru ya, dedi. Max:

- Hadi hadi kalk topla ben balık avlayayım. Steve:

- Tamam.

Max balık yakalama konusunda çok kötüydü. Sadece dört balık tutmuştu. Max artık bu işten sıkıldı ve Hindistan cevizi toplamaya gitti. Dört tane de hindistan cevizi toplamıştı ve ağaçtan aşağıya inerken Steve'i gördü. Steve de bayağı bir çalı çırpı toplamıştı. Beraber eve gittiler ve yemekleri afiyetle yediler.

Yemekleri bitince bir sal yapmaya çalıştılar. Aradan sekiz ay geçti ve sonunda bir sal yapmayı başardılar. Sala hindistan cevizlerini koydular ve adadan ayrıldılar.

Bir bilim adamı varmış. Adamın bir de kedisi varmış. Kedisinin ismi ise Mırmır'mış. Mırmır mavi gözlü, beyaz renkli ve nadir bulunan türmüş.

Mırmır bir gün bilim adamının en değerli çalışmasını mahvetmiş. Bilim adamı bunu görünce çıldırmış ve Mırmır'a bağırarak Mırmır da korkup kaçmış.

Mırmır ev kedisi olduğu için dışarı hakkında nerdeyse hiçbir bilgisi yokmuş. Sahibi de çok çalışıp araştırmalar yapan bir bilim adamı olduğu için onu dışarıya çıkaramıyormuş. Dışarı onu çok korkutuyormuş bu sebepten.

Dışarıda gezerken karnı acıkmış. Çok korkunç bir mahalleye girmiş. Mahalle çok korkunç görünüyormuş çünkü her yerden köpek sesleri geliyormuş. Tam yemek buldum diye sevinirken bir anda köpekler etrafını sarmış. Mırmır bir şekilde kaçmış. Evi aramaya başlamış. Sahibi kızsada da mutlaka onu affedermiş.

Bilim adamı da kedisini nasıl bulabileceğini düşünüyormuş. Aklına bir fikir gelmiş. Robotlarına Mırmır'ı bulmalarını söylemiş. Robotlar ayrı yerlere dağılmışlar. Mırmır'ı aramaya başlamışlar. Bir süre sonra robotlar Mırmır ile birlikte geri dönmüşler. Bilim adamı kedisine kavuştuğu için çok mutlu olmuş ve ona bir daha kötü davranmayacağına söz vermiş.

Mehmet Batu
KORKMAZ

KÖPEK YARIŞI

Son dersteydiler. Sonunda zil çaldı. Buğra koşarak servise gitti. Servis hareketlendi ve yola çıktılar.

Sıra Buğra'daydı. Hemen servisten indi. Kapının kolunda asılı olan poşeti aldı. Poşette aynen şöyle yazıyordu:

12.08.2017'de köpek yarışı olacaktır. Kazanan köpeğe altın tasma verilecektir. Şimdiden bol şans. Buğra çok heyecanlandı. Annesine her şeyi anlatıp annesinden yeni bir köpek almayı istedi. Annesi:

– Evet, dedi.

Hemen barınağa gidip köpek aldılar. Buğra, bir hafta boyunca köpeğine isim bulmaya çalışıyordu. Sonunda bir isim buldu. Max. Max, ismini sevdi. Yarışa hazırlanmaya başladılar. Çok yoğun bir hazırlanma dönemi geçirdiler. Yarışa son bir gün kalmıştı. Buğra heyecandan uyuyamadı bile. Sonunda beklenen an geldi. Yarışmada beş köpek vardı. Yarışın başlamasına son 5,4,3,2,1 ve başlaaa! Tomy yarışı önde götürüyordu. Arkasında Pati hızla Tomy'ye yetişti. Yarışma çok çekişmeli geçiyordu. Bir Pati önde bir Tomy; derken Max önündeki Tomy'yi geçiyor. Ama Pati'ye yetişmesi imkansız gözüküyor, fakat o da ne ? Max Pati'ye yaklaşıyor. Yarışın

bitmesine bir metre kala Max son bir hamle ile Pati'yi geçiriyor, birinci oluyor. Ve yarışmanın birincisiiii hep bir ağızdan: Maaax..

Şahane bir yarıştı. Buğra buna çok sevindi. Ve Max'e altın tasmaını taktı.

CAN VE CEM'İN MACERALARI

Can çok mutluydu, çünkü yeni evlerine taşınıyorlardı. Can taşındıkları evin yanında "TIRSAK HAYVANLAR DÜKKANI" diye bir tabela okudu. Can korktuğu için o dükkana girmede. Yeni arkadaş edindi. Arkadaşının adı Cem'di. Macera daha yeni başlıyordu.

Can bir pazar sabahı Cemlere gitti. Cem'e bu durumu anlattı. İnternette bu dükkani araştırdılar. Söylenenlere göre kediler, köpekler kısacası bütün hayvanlar buraya atılmış. Can, Cem ile birlikte bir köpek almak için barınağa gittiler. Sonunda bir köpek aldılar. Tasma da alıp köpeklerine "TOM" adını koydular. Can'ın korktuğu tek şey köpeklerinin Tırsak Hayvanlar Dükkanı'na gitmesiydi. Bu yüzden evleri bahçeli de olsa köpeklerini eve alacaktı.

Günlerden pazartesi yani okul günü gelmişti. Can okula gitmeden önce Cem'i arayıp sordu:

- Cem okula gizlice telefon götürüp Tırsak Hayvanlar Dükkanı'nı biraz daha araştıralım mı?
- Tamam, ben de telefonumu alıyorum.
- Tamam

Okula gider gitmez zil çaldı ve derse girdiler. Beş ders sonra öğle teneffüsü oldu. Can ile Cem sınıfta kimse yokken sınıfa girdiler. Telefonlarını açıp araştırmaya başladılar. Ta ki öğretmen sınıfa girene kadar.

Öğretmen sınıfa girince Can ve Cem'i ellerinde telefonla yakaladı. Telefonla oynadıklarını sanarak onlara kızdı. Dahası Can ve Cem'i disipline gönderdi. Ama öğretmen bir şey unuttu. Telefonlarını...

Can ve Cem telefonlarını açıp birbirlerini buldular. Araştırmaya devam ettiler. Disiplinden çıktıktan sonra sınıflarına gider gitmez zil çaldı. Evlerine gittiler. Can Cem'i aradı:

-Cem ağabeyini çağır beraber Tırsak Hayvanlar Dükkanına gidelim dedi.

Cem:

- Olur, dedi.

Cem ağabeyini çağırırdı. Üçü beraber gittiler. Kapının gıcırdama sesi bile onları ürkütüyordu.

- Olur, dedi.

Cem ağabeyini çağırdı. Üçü beraber gittiler. Kapının gıcırdama sesi bile onları ürkütüyordu. Dükkana girdiler. İçeride kimse yoktu. Ama dükkanın arka tarafındaki kapının üzerinde “Girilmesi Yasaktır” yazıyordu. Kapıyı açtılar karşılarında bir adam çıktı. Adama bakakaldılar. Adam onları kovdu. Can’ın aklına bir şey geldi. Cem’e sordu:

- Cem bizim köpeğimiz nerede?

Cem:

- Evdedir

Can:

- Ya Tırsak Hayvanlar Dükkanında ise, dedi.

Hemen eve baktılar. Evde yoktu. Can:

- Kesin Tırsak Hayvanlar Dükkanı’ndadır dedi.

Can ve Cem Tırsak Hayvanlar Dükkanının tam girişine bir tuzak yaptılar. Adam kapıdan çıkar çıkmaz tuzağa düşecekti. Kapının girişinde ip vardı. Adam o ipe takılıp kafasına kafes düşecekti.

Ve sonunda o an geldi. Adam tuzağa düştü. Can adama şöyle dedi:

- Hayvanların kafeslerinin anahtarları nerede?

Adam:

- Vermeyeceğim dedi.

Can adamı zorladı. Adam yine de vermedi. Can adama:

- Eğer anahtarı vermezsen biz de seni buradan çıkarmayız dedi.

Adam bu sefer verdi. Can ve Cem tüm hayvanları kurtardılar ve yaşadıkları şehirde ünlü oldular.

Bir sonraki gün Can ve Cem okula gidince onları disipline gönderen öğretmenleri gördü ve onların telefonla kötü bir amaçları olmadığı için onlardan özür diledi.

Muhammed Eyüp
YAVUZ

ATLAYIŞ

“Süper atlayıcılar” kulübü vardı. Siz de çoğu insan gibi başvurmamıştınız. Nedeni üç bin kilometre yükseklikten helikopter ile atlanmasıydı. Fakat yüz kişi katılması gerekirken doksan kişi ka tıldı.

Bu yarışmaya sizi davet ettiler! Siz bu iyi bir tecrübe olur diye zor da olsa katıldınız. Sizi öncelikle eğitim alanına götürdüler. İlk olarak bir kilometreden atladınız. Bu böyle giderek üç bin kilometreye kadar ulaştı. Şu anda yolculuk yapıyorsunuz. Oraya gittiğinizde yüz kişi oradaydı. Herkes farklı ülkeden olduğu için siz kendi ülkemizi temsil ediyorduk. Tam elli yedi kişi sizden önce atladı. Ama korkup yardım istediler. Sıra sizdeydi. Ne yapacağınızı bilmiyordunuz. Arkanızdaki destekçilerden cesaret alıp sonunda atladınız. Size yardım eden kişi de sizinle beraber atlıyor.

Ve yerdesiniz... Diğer kişilerden bazıları yere indi fakat bir yerleri kırılmıştı.

Yarış bittiğinde size kupa verildi. Kupada “Süper Atlayıcı” yazıyordu. Ailenizle bu mutluluğu paylaştınız...

BASKETBOL MAÇI

Basketbol oynamayı çok severim. Basketbol oynarken kendimi basketbolcu zannederim. Zaten yarın maçımız var. Cumartesi hocamız bizi idman için çağırır. Orada oldukça çok çalışırız. Yarınki maç içinde çok çalıştık.

Maç günü takım servise bindi. Maçın olacağı yere gittik. Maç başlamadan el sıkıştık. Maç başlamıştı. İlk basketi arkadaşım İbrahim attı. İkinci basketi ben attım. Bu böyle giderek 14-12 oldu. Kazanmıştık. Bizi tebrik ettiler. Tabi ki bizde onları tebrik ettik. Servislere binip okula gittiğimizde herkes bizi tebrik etti.

Okul müdürü bize madalya verdi çok teşekkür ettik. Madalyanın üzerinde “basket birincisi” yazıyor. Eve döndüğümde anneme madalyayı gösterdim. Çok mutlu oldu. Beni tebrik etti.

Nazlı Sakra
AKAÇ

KÜÇÜK KEDİCİK

Sokakta bir kedi varmış. Bu kedi çok açmış ve sahibi yokmuş. Bir gün bir kız kediyi görmüş. Annesinden izin alarak kediyi eve almış.

Eve götürünce hemen ona yemek vermiş. Yemeğini yedikten sonra onu yıkamış. Onunla oyun oynamış. Evinin üst katındaki odada top havuzu varmış. Oraya çıkıp çok eğlenmişler. Küçük kedicik ve yeni sahibi topla oynamaktan yorulup uyuyakalmışlar. Annesi kızı yemek yemesi için uyandırmış. Onları duyan kedicik de uyanmış. Kedicğin tatlı tavırları anne kızın çok hoşuna gitmiş. Onu buldukları için oldukça memnunlarmış.

Babası eve geldiğinde birlikte kedicik için karton kutudan ev yapmışlar. Kız ev bitince boyamasıyla ilgilenmiş. Kedicik rengi seçmiş o da boyamış. Evin boyaması da bitince kedicik evin içine girip bir süre uyumuş. Belli ki evini çok beğenmiş.

Kedicik ailenin yeni üyesi olmuş artık ama hala bir ismi yokmuş. İsim düşünmüşler ve kız kediye Ponçik ismini vermiş.

Ponçik ve yeni ailesi mutlu mesut yaşamışlar.

PONÇİK

Günlerdir içeride sıkılan Ponçik gizlice dışarı çıkmıştı. Hava da çok soğuktu. Kendisi gibi olan kedilerle oynarken Nazlı da Ponçik'i aramak için bahçeye çıkmıştı. Ponçik'i yakalayıp kucakladıktan sonra birlikte içeri girmişlerdi.

Ertesi gün sabah olduğunda Nazlı sıcacık yatağından kalkmış. Ponçik'in halsiz olduğunu görmüştü.

Hemen babasına haber vermiş. Babasıyla veteriner gitmişler. Veteriner Ponçik'in önemli bir şeyi olmadığını, biraz üşütmüş olabileceğini, sıcak tutulursa çabucak iyileşebileceğini söylemiş.

Nazlı ile babası Ponçik'i eve götürmüşler. Sıcak sobanın yanına yumuşak bir minderden yatak yapmışlar. Ponçik'i buraya yatırmışlar. Ponçik'in sevdiği yemeklerle onu beslemişlerdi. Ponçik hızla iyileşip eski neşesine kavuşmuştu.

Babası Nazlı'ya:

- Bir de köpek alalım, Ponçik'e arkadaş olur. Nazlı bunu duyar duymaz sevincinden havalara sıçramış, babasıyla birlikte gidip Ponçik'e arkadaş olacak köpeği almış. Adını da Pati koymuş. Sobanın yanına Pati için de minder hazırlamışlardı. Tabi ki bir de mama tası...

Ponçikle Pati hep koşuşturmuşlar, çok iyi arkadaş olmuşlardı.

Nazlı her gün okula gitmeden önce iki arkadaşın yemeklerini taslarına koyuyor onlara hiç kavga etmeden güzel güzel oynamalarını tembihliyordu. Minikler sanki anlıyorlarmış gibi güzel sahiplerine göz kırıyorlardı. Nazlı okuldan gelene kadar yemeklerini yiyor, oynuyor ve sıcak sobanın yanındaki yumuşak minderlerine uzanıyorlardı. Nazlı'nın okuldan çabucak gelmelerini düşünüyorlardı sanki...

AHMET'İN URFA SEYAHATI

Ramazan Yusuf
KARASAÇ

Ahmet uzun boylu sarışın bir çocuktur. Her yeri bilir herkesi tanırdı. Hep arkadaşları Enes ve Furkan ile oynardı. Arkadaşları Ahmet'i Ahmet de arkadaşlarını çok severdi. Yine bir gün oyun oynarken annesi Ahmet'i yanına çağırdı. Ahmet "Tamam" dedi ve annesinin yanına gitti. Annesi Ahmet'e şöyle dedi:

- Ahmet bir hafta sonra kuzeninin düğünü için Urfa'ya gideceğiz.

Ahmet bu habere çok sevindi. Öyle sevindi ki sevinçten havalara uçtu. Rüyasında Balıklı Gölü, Urfa Kalesini, Fırat Nehrini görmüştü. Ertesi gün yaşadıklarını ve rüyasını arkadaşları Enes ve Furkan'a anlattı.

- Arkadaşlar bir hafta sonra Urfa'ya gideceğim dedi. Enes ve Furkan da Urfalı olduğu için bu durumu biraz kıskandılar. Onlar da Ahmet'e şöyle dediler:

- Keşke biz de gelebilseydik sizinle kıskandık açıkçası. Ahmet:

- Üzülmeyin ben de sizin gelmenizi çok isterim. Kıskanmanıza hiç gerek yok. Ailenize söylerseniz belki siz de gelirsiniz. Enes ve Furkan da bu fikri beğendiler.

- Tamam akşam ailelerimize söyleyelim biz de Urfa'ya gidelim dediler.

OKULDAKİ SIRLI SES

Ahmet artık daha da mutluydu çünkü arkadaşları da onlarla gelebilirdi. Akşam babası gelince sevincini onunla da paylaştı. “Babacığım” dedi. “Ben rüyamda gideceğimiz yeri yani Urfa’yı gördüm.” Babası:

- Hayırdır inşallah oğlum, neler gördün anlat bakalım, dedi. Ahmet:
- Balıklı Gölü, Urfa Kalesini, Fırat Nehrini gördüm dedi. Babası:
- Biliyor musun oğlum Balıklı Göl Hz. İbrahim’in ateşe atıldığı yerdir, dedi.

Ahmet bu bilgileri öğrendiği için çok mutlu oldu. Ertesi gün dışarı çıktığında Enes ve Furkan heyecanla koşarak Ahmet’in yanına geldiler. Ahmet:

- Hayırdır arkadaşlar ne bu heyecan?
- Biz de sizinle Urfa’ya geliyoruz!
- Gerçekten mi?
- Evet gerçekten sizinle geleceğiz.
- Yaşasın! Deyip birbirlerine sevinçle sarıldılar.

Ahmet mutluluğunu annesi ile de paylaşmak için koşarak eve gitti. Annesine olanları anlattı. Annesi de bu habere çok sevindi. Ahmet’e:

- Elhamdülillah, tatilin ne kadar güzel geçiyor dedi.
- Evet anneciğim. Urfa’ya gitmek ve arkadaşlarımla orada gezmek, tarihi yerlerde bulunmak, akrabalarımızla vakit geçirmek hepsi çok güzel.

İyi ki hep beraberiz diyerek mutluluğunu anlattı ve sabırsızlıkla gidecekleri günü beklemeye başladı.

Muhammed dördüncü sınıfa gidiyordu. Okulunu ve arkadaşlarını çok seviyordu. En sevdiği arkadaşları Talha idi. İkisinin huyları birbirine çok benzerdi.

Bir gün oyun oynarken arkadaşları Taşkın:

- Canavaaar! Diye bağırdı. Muhammed:

- Niye bana canavar diyorsun?

Taşkın cevap vermeden koşarak sınıfa gitti. Onu gören öğretmenleri telaşla bir bardak su alıp Taşkın’ın yanına gidip onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Neden korktun Taşkın?” Diye sordu. Taşkın:

- Öğretmenim arka bahçede canavar var.

Öğretmen:

- Canavar diye bir şey yok çocuğum. Taşkın:

- Öğretmenim gerçekten var sesini duydum.

Muhammed Talha ile beraber arka bahçeye gidip bu durumu tam olarak anlamak istedi ve arka bahçeye gittiler. Arka bahçeye gittiklerinde bir de ne görsünler! Taşkın’ın canavar diye korktuğu garajdaki eski arabanın homurtusu ve cılız ışıklı farları olmasın mı...

Koşa koşa sınıfa gelip durumu öğretmenlerine ve arkadaşlarına anlattılar. Taşkın hala korkulu gözlerle onlara bakıyordu. Öğretmen Taşkın’ın korkusunu giderebilmek için hep birlikte arka bahçeye gidip olayı yerinde incelemeyi önerdi. “Birlikten kuvvet doğar” deyip hep birlikte arka bahçeye gittiler ve gördüler ki garajda çalıştırılmaya çalışılan eski bir araba homurdanıp duruyor. Bundan sonra hepsi rahatladı ve bu duruma gülerek sınıflarına gelip derslerine devam ettiler.

BİR DAHA YAPMAYACAĞIM

Sare EMEN

Ada adında ilkokula giden bir kız vardı. Arkadaşlarını da çok severdi. Ama arkadaşlarından farklıydı. Çünkü o küçükken bir kaza geçirmişti ve tekerlekli sandalye kullanmak zorundaydı. Bu yüzden arkadaşlarının çoğu oyunlarına katılamıyordu.

Bir gün arkadaşı Aslı ve diğerleri ebelemeye oynuyorlardı. Ada da onlarla beraber oynamak istedi. Ama onlar tekerlekli sandalyede oturuyor diye onu oyuna almadılar.

O da bu olaydan çok üzülüp okuldan uzaklaşmayı planladı. Ama bunu tek başına yapamazdı. Ada en güvendiği arkadaşı Ela'nın yanına gidip aklındakileri anlattı, Ela da tabi ki olur dedi. Ama planda Ela'nın ablası Esra'nın da olması lazımdı. Çünkü Esra abla liseye gidiyordu. Liseliler öğlenleri dışarı çıkabiliyorlardı. Esra abla da öğle teneffüsü dışarıya çıkıp telefonundan okulu arayacaktı. Ela ve Ada'nın tepede bekleyeceğini söyleyecekti. Planlarını aynı şekilde uyguladılar ve okuldan izin aldılar. Ela ve Ada okuldan çıktılar, Esra ablayla tepede buluştular ve Esra abla ile vedalaştılar. Ela ve Ada, anneleri gündeyken evlerine uğrayıp eşyalarını topladılar, evlerinden üzümlere çıktılar. Beraberce bir otobüse bindiler.

İSTANBUL VE KELEBEK

En son durakta indiler. Ada'nın birden telefonu çaldı. Arayan annesiydi ve Ada açmaya karar verdi.

- Kızım neredesin? Hocan okuldan çıktığını söyledi. Seni çok merak ediyoruz. Eşyalarını da almışsın, nerede kalacaksın? Hadi çabuk eve gel. Patatesli börek yaptım. Hava soğudu, haydi hasta olmadan eve gel., dedi

Aynı muameleyi Ela da kendi annesinden gördü. Artık hava soğumuştur. Hem üşüyüp hem de korkuyorlardı.

Ada'nın bacakları sızlıyordu. Çünkü güçlendirici kremi sürmemişti. Üşüyorlardı ama otobüsün gelmesine daha çok vardı. Ela hemen telefonunu çıkartıp babasını aradı. Babası onları almaya geldi. Yaptıklarına çok üzölmüşlerdi.

- BİR DAHA YAPMAYACAĞIZ, dediler.

Ada'nın annesi hocalarını aradı. Ertesi gün okula gidince herkes onlara iyi davranıyordu. Hoca sınıfa girince Aslı ve arkadaşları BİR DAHA YAPAYACAĞIZ diye söz verdiler.

İstanbul adında bir küçük bir kız varmış ve hayvanları çok severmiş. Evleri ormana çok yakın olduğu için ablalarıyla birlikte zaman buldukça ormana gidip orada hayvanlara bakıp, onları sever ve onlar ile zaman geçirmekten çok hoşlanırmış.

İstanbul ağır bir hastalığa kapılmış. Artık gezmek için ormana gidemiyormuş. Ablası Şelale ormandan bulduğu bir tırtılı İstanbul'a getirmiş. İstanbul tırtılı görünce çok sevinmiş. Annesinden yeşillik, babasından ise cam bir kutu istemiş. İstediklerini ona getirmişler. İstanbul diğer ablası Temmuz'un yardımı ile cam kutuyu tırtıla göre düzenlemişler. İstanbul tırtılların dalda yuva yaptığını hatırlamış. Ablasından dal getirmesini istemiş. Ablasının getirdiği dal parçasını da kutuya yerleştirmişler.

İstanbul tırtıla çok iyi bakıyormuş. Fakat İstanbul'un hastalığı gün geçtikçe artıyormuş. Artık yataktan kalkamıyormuş. Ailesi İstanbul ile ilgilenirken tırtılı unutuparlarmış. Fakat İstanbul yine de ablalarına tırtılı ile ilgilenmesini söylüyormuş. Onlar da:

- Tırtıl iyi ve yeşillikleri tam, diyorlarmış.

Arkadaşı Selim, İstanbul'u görmeye gelmiş. İstanbul Selim'i görünce çok sevinmiş. İstanbul Selim'den salondaki tırtıl kutusunu getirmesini

istemmiş. Kutusu gelince İstanbul tırtılının yeşilliklerinin bittiğini görmüş. Ama tırtıl da artık kozaya girmiş. İstanbul tırtılın kozaya girdiğine çok sevinmiş.

Kozadan nasıl bir kelebek çıkacak diye sabırsızlıkla beklemeye başlamış. Bu da ona bir ümit olmuş. Hastalığı gün geçtikçe azalıyormuş. Birkaç gün geçmiş ve İstanbul'un ayağa kalktığı gün tırtıl da kelebek olarak kozasından çıkmış. Kelebeği üzülse de serbest bırakmış ve birkaç hafta sonra hastalığı iyice hafiflemiş. Bu arada her gün düzenli olarak güneşli havalardan yararlanmak için balkona çıkıp kitap okurmuş.

Yine kitap okumak ve güneşli günden yararlanmak için balkonda dinlendiği sırada kitabının üzerine bir kelebek konmuş. Anlamış ki o günlerdir beklediği kendi kelebeği imiş. Bundan çok mutlu olmuş ve o kelebeği hiç unutmamış. Çünkü, kelebek İstanbul'un iyileşmesinde ümit kaynağı olmuş.

Sare Nar
HALLAÇOĞLU

MUCİT AYŞEGÜL

Ayşegüllerin durumları orta halliydi ve kenar bir mahallede oturuyorlardı. Ayşegül yedi yaşındaydı.

Bir gün Ayşegül okula gidiyordu. Servise bindi, okula vardı. İlk ders başladı. Ders matematikti. Hoca ders anlatmaya başladı. Ders bitti. Ayşegül teneffüse çıktı, top oynadı, yakar top oynadı. Zil çaldı ve ders İngilizceydi. Ayşegül dersi dinledi. Zil çaldı. Hoca dedi ki:

- Herkes robot yapıp, okula getirsin. Yarın bilim insanları gelip, en güzel robotu seçecek ve o kişiyi de yanlarına küçük bilim insanı olarak alacaklar. O sırada zil çaldı eve gitme zamanıydı. Hemen Ayşegül servise bindi ve eve gitti. Ayşegül annesine haber verdi. Annesine dedi ki:

- Anne bugün İngilizce öğretmenim "herkes bir robot yapıp, okula getirsin. Bilim insanları bakıp, bilim çocuğu seçeceklermiş." Annesi:

- Olur sen de yap. Kazanırsan biz de sana hediye alırız. Haydi robot yapalım.

Ayşegül robotunu yaptı ve okula getirdi. Herkes çok beğendi. Bilim insanları da çok beğendi ve Ayşegül'ü bilim çocuğu seçtiler.

MUTLU TATİL

Yaz tatili gelmişti. Yağmur çok mutluydu. Çünkü kuzeni Damla ile birlikte kamplara katılacak ve birlikte çok iyi vakit geçireceklerdi. Otele gidip altı gün kalacaklardı.

Biraz sonra kapı çaldı. Kapıyı çalan Damla'ydı. Yağmur heyecanla kapıyı açtı. Annesi dedi ki:

- Damla eşyalarını hazırladı, Yağmur sen de hazırladın mı? Yağmur:
- Evet anne. Hadi gidelim.

Güzel bir yolculuktan sonra otele ulaştılar.

Eşyalarını yerleştirip, plaja doğru yol aldılar. Damla ve Yağmur çok mutluydu. Yağmur'un annesinden dondurma almasını istediler. Annesi:

- Hadi alalım. Yağmur çilekli, muzlu, portakallı, kakaolu ve limonlu istedi. Dondurmalarını alıp oturma yerine oturup bir güzel yediler. Otele gidip, kıyafetlerini değiştirdiler. Bavullarını alıp biz kampa gideceğiz dediler. Yağmur'un annesi "tamam" diye karşılık verdi. Yağmur'un annesi onları kampa götürdü ve iyi eğlenceler dedi. Bavullarını yerleştirdiler. Hocaya:

- Bu gece biz kampın nöbetçisi olabilir miyiz?
- Hoca:

- Tamam olur, ama dikkatli olmalısınız. Öğretmenlerine "tamam" dediler.

Akşam olmak üzereydi. Damla ve Yağmur turuncu pikelerini alıp kampın kapısına doğru gittiler. Nöbetleri başlamıştı... Tüm gece nöbet tuttukları için biraz yorulmuşlardı. Sabah ilk iş kahvaltı yapmaya gittiler. Sonra spor yerine gidip spor yaptılar. Sıra geldi ağaç dikmeye. Yağmur çınar ağacı, Damla çilek fidesi dikti. Sonra hemen mutfak yerine gittiler ve yemek yapıp öğretmenlerine sundular. Yağmur poğaça, Damla ise makarna salatası yaptı. Öğretmenleri ikisinin yemeğini de çok beğendi. Akşam oldu ve akşam yemeğini yediler. Yemekte dolma, makarna ve yeşil fasulye vardı. Yemekten sonra uyudular.

Ertesi gün Yağmur'un annesi onları almaya geldi. Plaja gidip yüzüp güneşlendiler. Yağmur, orada kalp şekline benzeyen bir bulut gördü. Akşam oldu yemeklerini yiyip uyudular. Artık tatilde son günleriydi. Ayrılacakları için çok üzgündüler. Sabahleyin kalktıklarında toplanmış olan bavullarını alıp, geri dönüş yoluna başladılar.

PİKNİK

Bir gün pikniğe gidecektik. Evde hazırlığa başlamıştık. Babam da marketten bir şeyler alacaktı. O arada evdeki hazırlık bitti. Babam da marketten geldi. Arabaya binip piknik yapacağımız yere gittik.

Vardığımızda hemen yere eşyalarımızı koyduk. Ben de oradaki parkta oynadım. Sonra babam çağırdı. Yemeğimizi yedik. Ben etrafı gezdim. Gezerken bir çocuk gördüm. Adını sordum. Adının Kuzey olduğunu söyledi. “Neden yalnızsın?” Kuzey cevap verdi:

- Çünkü ailemi kaybettim. Ben de yalnız kaldım, dedi.

Kuzey’in yanından ayrılıp annem ve babamın yanına gittim. Onlara bu olayı anlattım. Annem ve babamla beraber Kuzey’in yanına gittik. Annem ve babam Kuzey’in halini görünce çok üzüldüler. Kuzey’i hemen yanımıza aldık. Piknik bitince Kuzey’i de alarak polis merkezine gittik. Polisler Kuzey’in ailesini buluncaya kadar yanımızda kalabileceğini söylediler. Çok sevindik. Kuzey’le çok iyi arkadaş olmuştuk. Kuzey’le oyun oynadık. Sonra uyuduk.

Ertesi gün polisler aradı ve Kuzey’in ailesini bulduklarını söylediler. Ailesi Kuzey’i almak için evimize geldi. Kuzey ile ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu onlara da anlattık. Bu duruma çok sevindiler. İstedğimiz zaman görüşebilecektik...

Yusuf Kerem
EMRE

KÜÇÜK BİR KÖPEK

Yaz tatiline çok az kalmıştı. Karne günü gelmişti. Sabah erkenden uyandım. Giyinip annemle beraber okula gittik. Karnemi aldım. Karnem takdirdi. Babam bana karne hediyesi olarak istediğim oyuncağı aldı. Birkaç dakika sonra eve döndük. Annem ve babamın bana bir sürprizi vardı. Yaz tatilinde bir köye tatil yapmaya gidecektik. Çok sevindim. Bir an önce gidelim istedim. Hazırlığa başladık. Her hazırlık bitmişti. Arabaya eşyalarımızı yükleyip yolculuğa başladık.

Yolculuk çok güzel geçmişti. Her yer çok güzeldi. Gideceğimiz köye gelmiştik. Etrafa baktık. Her yer yemyeşildi. Biraz etrafı dolaştık. Sonra boş olan bir eve girdik. İçerisine eşyalarımızı yerleştirdik. Birkaç dakika sonra yemek yedik. Ardından uyuduk. Sabah olmuştu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra dışarıya çıktık. Köylülerin yaşadığı bir ev vardı. İçine girdik. Köylüler bizi çok güzel ağırladı. Yemekler ve tatlılar yedik.

Evden çıktık. Tatil yapmaya geldiğimiz eve geri döndük. Akşam olmuştu. Biraz oturduk. Sonra yattık. Ertesi sabah hava almak için dışarıya çıktık. Dışarıda bir köpek gördük. Yalnızdı. Köpeğin benim olmasını istedim. Annem izin verdi. Hemen köpeği aldım. Adını Yumak koydum. Yumak en sevdiğim köpek cinsindendi. Onunla hep oyun oynadım. Yumakla oyun oynamaktan zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum. Böylece

iki ay geçti. Son bir ay kalmıştı. Vakit çok çabuk geçmişti. Son bir ayı iyi değerlendirmeye karar verdim. Bu yüzden tarlalara, ormanlara gittim. Köydeki her yeri gezdim. Biraz da evde durdum. Son on gün kalmıştı. Bu yüzden evimize geri döndük.

Böylece yaz tatilim eğlenceli geçti. Bir de köpeğim olmuştu.

Yusuf Safa
VARANK

GÖREV: ASLANLAR 1

Bir zamanlar soyu tükenmek üzere olan iki Afrika aslanı vardı. Bir gün iki genç bunu televizyonda haberden öğrendiler. Bu sebeple Afrika'ya yola çıkmaya karar verdiler. Fakat yeterince paraları

yoktur. Bu nedenle vefat eden dedelerinin parasını ailelerinden izin alarak kullanmak isterler.

Daha sonra eve gidip eşyalarını toplamaya başlarlar ve bir liste yaparlar. Liste şu malzemelerden oluşmaktadır; safari arabası, bayıltıcı, ok, konserve yemekler, kalın kıyafetler, el fenerleri, piller, ayakkabılar, çoraplar ilk yardım çantası, dürbün. Listedekileri aldıktan sonra benzin deposunu doldurup yola çıkarlar ve arabayı nöbetleşe sürerler. Uykularını da kısmak zorunda kalmışlardır. Böylece hızlı bir şekilde aslanlara ulaşacaklardır. Tabii onlardan önce davranan birileri olmazsa. Çöl sıcağından dolayı molalarını daha sık vermeye başlarlar. Bir süre sonra ufak bir vahaya rastlayan gençler arabayı kenara çekip suda bir süre zaman geçirip yemeklerini yemeye başlarlar. Yemek esnasında karşılarında daha önce hiç görmedikleri kızgın yüzlü hindistan cevizi maskeli küçük yaratıklar çıkar. Bu yaratıklar korkunç oldukları gibi hızlıdır aynı zamanda. Birden arabaya koşar ve saldırıya geçen yaratıklara Yusuf karşılık vererek onları püskürtür.

Kargaşanın sonunda yaratıklar oradan hızlıca kaçarlar fakat bayılmış olan bir tanesi hariç. Sonra gençler bu yaratığı ele geçirip yaptıkları kafese koyarlar. Amaçları ondan bilgi almaktır. Öğrenirler ki yaratıklar onlardan önce aslanları bulmak için uzun süredir onları takip ediyorlarmış. Gençler hızlıca yola devam edip aslanların olduğu yere doğru ilerlemeye başlarlar. Şimdi aslanları onlardan önce bulmaları

gerekmektedir. Ama diğer yaratık birden panikler bu sayede gençler diğerlerinin de orada olduğunu görürler. Etrafı incelemeye başlarlar. Bir de bakarlar ki yaratıklar aslanları kaçırmaya çalışıyor. Hemen aslanları kurtarıp onları güvenli bir şekilde arabaya bindirirler.

GÖREV: ASLANLAR 2

Yaratıklar bağlandıkları yerdeki ipleri kemirerek oradan kurtulur ve kaçarlar. Tekrar birlik olup odundan iki araba yaparlar. Hızlı ve kolayca yorulmayan binek hayvan gibi kullandıkları değişik şekildedeki hayvanlarını arabalarını çekmek için kullanırlar ve gençlere hızlı bir şekilde yetişirler. Yolda gençlerin arabasını ve aslanlarını gören yaratıklar zehirli dartlarıyla onları vurmaya çalışırlar. Gençler bir yandan kendilerini bir yandan da aslanları korumaya çalışırlar ve bu çatışma bir süre böyle devam eder. Yeni bir sorun ortaya çıkmıştır, benzin!

Çölün ortasında yola devam eden çaresiz gençler etraflarına dikkatlice bakarak birini görme ümidiyle yola devam ederler. Bir süre daha giden arabaları artık benzinsiz kalmıştır ve durur. Yolda kalan gençler bir süre orada oturup beklerler birileri gelir diye... Saatler sonra uzaktan bir araba yaklaşmaktadır. Bunu gören gençler yola çıkıp arabanın önüne geçerler. Duran arabadan inen sürücüye anlatırlar durumu ve ondan kendi arabalarını çekmelerini isterler. İple bağladıkları

arabayı diğer araba yardımıyla çekerek en yakın benzinliğe kadar giderler. Benzinliğe vardıklarında adama para verip teşekkür ederler. O esnada benzinliği basan yaratıkları gören herkes kaçmaya başlar. Fakat gençler henüz benzin dolduramamışlardır. Gençlerden biri yaratıkların saldırısına karşılık verirken diğerine zaman kazandırır ki diğer genç benzin doldurabilsin. Benzini dolduran genç arabaya binmeden araba hareket etmeye başlar. Bunun sebebi de onlara yardımcı olan adamın ipi arabadan çözmeden gaza basmasıdır. Arabalar hala birbirine bağlıyken öndeki arabanın hareket etmesiyle gençler koşmaya başlar. Arabanın arkasından koşan gençler yetişirler ve arabaya atlarlar. Oradan da kurtulan gençler bir süre o şekilde yol aldıktan sonra diğer arabaya bağlı olan ipi çözerler ve artık benzin deposu dolu olan arabalarına binip ilerler hayvanat bahçesine doğru...

Uzun bir yoldan sonra artık varış noktası olan hayvanat bahçesine ulaşırlar. Orada bulunan görevliler ve gazeteciler tarafından karşılanırlar. Bu büyük macerayı orada paylaşan gençler aslanları güvenli bir şekilde hayvanat bahçesine yerleştirirler. Sağlık kontrolleri yapılan aslanlar artık görevlilerin yanında güvendedirler. Soylarının tükenmemesini dileyen gençler ellerinden geleni yapmışlardır ve artık evlerine dönebilirler. Bu olay sonucunda ödüllendirilen gençler artık normal hayatlarına dönerler...

Zeynep AKÇUİN

ÖNCE SAĞLIK VE DOSTLUK

Pelin beş yaşında sarı saçlı, mavi gözlü, tatlı mı tatlı bir kızdı. Fakat Pelin'in doğuştan bir rahatsızlığı vardı ve bir ayağı diğer ayağından daha kısaydı. Pelin'in bu sorunu onu oldukça mutsuz etmekteydi. Pelin'in en yakın arkadaşı Aslı ona her zaman destek oluyordu. Pelin tekerlekli sandalye kullanıyor ve diğer yaşlıtları gibi sokaklarda oyun oynayamıyordu.

Pelin'in okul yaşı gelmişti ve diğer yaşlıtları gibi o da okula gidecekti. Okula gittiği için bir yandan seviniyor bir yandan da korkuyordu. Kokmasının nedeni arkadaşları onunla dalga geçebilir diyeydi. Pelin okula gitti ve hiç korktuğu gibi olmadı. Herkes onu çok güzel bir şekilde karşıladı ve onunla oynadılar. O da bu duruma çok sevindi. Pelin ameliyatla iyileşebileceğini öğrenmişti. Bu onu çok mutlu etti. Okula gittiği dönem yarıyıl tatilinde ameliyat olma kararı almışlardı. Pelin ameliyat için çok heyecanlıydı. Çünkü artık o da diğer arkadaşları gibi gönlünce koşup eğlenebilecekti. Bu süreçte arkadaşları ona hep destek oldu ve onu cesaretlendirdiler.

GÖNÜL BAĞI

Ameliyat günü gelip çatmıştı. Ameliyatı oldukça başarılı geçmişti. Yarıyıl tatilinin sonunda Pelin artık güzelce, topallamadan yürüyebiliyordu. Bu duruma hem o hem de arkadaşları çok sevinmişti. Çok mutluydu ve bu küçük yaşında anlamıştı ki hayattaki en değerli şeylerden birisi sağlık diğeri ise kazanılan dostlardı.

Sema on iki yaşında dürüst ve saygılı bir kızmış. Okula gidiyor ve okulunu çok seviyormuş. Yağmur ve Betül isimlerinde iki tane de yakın arkadaşı varmış.

Sema'nın annesi ve babası ise çok çocuk ruhluymuş. Sema ile isim şehir oynarlarmış ve hep Sema kazanırmış. Sema'nın bir de Bızdık adında bir balığı varmış. Fakat üç ay besledikten sonra balık hayatını kaybetmiş. Sema bu duruma çok üzölmüş. Bunun üstüne yakın arkadaşları da başka şehirlere taşınmak zorunda kalmışlar. Sema ilk zamanlarda çok üzölüyor ve ağlıyormuş fakat zamanla bu duruma alışmış ve üstesinden gelmiş.

Yıllar sonra Sema çok istediğı gibi öğretmen olmuş. Yakın arkadaşları ile buluşup geçmişini hatırlayıp mutlu olmuşlar. Sema yeni yeni anlıyormuş mesafeler önemli değil önemli olan gönöl bağıymış.

İKİ GÜN

Bir gün Üsküdar'da bir kız yaşarmış. Kızın adı Zeynep'miş. Arkadaşları ve komşuları ile pikniğe gidecek olan Zeynep, ilk olarak komşularına haber vermiş. Sonrasında arkadaşları gelmiş. Yemekleri, topları ve ip atlamak için ipleri hazırlayıp yola koyulmuşlar.

Sonunda gelecekleri yere varmışlar. Yemeklerini yedikten sonra Zeynep, Ayşe, Ela ve Zehra top oynamışlar. Ondan sonra dörtlüye Lale ve Sare de katılmış. Biraz da ip atladıktan sonra eve dönmüşler. Kızlar annelerinden izin alıp gece Zeynep'in evinde kalmaya karar vermişler. Kızlar önce ödevlerini bitirmiş sonra da kitap okuyup televizyon izlemişler. Birbirlerine masal anlattıktan sonra uyumuşlar.

Sabah kalkınca kahvaltılarını yapıp dışarıya çıkmışlar. O gün Zehra'nın doğum günüymüş. Dışarıda birazcık oynadıktan sonra Zehra'yı evde bırakıp hediye almak için alışveriş merkezine gitmişler. Hediyelerini alıp eve dönmüşler. Biraz ders çalıştıktan sonra Zehra'nın doğum günü pastasını kesip güzelce yemişler ve Zehra'ya hediyelerini vermişler. Bundan çok mutlu olan Zehra arkadaşlarına sarılıp onları tek tek öpmüş ve onlara teşekkür etmiş.

Kızların hepsi evlerine döndükten sonra bu iki günün ne kadar güzel geçtiğini fark edip sevinmişler.

Zeynep YILMAZ

SINIF BAŞKANI BİR UYKUCU

Ben ELA... Dördüncü sınıfa gidiyorum. Sınıfımı ve okulumu çok seviyorum. Tabi ki arkadaşlarım da... Ama en sevdiğim arkadaşım Alara.

Bir gün sınıfa başkanı oylaması yaptık. Alara yedi oy, Hayri on iki oy, Deniz dokuz, Ali ise sekiz oy aldı. Oylamayı Hayri kazandı. Dersimiz bitti. Herkes eve gitti. Ödevlerimi yaptım, yemeğimi yedim ve uyudum. Sabah okula gittim. Hayri benden çok önce gelmiş, öğretmen masasına oturmuştu. Ben başkanım deyip kendisini övüyordu. Herkes Hayri'ye bakıyordu. Bu durum sınıfın hiç hoşuna gitmemişti. Öğretmen de bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Hayri yine bir sabah kolunda ben sınıf başkanımı yazılı bir kolluk takmış koridorda dolanıyordu. Yine herkesin gözü Hayri'deydi. Birinci ders bittikten sonra Alara ile ip atlıyorduk. Zil çaldı, öğretmenimiz geç geldi. Hayri öğretmen masasında oturuyordu. Öğretmen Hayri'yi uyarınca Hayri öğretmenin masasından kalkıp sırasına oturdu. Ders bitince zil çaldı. Hayri hemen koluna sınıf başkanı kolluğunu taktı. Hayri'nin en iyi arkadaşı Ali de Hayri ile beraberdi. Hayri Ali'ye ne kadar iyi bir sınıf başkanı olduğunu anlatıyordu. Ali'nin başı şişmişti.

Ali:

- Öğretmen masasında uyumak kadar kötü bir başkanlık türü mü var? Hayri buna çok kırılmış ve Ali'nin yanından ayrılmıştı. Ali ise çok rahatlamıştı. Koşa koşa sınıfa gidip olanları sınıfa anlatmıştı. Zil çaldı, ders bittikten sonra eve gittik. Kar yağıyordu ve kar yüzünden Hayri koluna taktığı "Sınıf Başkanı" amblemlili kolluğu kaybetti. Alara da oradan geçiyordu. Ve kolluğu buldu. Hayri'ye vermek için sakladı. Sabah okulda zilin çalmasıyla öğretmen sınıfa girdi ve:

- Hayri hariç isteyen herkes sınıf başkanı olabilir.

Bu karara herkes çok sevindi. Bu Sefer Alara on iki, ben on, Ali yedi, Deniz ise sekiz oy aldı. Artık yeni sınıf başkanımız Alara yardımcısı ise ben oldum. Bu arada Hayri kolluğunu arıyordu. Alara Hayri'ye verdi. Hayri ise onu Alara'ya hediye etti.

USTA KALEMLERDEN HİKAYELER

4 / B

Mehmet Emin AYTEK

4/B SINIF ÖĞRETMENİ

HAYDİ UYANIN ÇOCUKLAR!

Yine sabah namazıyla güne başlamıştı. O hep böyle başlardı güne. Babasından hep böyle görmüş, böyle öğrenmişti. Babası İbrahim Bey oğlunun güzel huylu, ahlaklı bir insan olarak yetişmesi için elinden geleni yapıyordu. İbrahim Bey oğlu dünyaya geldiğinde ona “bilgili ve uyanık” anlamına gelen Agâh ismini vermişti.

Agâh o gün için güzel bir plan yapmıştı. Okul çıkışında dedesini ziyaret edecekti. Emekli bir öğretmen olan dedesi Mustafa Bey bilgili ve kültürlü insandı. Agâh için dedesi ile sohbet etmek dünyanın en güzel şeylerinden birisiydi. Birlikte tarihi mekanları ziyaret ederler, çay bahçesinde çay içerler ve sohbet ederlerdi. Onun en sevdiği ve onu mutlu eden şeylerden bir tanesi de kitap okumaktı. Agâh da o gün hem dedesini görmek hem de dedesiyle birlikte kitap almak için okul çıkışını sabırsızlıkla bekledi. Kitaplar sayesinde adının anlamı gibi hem bilgili oluyor hem de çevresindeki olaylara karşı her zaman uyanık kalıyordu. Kalbini ve beynini beslemeyi ihmal etmiyordu.

Okulda herkes Agâh’ı çok severdi. Başta öğretmeni olmak üzere okulundaki tüm arkadaşları onu çok seviyordu, hatta diğer okullardan onu tanıyan ve seven arkadaşları vardı. Çünkü o; güzel konuşur, herkese yardım

eder, merhametle davranır, insanlara sevgi ile yaklaşırdı. Agâh camiye giderken arkadaşlarını toplar, dedesinden öğrendiklerini arkadaşlarına anlatırdı. Arkadaşlarının bir derdi olursa dinler ve çözüm bulmaya çalışırdı. Agâh öğretmeni ile sohbet etmeyi çok sever, okul çıkışlarında, teneffüslerde onunla oturup sohbet ederlerdi. Evde dedesi okulda hocası ile gayet güzel anlaşırdı. Öğretmeni Hüseyin Bey şakacı, cana yakın, okuldaki tüm öğrencilerin sevdiği bir hocaydı. Ders esnasında ne olursa olurdu konu ya nezaket ya Müslüman kardeşliği ya da sevgi ve saygı ile alakalı bir meseleye gelirdi. Öğrenciler dersin kaynadığını düşünse de Hüseyin Bey asıl konuşulması gereken konuların bunlar olduğunu bilirdi.

Bir gün okulda teneffüs esnasında bahçede arkadaşlarıyla birlikte dolaşırken bir öğrencinin kendisinden küçük bir öğrenciye haksızlık yaptığına ve onu ağılattığına şahit oldu. Agâh bir haksızlık gördüğü zaman sessiz kalınamayacağını bilen bir çocuktü. Ama dikkatli davranması gerekiyordu. Hem karşı tarafı uyarmalı hem de bu sorunu güzel bir şekilde çözmeliydi. Ne yapması gerektiğini düşündü ve bir plan yaptı. Okulun dışında bu sorunu çözmeye karar verdi. Bu çocuğun okulun iki sokak ilerisinde

oturduğunu öğrendi. Okuldan çıktıktan sonra eve gidip elbiselerini değiştirdi. Fakat en güzel elbiselerini giymeye özen gösterdi. Evden çıkmadan önce kumbarasından bir miktar para da aldı. Biriktirdiği parayı faydalı işlerde kullanmayı tercih ediyordu. Agâh, evden çıkıp çocuğun oturduğu sokağa doğru emin adımlarla ilerlemeye başladı. Sokağın başına geldiğinde o çocuğun sokakta oynadığını gördü ve ona doğru yaklaştı. Karşı tarafın kalbini yumuşatacak özel kelimeleri söyledi:

-Selamünaleyküm!

Çocuk karşısında güzel giyimli, efendi bir çocuk görünce şaşırdı. Düşünceli bir şekilde cevap verdi:

-Aleykümselam!

-Sizi okuldan tanıyorum. Benim ismim Agâh. Sizin isminiz nedir? diyerek zarif bir şekilde tokalaşmak için elini uzattı.

Bu kibar beyefendinin elini ve selamını karşılıksız bırakmayan çocuk elini uzatarak cevap verdi:

- Benim adım da Hakan.

- Vaktiniz varsa kardeşim sizinle bir çay içmek isterim, dedi Agâh. Böyle bir istek karşısında Hakan, Agâh'a şaşkın gözlerle uzun uzun baktı.

- Peki, olur dedi.

Birlikte mahallenin büyük camisinin bahçesindeki çay ocağına gittiler ve birer çay istediler. Agâh biraz hasbihal ettikten sonra Hakan'a güzel bir şekilde yaptığı hatayı anlattı. Hakan'ı kırmamak içinde çok itinalı konuşuyordu. Bu kibar konuşma karşısında Hakan'ın kalbi yumuşamış, yaptığı hatanın farkına varmıştı. Agâh, nihayet Hakan'ın gönlünü kazanmıştı. Bu esnada ikinci ezanı okunmaya başladı. Agâh Hakan'ı namaza davet etti. Fakat abdest almayı bilmediği için çekiniyordu Hakan. Agâh sorunun ne olduğunu anladı ve birlikte abdest aldılar. Camiye geçtiklerinde sınıf arkadaşları ve hocaları da oradaydı. Çünkü namazlarda camide buluşuyorlardı. Agâh'ın planı da tam olarak buydu. Sınıf arkadaşlarıyla olan bu güzel ortama Hakan'ı da katmak istemişti. Namazı kıldıktan sonra hocası ve diğer arkadaşlarıyla selamlaştılar. Çay ocağına geçtiler. Hocaları herkese simit ve çay ısmarladı. Agâh insanlara ikram etmeyi ve cömertliği hocası Hüseyin Bey'den öğrenmişti.

Birlikte oturup sohbet ettiler. Bundan sonra Hakan da namazlarda camiye gelmeye başladı. Böylece Hakan da bu ekibe dahil olmuştu. Bu ekipteki arkadaşların hepsi birbirileriyle dost olmuşlardı. Birinin bir sıkıntısı olduğu zaman diğerleri hemen yardıma koşardı. Ekibin öncülüğünü de Agâh yapıyordu. Okulda bir sorun

olsa, bir kişi yardıma muhtaç olsa Agâh ve ekibi olaya el atıyordu. İbrahim Bey oğluyla gurur duyuyordu.

Aradan zaman geçmiş nihayet mezun olmuşlardı. Fakat ekip dağılmamıştı. Eskiden olduğu gibi toplanma noktası olan camide buluşuyor, sohbet muhabbet devam ediyorlardı. Öğretmenleri Hüseyin Bey de ekipten kopmamış, öğrencileri ile yıllar boyunca görüşmeye devam ediyordu. Hep birlikte Fakirlere Yardım Kampanyası, Afrika'ya su kuyusu projesi, çocuklara namaz eğitimi çalışması gibi güzel işlere imza atıyorlardı.

Böylece güzellikler çoğalmış, Agâh ve ekibi kendileri gibi gençlerin yetişmesine vesile olmuşlardı. Agâh babasının, dedesinin ve öğretmenin desteğiyle güzel yerlere gelmişti. Babasının ona neden Agâh ismini bıraktığını bir an olsun aklından çıkarmamış “Evladım sakın unutma! Bütün uyuyanları uyandırmak için bir tek uyanık yeter” sözünü sürekli hatırında tutarak yoluna devam etmişti.

Abdullah KÜÇÜK

AYŞE'NİN KEDİLERİ

İzmir'in sahil köylerinde yaşayan, dördüncü sınıfa giden Ayşe isminde bir kız varmış. Ayşe ailenin tek çocuğuymuş. Annesi ve babası bahçelerindeki lezzetli meyveleri satarak vakit geçirirlermiş.

Ayşe, anne ve babasının aldığı bisikletle okula gidip gelirmiş. Okulu evine çok yakınmış. Bir gün yolda giderken yeni doğmuş iki tane yavru kedi görmüş. Annesinin çantasına koyduğu süt ile kedileri beslemiş. Sonra da okuluna gitmiş. Eve döndüğünde annesinden beslenme çantasına iki paket süt koymasını istemiş. Çünkü kedilere daha çok süt vermek istiyormuş. Annesi de Ayşe'yi kırmadan ertesi gün beslenme çantasına iki paket süt koymuş. Ayşe okula giderken kedileri sürekli beslemiş. Ve sonrasında kedilerin kocaman olduğunu görmüş. Bir gün yine okula giderken beslediği iki kedinin yanında birkaç tane yavru kedi görmüş. Beslenmesindeki sütünü paylaştığı yavru kedilerin kendi yavruları olmuş.

Bu durumu gören Ayşe kendini çok ama çok mutlu hissetmiş. Bundan sonra da kedileri beslemeye devam etmiş.

HASAN VE MATEMATİK

Hasan diye bir çocuk vardı. Hasan çok uslu ve düzenli bir çocuktur. Dersleri çok başarılıydı.

Hasan bir gün yolda giderken yerde değişik bir şey görmüştü. Hasan ne olduğunu bilmediği için eline almamıştı. Hasan yoluna devam etmişti. Eve geldiğinde her şeyi annesine anlatmıştı. O şeyin ne olduğunu tam olarak annesi de anlamamıştı. Bu Hasan'ın daha önce görmediği bir şeydi. Bunu fazla düşünmek istemedi ve Hasan odasına çıkıp ödevini yapmaya başladı.

Ödevi bitince oyun oynadı. Yatma saati gelince ise yatağına yattı. Hasan uyumadan önce hep dua eder, duasında ailesini, fakirleri, kimsesizleri de unutmazdı. Duaları okurken gözleri hafif hafif kapanmış ve uyumuştı.

Sabah olunca yatağından kalkıp yatağını topladı. Kahvaltısını edip hazırlandı. Servise bindi. Hasan okula geldiğinde sınıfa geçti. Zil çalınca hoca sınıfa girdi.. Selam verip “yerlerinize oturun” dedi. Ders matematikti. Hasan'ın en kötü olduğu dersti. Bu derste başarılı olamıyordu. Derse

başladığında hoca Hasan'a soru sordu. Hasan akşam dersi tekrar ettiği için hocasının sorusuna çok güzel cevap verdi.

Hasan artık Matematik dersini seviyordu. Her derste parmak kaldırıyor ve derse katılıyordu.

*Abdullah Mesut
SÜTCÜ*

AT

Yağmurlu bir İstanbul günüydü. İsviçre'den gelen amcamla İstanbul'u geziyorduk. Belgrad Ormanı'nı gezerken bembeyaz sanki cennetten gelmiş gibi güzel bir at gördüm. İlk başta binmeye korktum sadece sevdik, sonra Serdeste ablamlarla atın yanına gittik ve ben ata bindim.

Serdeste ablam atın adını sordu. Atın adı Pamuk imiş. Çok sakin ve çok tatlıydı. Çok uslu ve özel eğitim almıştı. Çocuklar için özel eğitilmişti ve yetişkinler de biniyordu. Diğer atlar gibi yarış atı olmadığı için çok sakin ve uslu. Bu sevimli at yedi yaşındaydı. Ata ben binerken bir an at hızlandı. Başta korktum ama sonra alıştım. At hafif hafif koşarken ben tek başıma yönlendiriyordum ve hiç korkmadım. Avantajım vardı o da öbür atlar büyüktü ama Pamuk küçük ve daha yedi yaşındaydı.

Bu ata çok kolay alıştım. Pamuk da bana alışmıştı. O gün çok güzel bir gün geçirmiştik.

BONCUK

Yaz tatilinde köye gittik. Çok sevdiğim Musa dayımı ziyaret ettim. Musa dayımın küçük bir çiftliği var. Çiftliğinde koyunlar kuzular keçiler var. Ben bunları severken bir de ne göreyim! Küçük bir süs köpeği. Hemen kucağıma aldım sevdim. Adını sordum, “Boncuk” dediler.

Boncuk’u çok sevdim, arabamıza aldırıp eve götürdüm. Sonra Tol yaylasına gittik. Tol yaylasını yakın sandım; bu yüzden Boncuk’u da yanıma aldım. Yolculukta arabaya kusmasın mı! Babam eve gelince hortumdan su tutarak arabayı temizledi. Dayımlar da Boncuk’u yıkadı. Boncuk kusunca kuzenim ona baktı o sırada annem de gördü ve oda yolun kenarına kustu çok çok ama çok kötüydü az kalsın ben de kusacaktım.

Ahmet DİZDAR

AHMET TATİLDE

Bir zamanlar Ahmet adında bir çocuk varmış. Ahmet ailesi ile birlikte tatile çıkmış. Babaannesinin yanına Giresun'a gitmişler.

Ahmet babaannesinin elini öpmüş ve harçlık almış. Çok mutluymuş. Yoldan geldikleri için yorgunmuş, uyumuş ve dinlenmiş. Gece rüyasında ihtiyaç sahibi, muhtaç insanları görmüş ve çok etkilenmiş. Sabah uyanınca annesine "Anne babaannemin verdiği harçlığı İHH'ya verelim" demiş. Annesi "Peki oğlum çok iyi olur." demiş.

Ahmet'in aklına güzel bir proje gelmiş. Komşuları ve akrabaları ziyaret edecek ve onlara da yetimlere yardım etmesi konusunda ikna edecekmiş. Ahmet tüm akrabalarını tek tek ziyaret etmiş ve başlattığı projesini anlatmış. Bu proje herkesin çok hoşuna gitmiş. Ahmet yirmi yetimin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para toplamış. Annesiyle birlikte İHH'ya gitmişler ve parayı onlara vermişler.

Ahmet yetimlere sahip çıkmanın sevinciyle tatiline devam etmiş.

KARDAN ADAM

Bir zamanlar bir kardan adam varmış. Bu kardan adam çok sevimliymiş. Bütün gün oynar dururmuş.

Bir gün annesi onu eve çağırmış. Kardan adam uyumalıymış ve kardan adam yatağına gidip uyumuş. Rüyasında babasını görmüş. Babası karda oynuyormuş. Kardan adam uyanmış. Annesinin yanına gitmiş ve ona rüyasını anlatmış. Akşam babası gelmiş. Ona da rüyasını anlatmış. Babası bunda bir iş var demiş.

Oğluna:

- Ben de bugün karda oynuyordum, demiş.

Kardan adam biraz korkmuş. Bu olayı araştırmaya kara vermiş. Araştırmış ama bir sonuç çıkmamış. Babası hala şaşıırıyormuş. Oysa ki şaka yapıyormuş. Babası bir gün kardan adama demiş ki:

- Araştırdın mı oğlum?

Kardan adam:

- Araştırdım baba hiçbir sonuç çıkmadı, dedi.

Kardan adam yine oyun oynamaya devam etti ve aklına o olay geldi. Arkadaşlarına anlattı. Gruplaştılar ve kardan adamın babasını takip ettiler ve şaka yaptığını anladılar. Onlar da kardan adamın babasına şaka yaptılar ve ödeştiler.

Ahmet Ufuk
GÜREŞ

ÜÇ BALIĞIM

Üç balığım var benim. Biri yeşil biri mavi en küçük olanı da turuncu. En çok turuncu olanı seviyorum çünkü bana benziyor bu balık. Çok küçük ama çok zeki. Yem attığım zaman en hızlı o yiyor hepsini, kimseye yem bırakmıyor.

Turuncu kadar olmasa da mavi balığımı da seviyorum. Bana gökyüzünü hatırlatıyor, gökyüzü de bana en sevdiğim rengi gösteriyor güneşli günlerde. Bu balık da ablama benziyor, biraz uykucu ama çok güzel. Akvaryuma bakınca görüyorum mavi balık da çok seviyor turuncuyu. Hızlı hızlı onun önünden yüzerken sevgi dolu bakışlarla bakıyor. Belki ondan benzetiyordum ablama. Son olarak yeşil balığımı anlatayım size. Bence akvaryumun en bilgili balığı. Hep diğer balıklara göz kulak oluyor sanki. Uzaklaşmalarına izin verse de hep gözü üzerlerinde. Akvaryuma ne zaman yem atsam yeşil balık önce diğer balıkların doymasını bekliyor sonra kendi üstüne düşen yemleri yiyor sadece. Farklı bir hayatı var bu yeşillinin. Turuncu ve mavi telaşla yüzerken, yeşil hep olduğu yerde duruyor. Bu balığı hiç anlamıyordum eskiden. Bir gün ablama sordum:

- Abla bunun nesi var? Neden böyle? Hasta mı? Karnı mı ağrıyor yoksa? Ablam da sordu bana:
- Hangi balığı soruyorsun Ahmet? Mavi mi

Turuncu mu? İkisi de değil şuradaki dedim.
Sonra ablam:

- Ahmet o bir yosun.

NE KADAR GÜZELİM

“Ne kadar da güzelim!” demiş ormanın şirin kuşu suda yansımalarını görünce. “Allah ne güzel yaratmış beni, tüylerim pırıl pırıl, gagam minik ve şirin, gözlerim boncuk boncuk... Bu ormanın en güzel yarattığı benim” diye eklemiş ve bir yudum su içmiş. “Kendime iyi bakmalıyım, güzel beslenmeliyim” diye düşünürken bir tırtıl çıkmış karşısına.

Tam onu yemek üzereyken tırtıl başlamış konuşmaya: “Ne yapıyorsun kuş kardeş, benden başka yiyecek bulamadın mı? Git meyve ye”. “Ne ziyarı olur ki seni yesem” demiş kuş. “Sen çok çirkinsin, ben ise güzelim seni yersem bir işe yararmış olursun” diyerek küçümsemiş minik tırtılı.

“Tırtıl ehlini hor görme kuş, dünya güzeli kelebekler var” demiş bilge tırtıl. “Gel kuş kardeş, seninle bir anlaşma yapalım, sen beni yeme, ben de sana ne kadar haksız olduğunu kanıtlayacağım, bir gün karşına çıktığımda senden daha güzel olacağım” demiş.

Kibirli kuş hemen kabul etmiş, ne de olsa böyle bir ihtimal yokmuş ona göre. Bir daha tırtılı karşısında gördüğünde sen hala çok çirkinsin deyip yiyeceğini zannetmiş ve serbest bırakmış.

Günler geçmiş, zaman su gibi akmış ve bir gün bu ikisi tekrar karşılaşmışlar. Kuş tanıyamamış başta, ne güzel bir kelebek diye kıskançlıkla bakarken gözlerinden tanımış tırtılı ve çok utanmış. Ormanın en güzel yarattığı artık onun bir zamanlar küçümsediği minik tırtılmış.

FAKİR ÇOCUK

Bir çocuk varmış, adı Osman'mış, Osman'ın ailesi çok fakirmiş. Osman ve kardeşi her zaman para kazanmaya gidermiş. Osman'ın ailesi ormanda yaşarmış. Osman ve kardeşi her gün şehre gider araba yıkar-mış. Her gün işe giden kişiler onlara arabayı yıkatıp para verirlermiş. İşe gittikleri günün akşamı eve dönerken yolda kaza olduğunu ve yolların tamamen kapandığını görmüşler. Osman'ın kardeşi telaşla:

- Abi burada mı kalacağız bugün? Osman:
- Evet öyle gözüküyor.

Geceyi şehrin sokaklarında geçirmişler. Sabah kalkmışlar. Simit alıp yedikten sonra çalışmaya başlamışlar. Eve dönerken önlerine şelale çıkmış, oradan geçerken çok zorlanmışlar. Osman ordayken hep dua etmiş. Biraz ilerledikten sonra evlerini görmüşler. Annesi ve babası onları çok merak etmiş. Eve gittiklerinde onlar hasretlerini gidermişler. O günden sonra artık meyve toplayıp, odun kesip hayatlarını devam ettirmişler. Osman ve ailesi hep namaz kılıp, dua etmişler. Bir gün ormanda Osman ve kardeşi ağaç keserken orada yalnız bir çocuk görmüşler. Osman ve kardeşi onu görüp yanlarına gitmiş. Osman demiş ki kardeşine:

- Hadi yanına gidip evimize çağıralım. Yabancı çocuk eve giderken çok sevinmiş aynı zamanda utanmış. Eve gittiklerinde Osman annesine:

Bünyamin AKDAĞ

- Bu Hüseyin yetim bir çocuk, o yüzden onu eve davet ettim. Annesi:

- Aferin oğlum çok iyi yapmışsın. Bir gün sonra, Osman, Hüseyin ve Osman'ın kardeşi ormanda meyve toplamaya gitmişler. Sonra odun toplamaya gitmişler. Akşama doğru eve gittiklerinde Osman'ın annesi çorba yapmış. Ardından meyve yemişler sonra da mutlu mesut yaşamışlar.

ALİ'NİN SÜRPRİZ ÖDÜLÜ

Ali adında bir çocuk vardı. Ali çok şanslıydı çünkü ailesiyle yaz tatiline çıkacaktı. Yola çıkarken Ali yolda fakir bir çocuk gördü ve ona on lira verdi. Malatya'ya vardıklarında Ali'nin kafasına bir şey takılmıştı. Fakir çocuk... Annesi Ali'ye sordu:

- Niye düşüncelisin, bir şey mi oldu?

Ali kafasını sallayarak evet, dedi. Ali annesine:

- Yolda fakir bir çocuk gördüm. Üstü yırtık, elinde bez, arabaları siliyordu. Annesi de:

- Evet ben de üzüldüm. Onlar için dua edebiliriz. dedi. Ali'nin amcaları Çarmuzu' da oturuyorlardı. Oraya gittiklerinde amcalarının alt katında oturan arkadaşını gördü, yani Salih'i. İki saat sonra Ali ve Salih bahçeye çıktılar. Parayla oyuncak alıp, sonra da oynadılar. Ordayken Ali çok eğlenmişti

ama maalesef ki Ali halasına gidiyordu.

Gittiğinde orada evlenecek olan kuzenini gördü. Ali kuzenini tebrik etti. Yarım saat sonra oradan çıkıp gezmeye gittiler. Yani derelere... Malatya'nın dereleri pırıl pırıldı. Gezmeden sonra nerde kalacaklarını düşünmüşlerdi. Ali:

- Amcamlara gidelim. dedi.

Ailesi de kabul etti. Yarım saat sonra Ali'nin amcasına vardılar. Akşam yemeğini yerken oraya postacı geldi. Ali koşarak mektubun kime ait olduğuna baktı. Mektup yengisine gelmişti. Ali mektubu koşarak yengesine verdi. Yengesi Ali'ye teşekkür etti. Bir saat sonra uyudular. Ali yengesiyle birlikte kalkıp ineklerin yanına gitti. Ordayken yengesi Ali'ye süt sağmayı öğretmişti. Ali işini bitirdikten sonra babasının yanına gitti. Babası da zaten kalkmıştı. Babası Ali'ye bir sürpriz yapıp Malatya'da bir ev almıştı ve o evde mutlu mesut yaşadılar.

Cihan KAHRAMAN

MERT'İN MACERALARI

Mert, anne ve babasıyla yaşayan, meraklı, zeki ve iyi huylu bir çocuktur.

Mert bir gün babası ile camiye gitmiş. Mert babasına sordu:

- İnsanlar neden dua ediyor? Babası:

- Çünkü hem sevap kazanılır hem de dua ettiklerini kabul eder. dedi. Sonra eve gidince annesine demiş ki:

- Anne Müslümanların bayramı hangi gündür? Annesi de:

- Müslümanların bayramı Cuma günüdür dedi. Mert arkadaşı Hasan'a gitti.

Arkadaşı Hasan saklambaç oynuyordu. Mert de onların oyununa katıldı. Hasan 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10 dedikten sonra eğlence başladı. Mert kapının arkasına saklandı ki Hasan onu buldu ve sobeleyince dedi ki:

- Yenmek de var, yenilmek de zaten bu sadece bir oyun, hem kaybedince bir şey olmuyor. Bak sen yenildin ama hayatımızda bir şey değişmedi, dedi. Mert Hasan'a hak verdi.

Top oynamaya gitti. Top Mert'e isabet edince hemen yanına Hüsnü koştu:

- Mert iyi misin neyin var? dedi ve hemen doktor çağırdı. Doktor:

- Aferin çocuklar bir daha bir yaralanma olunca 112'yi arayın. dedi.

Mert hastanede Allah'ın yardımı ile iyileşti. Mert eve gidince annesine dedi ki:

- Ben bir daha top oynamayacağım. Diye söyleyince annesi doğru olanı anlattı:

- Bırakma her şeyde herkes bir hata yapabilir. Bunu hiçbir zaman unutma dedi.

Mert, arkadaşları ve ailesi mutlu mesut yaşadı.

GÜZEL ALLAH'IM

Benim adım Osman. Kendimi bir ormanın içinde buldum. Yukarıda ise birazcık yıkılmış bir kule... Gelecekte gelmiş gibi görünen dubleks bir ev... Burada yaşam ne güzel olur ya!

Yağmurlu ve soğuk bir kış günüydü. Garip, titreyerek ve sendeleyerek ağır ağır kendime sığınacak bir yer arıyordum. Çaresiz ve yaralıydım. Umudum tükenmiş, üzüntüm gidererek artmaya başlamıştı. Ailemden ayrılmış ve yaralanmışım. Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm anda bir deve gördüm. Üstünde her zaman Allah'ın yolunda yürüyün, bir gün anlarsınız yazıyordu. Ve deve bir anda kaybolmuştu. Aklıma bir fikir geldi. O zaman Allah'a dua edelim belki bir işe yarar dedim. Bir gün boyunca dua ettim. Fakat bir anlamı olmadı. Ama ben hiç umudumu kesmedim.

Devamlı Allah'a dua ettim. Bir gün, iki gün, üç gün bekledim ki karşıma bir bulut çıktı ve bulutta şöyle yazıyordu:

"Allah'a sadece dua etmeyin ibadet edin, dua okuyun, namaz kılın ve en namaz kılmadan önce abdest alın, günde beş vakit namaz kılmayı unutmayın."

Allah'a dua ve ibadet ettim. Birkaç gün içinde bir kapı gördüm. Kapıya yöneldim ve kapıdan içeri girdim. Bir de baktım ki ailemin yanına gitmişim.

Ailem bana sordu:

- Neredeydin Osman? Biz seni çok merak ettik.

- Ben de bilmiyorum sabah uyandığımda kendimi bir ıssız bucaksız bir ormanın içinde buldum.

Ailem:

- Peki nasıl kurtuldun?

- Allah'ın olağanüstü bir mucizesiyle kurtuldum.

Ailem:

- Neymiş o mucize?

- Tabi ki Allah'ın melekler aracılığıyla gönderdiği işte o mucize.

Ailem:

- Elhamdülillah.

Ailemle birlikte Allah'a dua ettik ve ibadetlerimizi her zaman yaptık. Mutlu bir şekilde yaşadık.

Emine Yağmur
KAYA

İNANILMAZ BİR GÜN

Bugün inanılmaz bir gün. Çünkü sınıfın en iyi notunu ben aldım. Sadece benim için inanılmaz değil, öğretmenimiz için inanılmaz, sınıfın en çalışkanı için inanılmaz, hatta sıra arkadaşım Sude Naz için bile inanılmaz. Çünkü daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Daha önce ne sınıfın en iyi ikinci notunu ne de en iyi onuncu notunu alabilmişim. Bu not çok ani geldi.

Öğretmenimiz kağıdı uzatırken bana gülümseyip saçlarımı okşadı.

- Çalışmıştın herhalde Esmâ?

Gerçeği söylersem, öğretmenimiz çok hayal kırıklığına uğrayacak, ama her zaman doğruyu söylemek lazım.

- Hayır çalışmamıştım.

Öğretmenimiz gülümsemesine birde sabır mimikleri katıldı.

- Bir gün önce çalışmamış olabilirsin ama mutlaka dersi dinlemiş olabilirsin. Demek hepsi aklında kaldı.

- Belki...bilmem...

Aslında ne çalıştım ne de dersi dinlemiştim. Bu notu almamın tek ve inanılmaz nedeni, sınavın test olarak yapılmasıydı. Hepimizin bildiği gibi not dediğimiz bu acayip reklamları almak için çok çalışmak gerekir. Büyükler iş yerinde bu kadar çalıştıklarında para alır ama küçüklerin aldığı sadece nottur.

Öğretmen bir soru sorar ve karşılığında tam bir cevap ister. Hatta sadece cevap değil; noktası virgülü yerinde, küçük ve büyük harfleri uyumlu, inci gibi yazılı bir cevap ister. Pınar gibi yanlış yazarsanız iyi not alamazsınız. Cevabı doğru yazıp noktalama işaretlerine dikkat etmezseniz, öğretmenimiz mutlaka dikkat eder ve yine iyi not alamazsınız. Test, neden ve kimin icadı olduğunu bilmediğim bu muhteşem sınav sitemi, çoktan seçmeli oluyor. Yani konu hakkında söyleyecek tek bir kelimeniz olmasa da her zaman seçecek bir cevabınız olur. Boş bir kâğıt vermek zorunda değilsiniz. Bundan daha güzel buluş olabilir mi?

Ben mutlu mutlu kâğıdıma ve ismimin yanında duran inanılmaz nota bakarken öğretmenimiz çalışmanın önemi konulu bir konuşma yapıyordu sınıfa. Hepimizin çalışması gerekiyormuş. Biz çok iyi şartlarda yaşıyormuşuz. Çünkü bazı ülkelerde çocuklar okula gidemiyorlarmış. Okula gitmek yerine çalışmak zorundalarmış. Hem de kazandıkları paralar çok düşükmüş.

- Öğretmenim bu çocuklar az paraya mı çalışıyorlar yani?
- Evet Esmacığım! Ne kadar üzücü değil mi? Hem okula gidemiyorlar hem de çalışmak zorunda kalıyorlar.
- Öğretmenim, biz de okulda çalışıyoruz ama karşılığında o sizin dediğiniz az para da alamıyoruz. Bizim durumumuz o çocuklardan daha kötü demek ki!

Sınıftaki herkes ayıldı sanki. İçeriye bir gürültü sardı. Herkes aldığı harçlığın ne kadar düşük olduğunu söyleyip durumunun ne kadar acıklı

olduğunu öğretmenimize kanıtlamaya çalışıyordu. Oysa en acıklısı benimkiydi. Çünkü benim doğru dürüst bir harçlığım bile yoktu.

Bu harçlık konusu açıldığında babamın yüzü hemen asılır. Çünkü ben bana verilen paraları abuk sabuk yerlere harcıyormuşum. Mor tüylü kalem arkılığı almanın abuk ve harçlığını bir ay biriktirip kendine dünyanın en büyük dondurmasını ısmarlamak mı sabuk? Boğazım şişmiş olabilir ama buna değmedi diyemem.

İşte bu dondurma olayından bu yana, güzel bir harçlık almışlığım yok. Kısacası o fakir ülkelerin en fakir ailelerin çocukları bile aldıkları az paralarla benden daha zenginler.

Öğretmenimiz sınıfı susturana kadar teneffüs zili çaldı. Öğretmenimizin fakir dediği ama bana kalırsa çok zengin çocukların mutlu hayatı teneffüsümüze de damga vurdu. Bizim gibi düşünmeyen tek kişi Ayşe idi. Benimkiler neden almıyorlar ki? Ayşe bana göz kırptı;

- Bu akşam senin notunu görünce onlar da sen ne istersen alırlar artık.

Bu hiç aklıma gelmemişti acaba ne istesem? Bir tane tüylü kalem ucu mu? Yoksa bir çılgın kalemlik mi? Yok en iyi bir çanta

Bütün gün düşündüm. Annem ve babam benim notumu görünce ne diyecekler? Her gün çok geç çaldığını düşündüğüm son ders zili bugünde sanki daha da geç çaldı. Eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

BULUTLARLA GEZİNTİ

Emine Yağmur, arkadaşlarıyla parka gidecekti. Dünden sözleşmişlerdi fakat sabah uyandığında yağmur yağıyordu. O ana kadar da hava kapalıydı yağmur dinmek bilmiyordu.

“Parktaki kumlar oyuncaklar sıırıslıklam olmuştur.” diye söylendi.

“Ne diye yağmur yağar sanki. Hiçbir işe yaramaz. Keşke her zaman güneş olsa. Hava hep sıcak olsa.” diye düşündü. Oyuncaklarıyla oynamayı canı istemiyordu. Babası Murat yeni kitaplar hediye etmişti, onlara göz attı. Yatağına uzandı. Bir süre sonra uykuya dalmıştı. Annesi Figen mutfakta çay demlemek için su kaynatıyordu. Su kaynadı ve buharlar çıkmaya başladı. Çaydanlıktan çıkan küçük bir su buharı ona sesleniyordu:

– Emine Yağmur, bir yolculuğa çıkıyorum. Benimle gelmek ister misin?

Emine Yağmur çok şaşırmıştı. Fakat canı öyle çok sıkılıyordu ki teklifi hemen kabul etti. Hem su buharı çok yumuşak ve çok sevimli biri görünüyordu.

– Tamam. Hadi gidelim! dedi. Su buharı elini uzattı. Emine Yağmur’un elini tuttu. Mutfağın açık penceresinden dışarı süzıldüler. Gökyüzüne doğru yükselmeye başladılar. Emine Yağmur, İstanbul’un çok aşağıda kaldığını görebiliyordu.

Kendini bir anda çok mutlu hissetti. Uçuyordu! Gökyüzüne doğru yavaşça yükseliyorlardı. Bir süre sonra şaşkınlıktan çığlık attı:

– Ayşe, İrem, Kübra! Sizin ne işiniz var burada?

Emine Yağmur şaşırmakta halıydı. Çünkü Ayşe ve İrem Kübra az ilerideydiler. Üçü de çok iyi arkadaşlardı. Onlar da başka su buharlarına tutunmuş, uçuyorlardı.

Ayşe cevap verdi;

– Yağmur yağdığı için parkta buluşamadık diye çok kızmıştım. İrem, Kübra da çok üzgündü. Bizim tencereden çıkan su buharları bizi gezdirmek istedi. Biz de kabul ettik. Emine Yağmur kendisinin de aynı şekilde yolculuğa çıktığını söyledi. Üç arkadaş neşe içindeydiler. Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan da etrafı seyreliyorlardı. Çocuklar nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Merak içindeydiler. Emine Yağmur, küçük su buharlarına sorular sormaya başladı:

– Nereye gidiyoruz?

Küçük su buharı cevap verdi:

– Bulut olmaya gidiyoruz Emine Yağmur. Emine Yağmur yine sordu:

– Nasıl bulut olunur?

– Yeryüzündeki pek çok yerden çıkan su buharları gökyüzüne yükselir. Bunlar yukarıda birleşerek bulutları oluştururlar. Biz de biraz sonra bulut olacağız. Biraz sabredin.

Gerçekten de bir süre sonra çevrelerinde binlerce su buharı gördüler. Hepsisi de yukarı doğru

süzülüyordu. Yukarı baktılar. Gördükleri manzara harikaydı. Çocuklar, hayranlıkla seyretmeye başladılar. Yukarıda irili ufaklı bir sürü bulut vardı. Bazısı gri, bazısı lacivert, bazısı da bembeyazdı. Onları yukarı taşıyan su buharları, diğerleriyle birleşip küçük bir bulut oluşturdular. Pamuk gibi beyaz bir bulut olmuşlardı. Çocuklar, bu yumuşacık bulutun üstüne oturdular. Çok güzel bir duyguydu bu. Diğer bulutlarla birlikte yol almaya başladılar. Bütün bulutlar onlara “Hoş geldiniz.” diyorlardı. Dostça ve sevgiyle karşılıyorlardı. Üstlerinde güneş pırıl pırıldı. Rüzgâr hafif hafif esiyor ve onların ilerlemesini sağlıyordu. Beyaz bulut, yandaki kocaman gri buluta seslendi:

– Çocuklara biraz bilgi verir misin Koca Bulut?

Koca Bulut bütün dünyayı dolaşmış, deneyimli bir buluttu. Anlatmaya başladı:

– Bizler, rüzgârın gücüyle dünyayı dolaşırız. Bizi seven bize ihtiyacı olan yerlere gideriz. Emine Yağmur:

– Gittiğiniz yerlerde ne yapıyorsunuz? diye sordu. Koca Bulut yeryüzünü gösterdi:

– Bakın burası bir orman. İşte bu çevrenin insanları doğayı severler. Onun için de ağaçlar dikmişler. Ve bizim gelmemizi bekliyorlar. Doğanın canlanması için biz de onlara yardım edelim. Hadi Pembe Şeker! Dök sularını şu ormanın üstüne.

Pembe Şeker ismindeki şirin bulut, hemen harekete geçti. Kollarını açarak sularını ormanın

üstüne yağdırmaya başladı. Aşağıdaki ağaçlar sevinç içindeydiler. Dallarını oynatıyorlar, yapraklarını sallıyorlardı. Renkli canlanmış, yemyeşil olmuşlardı. Pembe Şeker yağdı yağdı... Orman suya doyunca yola devam ettiler. Çocuklar gördüklerinden çok mutlu olmuşlardı. Koca Bulut, suyun bitkiler için ne kadar gerekli olduğunu anlatıyordu:

– Eğer biz olmasak bitkilerin hepsi kurur. Onlar kuruyunca da, onlarla beslenen tüm canlılar yok olur. Temiz hava kalmaz ve her şey ölür.

Bir süre sonra altlarında ağaçsız, kurak topraklar gördüler. Emine Yağmur, Koca Bulut’a:

– Neden buralara yağmıyorsun? diye sordu. Koca Bulut:

– Buralarda yaşayan insanlar bizi istemedi, bu toprakları ekerlerdi. Görüyorsun ki hiçbir bitki örtüsü olmayan yere yağmayız. Bizi sevmeyen, istemeyen insanlara sularımızı göndermeyiz. Kurak topraklar bitince dağlar görünmeye başladı. Dağlar, üzerindeki bitki örtüsüyle çok güzel görünüyordu. Koca Bulut bu defa başka bulata seslendi:

– Haydi Kar Yumağı! Bu dağların karlarla örtülme zamanı gelmiş. İş başına! dedi. Kar Yumağı isimli lacivert buluttan dökülen karlar çok güzeldi.

Dağların üstüne pamuklar gibi düşüyorlardı. Bir süre sonra dağların tepesi bembeyaz olmuştu. Koca Bulut:

– Dağların üstü de örtüldü işte. dedi. Baharda bu karlar eriycekler. Çevredeki bitkilere ve toprağa

hayat verecekler.

Çocuklar ve bulutlar ilerlemeye devam ettiler. Şimdi de altlarında bir şehir vardı. Birdenbire bütün bulutlar öksürmeye başladılar. Telaşa kaçıyorlardı. “Çabuk gidelim buradan. Haydi oyalanmayın!” diyorlardı. Koca bulut öksüre öksüre şöyle konuştu:

– Aşağıdaki fabrikaları görüyor musunuz? Gerekli önlemleri almadıkları için tüm doğayı zehirliyorlar.

Emine Yağmur aşağıya baktı. Gördükleri onu çok üzmüştü. Fabrika bacalarından çıkan siyah dumanlar her yeri kaplamıştı. Biraz sonra şehrin dışına çıtılar. Koca Bulut, bir işaretle bütün bulutları durdurdu. Çocuklar aşağıya baktılar. Kocaman bir baraj görmüşlerdi. Koca Bulut:

– Bakın, barajın suyu azalmış. İnsanların içmek, temizlik yapmak ve yaşamak için suya ihtiyaçları var. Bu baraja yağalım. Neredeyse dünyayı dolaştık. Gezimiz şimdilik burada bitiyor. Sonra yine buharlaşır, yine burada toplanırız Haydi arkadaşlar! dedi. Sonra çocuklara dönerek:

– Sizler de hoşça kalın çocuklar. Sakın bizi unutmayın olur mu?

Ve tüm bulutlar sularını boşalttılar. Yağmur bütün hızıyla yağıyordu. Emine Yağmur gözlerini açtığı anda bunun bir rüya olduğunu anladı. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Fakat Emine Yağmur artık öfkeli değildi. Canı da sıkılıyordu. Pencereye koştu. Cama vuran yağmur damlalarını seyretti. Gökyüzündeki bulutlara sevgiyle baktı.

Artık yağmura da İstanbul’un sisli havasına da hiç kızmayacaktı. Çünkü yağmurun tüm canlılar için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Öğretmenleri Mehmet Emin Aytek de doğayı korumanın ve sevmenin öneminden defalarca söz etmişti.

Emre AKKAYA

DOSTLUK

Bir gün üç arkadaş buluştular. Yanlarında kedileri de vardı. Okula başlamışlardı. Tabi bu üç arkadaş beraber dolaşırlardı.

Bu üç arkadaş bir gün kendilerine yeni arkadaş bulmuşlar. Bu yeni arkadaş okulda dersi çok iyi dinlermiş. Hem de çok usluymuş. Okulda birini daha bulduktan sonra dört arkadaş olmuşlar. Bir gün okul çıkışında bir parka gitmişler ve parkta kaydıraktan kaymak için sıraya girmişler. Parkta çok eğlenmişler. Artık her gün okul çıkışında parka gidiyorlarmış. Bir gün yine okul çıkışında parka oyun oynamaya gitmişler. Parka gittiklerinde parkın yerinde yapılmakta olan bir ev varmış. Sonra inşaatçılara sormuşlar:

- Neden park yerine ev yapıyorsunuz. İnşaatçılar:
- Başkan istedi; biz de ondan park yerine ev yaptık.

Artık bu dört arkadaş maalesef okul çıkışında parka gidemiyorlarmış. Sonra bu dört arkadaş yeni bir park bulmuşlar. Artık okul çıkışında yeni buldukları parka gidiyorlarmış.

YARDIMSEVERLİK

Bir gün Emre okuldan eve dönerken karşısına birden kendisinden bir iki yaş küçük, ağlayan bir çocuk çıktı. Çocuğun kıyafetleri yırtıktı ve aç olduğu anlaşılıyordu. Emre çocuğun durumuna çok üzüldü. Emre'nin ailesinin durumu fena değildi ve onlar yardımlaşmayı çok severlerdi. Emre hemen karnı aç olan çocuğun yanına gitti ve ona annesinin kendisi için hazırladığı sandviçi verdi. Küçük çocuk çok sevinmişti ve hemen yemeye başladı. Çocuğun yanından ayrılan Emre eve doğru giderken kendi kendine "Aç olmak ne kadar zormuş, bundan sonra annemin yemeklerini beğenmemezlik yapmayacağım" diye kendi kendine söz verdi ve verdiği nimetler için Allah'a şükretti. Sonra Emre eve gidince annesine dedi ki:

- Anne ben eve gelirken aç bir çocuğa yardım ettim. Sonra yaşadıklarını anlattı. Annesi de oğlunun başını okşayarak dedi ki:

- Aferin oğluma benim, Maşallah.

Akşam yemeği hazır olunca Emre hemen masaya oturdu ve ilk kez bu kadar iştahlı yemek yiyordu. Sabah olunca Emre hemen kalktı ve hazırlandı. Çok mutluydu çünkü o gün okul çıkışında Mustafalara gidecekti. Mustafa en sevdiği sınıf arkadaşısıydı. Emre ve arkadaşısı çok eğlendiler. Emre ile Mustafa her teneffüs beraber sınıf arkadaşlarıyla oyun oynarlardı. Bir gün sınıf

arkadaşlarından biri okula balık getirdi. Balık çok tatlıydı ve herkes çok sevmişti, arkadaşısı da herkesin balığı seyretnesine izin vermişti.

Yine bir gün Emre ve Mustafa kapıda top oynarken, Emre daha önce yardım ettiği küçük çocuğu gördü ve yine aç olduğu belli oluyordu. Emre hemen annesinin yemeleri için verdiği kekten kendisine düşen bir dilimi küçük çocuğa verdi. Çocuk yine çok sevinmişti ve bu sefer Emre'ye sarılıp teşekkür etti. Mustafa onları izliyordu ve dedi ki:

- Neden kekini ona verdin? Emre:

- Yardım etmek ve birini sevindirmek hem güzel bir davranış hem de sevaptır.

Mustafa birini sevindirmenin sevap olduğunu yeni öğreniyordu. Biraz düşündükten sonra o da kendi kekini küçük çocuğa verdi ve küçük çocuk bu sefer de Mustafa'ya sarılıp teşekkür etti. Tekrar top oynamaya başlayan Emre ve Mustafa küçük bir çocuğa yardım etmenin sevinciyle şimdi daha da mutlulardı.

Eslem UMUR

TATLI ENSTRÜMANLAR

Keman çalmaya çok meraklı bir çocuk varmış. Babası bir gün ona sürpriz yaparak keman almış. Çocuk kemana gördüğünde gözlerine inanamamış. Öyle çok sevinmiş ki babasına ne diyeceğini bilememiş. Sadece sınıksız sarılarak:

- Seni çok seviyorum babacığım, demiş. Birkaç gün geçmiş ama çocuk keman çalmak istediği halde bir türlü kulağa hoş gelen notaları öğrenememiş. Bunun üzerine evlerinin yakınlarındaki dereye kemana atıvermiş. Keman suyun derinliklerinde bir ahtapotla karşılaşmış. Ahtapot onu suyun altında piyano çalan bir kişi ile tanıştırmış. Sonrasında piyano canlanmış ve kemanla arkadaş olmuşlar.

Günlerden bir gün hem keman hem de piyano çalmayı çok isteyen ahtapot sizleri birer kez çalabilir miyim, demiş. Keman ve piyano aynı anda tabi ki demişler. Ahtapot bir koluyla kemana öteki koluyla piyanoyu tutmuş ve çalmaya başlamış. Birbirlerini çok sevmişler ve hiç ayrılmamışlar. Kemana suya atan kız ise çok pişman olmuş ve her gün derenin kenarında sızlanmış durmuş.

LEYLEKLER

Leylekler çok tatlı hayvanlardı. Ayşe leylekleri çok severdi. Onlar Ayşe'ye çok güzel mektuplar getirirdi. Leylekler Ayşe'nin yakın arkadaşlarıydı. Onlarla oynar eğlenirdi.

Bir gün leylekler buluşma yerine gelmediler. Ayşe onları bekledi ama leylekler gelmemişlerdi. Ayşe artık onların geleceğini sanmıyordu. Ayşe tam gidecekti ki leyleklerden biri geldi ve Ayşe'ye:

- Beklettiğimiz için üzgünüz fakat bir arkadaşımızı avcı vurdu, dedi. Ayşe:
- O zaman hemen gidelim, dedi.

Leylekle Ayşe hemen vurulan leyleğin yanına gitmişlerdi. Leyleğin kanadının kırıldığını gören Ayşe hemen veteriner çağırdı. Veteriner leyleğin kanadını tedavi etti ve leyleğin birkaç gün uçmaması gerektiğini söyledi. Ayşe onu evine götürdü. Artık leylek uçana kadar Ayşe'nin yanında kalacaktı. Birkaç gün sonra leyleğin kanadı iyileşmişti. Ayşe leyleği diğer leyleklerin yanına götürdü. İyileşen arkadaşlarını görünce çok sevindiler. Ayşe o gün yurtdışında yaşayan dayısının yanına gidecekti. Leylek arkadaşlarına isterseniz siz de benimle gelebilirsiniz, dedi. Leylekler tamam bizde seni havadan takip ederiz dedi. Ayşe hemen annesinin yanına döndü ve yola çıktılar. Gitmişler, gitmişler ve en sonunda amcasının evine varmışlardı. Amcası Ayşe'yi

görünce çok sevinmişti. Onunla sohbet etmişler, gülüp eğlenmişlerdi. Ayşe, amcasına:

- Bir sürprizim var, dedi. Annesi ve dayısı sürpriz nedir diye merak ederken, Ayşe leylek arkadaşlarına kapının önüne gelin diye seslenmişti. Onlar, ne olduğunu anlamaya çalışırken Ayşe:
- Hadi dışarı çıkalım, dedi. Hepsi birden dışarı çıktıklarında bir de ne görsünler bir sürü leylek. Ayşe hemen öne atılarak:
- Onlar benim arkadaşlarım, dedi. Ayşe'nin annesi ve dayısı bu duruma çok şaşırdı. Hep birlikte yemek yediler. Ayşe ve leylek arkadaşları çok uzun süre orada kalıp mutlu güzel günler geçirdiler.

Halil ARSLAN

AKILLI ÇİFTÇİ

Dünyanın bir bölgesinde çok güzel bir ülke varmış. Bu ülkenin ormanları, dağları, ağaçları o kadar güzelmış ki gelen insanların ağızları açık kalmış. Bu ülkenin toprakları da çok bereketliymiş. Sebzeler, meyveler, çiçekler her mevsim canlı ve bolmuş. Buranın insanları paylaşmayı seven iyilik seven insanlarmış.

Buradaki insanlar her yıl en iyi buğday yarışması yaparlarmış. Ve her sene bu yarışmayı aynı kişi kazanırmış. Nasıl olur da en kaliteli buğday hep bu çiftçinin tarlasında olur, diye meraktan ölürmüş ahali. Çiftçi de onların meraklı haline bayıldığı için sırrını söylememiş.

Gene her sene olduğu gibi bir senede yarışma olmuş. Gene birinci olunca arkadaşlarının ısrarına dayanamayarak sırrını söylemiş.

- Ben buğday tohumlarımın en iyilerini komşu çiftçilerle paylaşıyorum onlar da aynısını ektir. Çünkü rüzgar olgunlaşmakta olan buğdaydan poleni alır, çevre tarlalarına taşır. Komşumun buğdayı kötüyse, kötü polen benim tarlama gelir benimkilerde kötü olur. Eğer en iyi buğdayı yetiştirmek istiyorsam, komşularımda da en iyisi olmalı.

ÇOK OYUN OYNAYAN ÇOCUK

Bir zamanlar Mustafa adında bir çocuk varmış. Hep bilgisayarda oynar, derslerine hiç çalışmazmış. Bir gün hocası ona fazla bilgisayar oynamaması ve derslerine çalışması konusunda nasihat vermiş. Mustafa hocasının verdiği nasihate uymamış. Tekrar derslerine çalışmayıp tüm zamanında oyun oynamış.

Mustafa'nın fazla bilgisayar oynamaktan dolayı gözü ağrımaya başlamış. Ailesi onu doktora götürmüş. Göz doktoru Mustafa'nın gözlerinin bozulduğunu ve bundan sonra gözlük kullanması gerektiğini söylemiş. Bu duruma çok üzülen Mustafa ailesinin ve hocasının nasihatlerini dinlemediği için pişman olmuş. Kendi kendisine söz vermiş ve bundan sonra bilgisayar oyunu yerine arkadaşlarıyla futbol oynamaya karar vermiş. Ayrıca derslerine çalışacağı konusunda kendisine ve hocasına söz vermiş.

Aradan bir ay geçmiş. Gerçekten de Mustafa derslerine çalışıyor ve arkadaşlarıyla birlikte oyun oynuyormuş. Mustafa'nın gözeleri artık eskisi gibi sağlıklı olmaya başlamış. Bu durumu gören hocası Mustafa'yı tebrik etmiş. Mustafa sınıfın en iyi öğrencilerinde biri olmuş.

Hamit DAKIN

RÜYA

Dört arkadaş evden ayrılıp yürüyüşe çıkmışlar. Bir şelalenin içine düşmüşler. Dördünden biri suyun içinde kaybolmuş. Geriye kalan üç arkadaş geri dönemedikleri için şelaleden yüzerek kurtulmuşlar ve karşı kıyıda yardım için bağırmaya başlamışlar. Karşıda bir ev görmüşler.

Evde kimse yokmuş. Evin kapısının önünde sakın girmeyin yazıyormuş. Üç arkadaş zorda kalınca içeriye girmişler. Aradan iki saat geçtiğinde yatmışlar. Mutfaktan garip sesler gelmiş. Üç arkadaştan biri mutfığa gitmiş. Mutfığa giden arkadaşları geri dönememiş. Geriye kalan iki arkadaş o evden kaçmış. Ormanda ağaçlara sarılarak uyumuşlar. Sabah olduğunda yolda yardım için tekrar şelaleye gelmişler kaybolan arkadaşlarını görmüşler. Kaybolan iki arkadaşları ortaya çıkıp tekrar kaybolmuşlar ve onlara kaçın demiş. İki arkadaş kaçarken önlerine bir melek çıkmış ve geri dönün demiş...

Birden gözlerini açmış. Elhamdülillah... rüyaymış.. Gülüp kahvaltıya inmiş. Kahvaltıdan sonra diğer üç arkadaşıyla rüyasını paylaşmış. Öbür üç arkadaş da buna benzer rüya görmüşler. Herkes evlere dağılıp öğlen yemeklerini yemişler ve Kuran Kursuna gitmişler. Eve geldiklerinde dördünün de karnı ağrıyormuş. Ertesi gün okula

gitmişler. Okul çıkışı yürüyerek eve giderken rüyalarında gördükleri şelaleyi düşünüp gülmüşler. Eve geldiklerinde ödevlerini yapıp yatmışlar...

UZUN TÜY

Günlerden bir gün uzun tüy diye bir tüy varmış. İsmi gibi uzun uzun tüyleri varmış. Annesi ve babası da uzun tüylüymüş. Bir gün uzun tüy okula giderken kafasına düşen taşları görmüş. Önüne bile düşen taşlar kafasına düşüyormuş. Yanındaki evden gelen çocuğu görmüş. Uzun tüy sormuş:

- Şu kafama düşen taşları görüyor musun? demiş. Çocuk:

- Hayır görmüyorum, demiş. Uzun tüy:

- Tamam, demiş. Okula doğru gitmiş. Okulda sınav olmuş ve doksan altı almış. Eve giderken yine aynı olmuş. Uzun tüy eve giderken gizli bir geçit görmüş. Merakla geçitten geçmiş. Bir kapı görmüş. Kapıyı açıp içine girmiş. Kapı farklı bir dünyaya açılmış. O dünyada yerde bir böcek görmüş. Böcek :

- Merhaba benimle arkadaş ol, demiş. Uzun tüy:

- Tamam, demiş. Uzun tüy olan biteni anlatmış.

Böcek de anlatmış ama bir şeyi söylememiş. Uzun tüy gizlediği bir şey olduğunu anlamış ve demiş ki:

- Sen benden bir şey saklıyorsun. Böcek itiraf edip anlatmış:

- Bu dünyanın padişahı seni hapishaneye atmak istiyor. Bu yüzden senin gitmen lazım, demiş. Uzun tüy:

- İyi de ben nasıl gideceğim? demiş.

Sözü bitmeden arkasından birden babası çıkmış. Uzun tüyü birden arabaya bindirip hızlıca kaçmışlar.

İrem AKINCI

4 ARKADAŞ

Sabah Leyla uyanır uyanmaz kahvaltısını yapıp arkadaşlarının evine gidip onları pikniğe davet etti. Leyla ve arkadaşları Sema, Esra, Bahar birlikte pikniğe gittiler. Orda çiçek topladılar. Yemeklerini afiyetle yediler. Öğlene kadar oyun oynadılar ve evlerine döndüler.

Evde annelerine yardım ettiler. On beş günlük tatil gelince memleketlerine gittiler. On gün kalıp döndüler. Memleketlerinde inek sağdılar, keçileri otlattılar, tavukları yemlediler. Hiç görmedikleri arkadaşlarını ziyaret ettiler. Dede ve ninelerine yardım ettiler.

Memleketlerinden döndüklerinde Leyla, arkadaşlarıyla parkta buluştu. Leyla çok mutluydu arkadaşlarını gördüğü için. Uzun uzun konuştular ve oyun oynadılar. Yolun karşı tarafında yaşlı bir nine karşıdan karşıya geçmeye çalışıyordu. Ama bir türlü geçemiyordu. Leyla ve arkadaşları o yaşlı nineye yardım ettiler, sevap kazandılar. Akşam ezanı okunmadan evlerine döndüler.

Yarın sabah olunca Leyla okula gitmek için hazırlığını yaptı. Okula gitmek için yola koyuldu. Okula varmadan bir arkadaşıyla karşılaştı. Arkadaşı okumak için yurt dışına gidecekti. Leyla arkadaşıyla uzun uzun konuşmak istedi. Ama okula gitmesi gerekiyordu ve okula gitti.

Sınıflarına yeni bir öğrenci gelmişti. Yeni gelen öğrencinin eski arkadaşı olduğunu görünce gözlerine inanamamıştı.

MİRAÇ'IN BİR GÜNÜ

Miraç uyanınca saat gece üçtü ve tekrar uyudu. Miraç uyuyakalmıştı. Saati fark edince az kala okula pijamalı gidecekti. Sınav günüydü. Miraç Sınavına çok çalışmıştı. Miraç okula gidince arkadaşının çalışmadığını görünce, emin olmak için ona sormuş:

- Bir şey mi oldu arkadaşım?
- Sınava çalışmadım. Çok pişmanım.
- Hmmm...

Miraç, arkadaşının bu durumuna çok üzölmüş ve ona yardım etmeyi düşünmüş. Arkadaşına teker teker anlatırken ders zili çalmış. Miraç sınavı çok kolay bulmuş. Sınavını arkadaşıyla aynı zamanda bitirmiş. Okulda Miraç çok eğleniyormuş. Ama okul vakti su gibi geçmiş. Miraç eve doğru yola koyulmuş. Yolda yürürken önünde yürüyen kişiler çöplerini yere döküp yürümeye devam etmişler.

Miraç bu durumu görünce onları uyarıp bir daha asla çöplerini yerlere atmamalarını söylemiş. Eve gelince selam verip, çantasını odasına bırakıp

ellerini yıkamaya gitmiş. Üstünü giyip ödevlerini yaparken annesi şöyle seslenmiş:

- Oğlum yemek hazır.

Miraç ellerini yıkadıktan sonra sofraya gelmiş yemeğini afiyetle yemiş. Annesine ellerine sağlık, diyerek sofradan kalkmış. Ödevlerini bitirip dinlenmiş. Babası gelince saat çok geçmiş ve yatağına gitmiş.

Mehmet Emin
YURT

MACERACI ÇOCUK

Bir gün bir çocuk varmış. Bu çocuk hafta sonu ailesiyle birlikte gezmeye çıkmış. Gidip gördüğü yerlerde çok eğleniyormuş.

Artık yorulduğu için sokak kenarındaki eski gözükten bir koltuğa oturmuş. Koltuğa otururken, koltuğun üstündeki bir düğme dikkatini çekmiş ve o düğmeye basmış. Koltuk hareket etmeye başlamış. Çocuk çok korkmuş. Bir süre sonra birdenbire uyuya kalmış ve macera dolu serüveni başlamış. Rüyasında uçuyormuş ve istediği her şeyi alabiliyormuş. Görünmez olup insanların arasına girebiliyor ve istediği yaşta olabiliyormuş. Dilediğinde gezip, eğlenmiş. Her tarafa gökyüzünden bakmış. Macera dolu gezintiler yapmış. Ağaçların arasında geçmiş, denizlerin üstünden uçmuş, dağların zirvelerine çıkmış.

Bir süre sonra çocuk çok sıkılmış ve artık eski hayatına dönmek istemiş. Birdenbire uyanmış ve anne babasına olanları anlatmış. Ailesi çok şaşırılmış ve o koltuğun sırrını çözememişler.

DEDEKTİFLER ve BULMACA DOLU EV

Muhammed Ali adında bir çocuk varmış. Bir gün Muhammed Ali araştırma yapıyorken yerde kan görmüş. Bu kanın binadaki evden geldiğine eminmiş. Bunu arkadaşlarıyla paylaşmak için hemen merkeze doğru yol almış.

Merkezin içine o kadar hızlı girmiş ki arkadaşları bile şaşırmış. Bu durumu hemen arkadaşlarına anlatmış. Arkadaşları ise çok şaşırmışlar ve bağırarak “neee?” demişler. Hemen Muhammed Ali’nin anlattığı eve gitmişler. Kapı açılmadığı için, Talha kapıyı kırmış. İçeri girmişler ve gizli dedektif Mehmet Emin ve Emre içerdeki kan izlerini takip edip, canavarı bulmuşlar. Canavarın ağzında bir insan varmış. Dedektifler hemen plan yapmışlar ve Esad halatı atarak insanı oradan çekip kurtarmış.

Evdeki kanları temizlemek için Talha’yı çağırmışlar ve Talha kanların hepsini bir çırpıda temizleyivermiş. Bu sayede hem ev kurtulmuş

hem de canavar eski haline dönmüş. Muhteşem beş kişi yine başarılı olmuş ve yeni gizemli olayları aydınlatmaya devam etmişler.

AYŞE VE MERVE

Güzel mi güzel iki tane kız varmış. Onlar hiç kavga etmezlermiş. Bir gün anneleri:

– Merve sen oyun oyna, Ayşe sen de ders çalış, demiş. Merve Ayşe'den iki yaş küçükmüş. Ayşe annesinin yanına gitmiş. Merve de ablasının kitabını karalamış ve yırtmış. Sonra ablası gelmiş ve ona kızmış. Anneleri yanlarına gelip telaşlı bir şekilde:

– Ne oluyor? Kavga etmeniz beni çok şaşırttı. Hayırdır inşallah!

Ayşe Merve'nin onun kitabını karalayıp yırttığını söylemiş.

Anneleri ise odaya gelmelerini onlara birkaç şey anlatacağını söylemiş ve anlatmaya başlamış:

– Bir çocuk varmış. Çocuk hep kağıtları israf edermiş. Bir gün bir ağaç o çocukla konuşmuş ve demiş ki “Sen kağıtları israf ediyorsun ve ben çok acı çekiyorum. Sen hiç ağaçların kesilmesini ister misin?” Çocuk çok üzülmüş ve özür dilerim, bir daha size zarar vermeyeceğim deyip oradan uzaklaşmış.

Merve odasına gittikten sonra Ayşe'den özür dilemiş. Ayşe de Merve'ye kızdığı için özür dilemiş. Kitabın karalanan yerlerini beraberce silmişler ve birlikte ders çalışmaya başlamışlar. Sonra da uyumuşlar.

Merve KUTLUĞ

DOĞAYI TEMİZ TUT

Bir gün okullar arası piknik düzenlenmiş. Bütün sınıflar hazırlanıp yola çıkmak için servislere binmişler. Piknik alanına varmışlar. Biraz koşup eğlenmişler, sonra hocaları yemek yeme vakti geldiği için seslenmiş öğrencilere.

Yemeklerini yedikten sonra çevrenin kirli olduğunun farkına varmışlar. Hep beraber etraftaki çöpleri toplamaya başlamışlar. İşleri bitince her yerin tertemiz olduğu fark etmişler. Öğretmenleri bu davranışlarından ötürü onları tebrik etmiş. Sonra dinlenip gökyüzünü izleyip, sohbet etmeye başlamışlar. Herkes sırayla büyüdüğünde ne olmak istediğinden bahsetmiş. Kimi doktor kimi mühendis derken bir arkadaşları “ben büyüyünce mutlu olmak istiyorum.” demiş. Diğerleri ona anlam veremeyen bakışlarla bakmışlar ve şöyle cevap vermişler:

- Biz de mutlu olmak istiyoruz ama şimdi konumuz o değil. Meslek konusunda ne düşünüyorsun?

- Mutlu olacağım bir meslek seçimi yapmak istiyorum.

Bu söz üzerine herkes söyledikleri meslekleri düşünmüş. Hepsinin aklına bir soru takılmış: “O

mesleği yaparak mutlu olup olmayacağımı daha önce düşünmüş müydüm?” “Hayır.”

Herkes mutlu olma düşüncesini çok beğenmiş ve gelecekları hakkında bir kez daha düşünmeye karar vermiş.

Onlar bu kadar derin düşünceler içindeyken birden hocalarının onlara seslendiğini fark etmişler. Hocaları eşyalarını toplayıp servislere binmeleri gerektiğini söylemiş. Hep beraber servislere binmişler eğlene eğlene yollarına devam etmişler.

Tüm öğrenciler eğlenceli bir piknik yapmışlar. Çevreyi temiz tutmak konusunda yaptıkları çalışmadan dolayı hepsi kendileriyle gurur duymuş. Güzel bir gün geçirmişler.

*Muhammed Ali
COŞKUN*

CENNET'İN SIRRI BABA

Bir zamanlar Ömer adında bir bebek vardı. O bebek büyüdü ve yedi yaşına geldi. Babası ne derse o işi yapardı. Pazar günü eve hırsızlar girmişti. Babası ağlayacak duruma geldi. Ömer dedi ki:

- Baba sakın ağlama. Bundan sonra size ben bakacağım, dedi.

Sonra Ömer asker oldu ve gece rüyasında otuz kuş gördü. Otuz kuş dedi ki hadi, bizden daha hızlı uçabilirsin.

Bir anda telefon çaldı ve komutanı arıyordu. Arayan komutandı dedi ki:

- Ömer hainleri durdur, gerekirse o hainleri vur.

Korkar mı senin oğlun? Korkmaz. O hainleri uyardım. Onlar dinlemediler. Sonra otuz kuş vücuduma dokundu. Uçuyordum ve onlardan hızlıydım. Ama cennetteymişim. Biliyor musun baba, peygamberimiz alınlarımızdan öptü ve dedi ki:

- Kardeşlerinizi tebrik edin dedi. Onlar sizlere kötülük yaparken, sizler göğüslerinizi siper ettiniz.

ALİ' NİN HAYALİ ve ANNESİ

Ali diye bir çocuk vardı. O çocuk annesini çok severdi. Bir gün top oynarken onu öğretmeni çağırırdı ve okulda notunun yüz olduğunu söyleyince Ali sevinçten havalara zıpladı. Ayakları yerden kesildi, adeta uçuyordu. Hangi dersi sorsanız tam puan yüzde yüz; matematik, Türkçe, sosyal bilgiler, hepsi de yüzde yüz... Eve giderken umarım annem notlarımı beğenir ve futbol seçmelerine katılmama izin verir, dedi.

Eve varmaya az bir zaman kalmışken Ali dedesine rastladı. Dedesi, Ali'nin karnesindeki notlarını görünce torunuyla gurur duydu ve ona sürpriz bir hediye, akülü araba aldı. Ali bu hediyeyi çok beğenmişti. Bu hediye bile Ali'nin içindeki futbolcu olma aşkını söndürememişti.

Yarın da futbol kursu vardı. Erkenden uyumalı ve yarın dinç kalkmalıydı. Artık sabah olmuştu. Ali hemen kalktı, annesinin yaptığı nefis kokulu yemeğini yiyip, mis gibi elleriyle ütölüyip koyduğu formayı giyip kursa gitti.

Futbol kursuna ilk gidişiydi. Allah' a dua edip ilk ısınmalara başladı ve ısınmalardan sonra asıl futbol başlamıştı. Ali'nin takımı ilk golü attı. Asisti Ali yapmıştı ve ikinci golü de Ali kafayla atmıştı. Maçı 3-2 kazanmışlardı. Ali de seçmeleri kazanıp takıma çağırılmıştı.

Ali'nin annesi de maçı izlemişti, o da çok sevinçliydi. Çünkü oğlu güzel oynamıştı ve güzel oyununu bir asist ve bir golle süsleyerek hayalindeki seçmeleri kazanmıştı.

Annesi gurur duyduğu oğlu Ali ile. Ona dünyanın en güzel topunu aldı. Ali o topa gözü gibi bakıyordu. O topa en az üç yıl mahalle arkadaşlarıyla oynadı.

Ali azmetti, çok çalıştı, hayalinin peşinden koştu ve sonunda önce ülkesinin sonra dünyanın en iyi futbolcularından biri oldu.

Muhammed Esad
ARAS

15 TEMMUZ HAİN DARBE GECESİ

O geceydi. Ben uyuyordum. Uyandığımda annem koridorun başında telefonuna bakıyordu. Anneme sordum:

- Ne oldu?

Annem cevap vermedi. Ben ancak yaklaşık on dakika sonra ne olduğunu öğrenebildim.

Sorun şuydu: Bazı kötü grupların vatanımıza saldırdığını öğrendim. Annem, babam ile konuşmaya çalışırken ağlıyordu. Ne yapmalıyım diye düşündüm. Ben Müslüman'ın en büyük silahı olan dua ile destek verecektim.

Babam ise hemen abdest aldı ve anneme kapıyı kimseye açmayın. Sabaha kadar her şey Allah'ın izni ile normale dönecek dedi. Giderken bu sefer başaramayacaksınız buna asla izin vermeyeceğiz diyerek bize veda etmeden gitti. Öğrendim ki babam giderken bizimle neden vedalaşmamış. Helalleşmek isteseymiş yaşananların çok büyük bir darbe olayı olduğunu anlayıp annemin engel olacağını düşünmüş. Ablam da uyanmıştı. Anneme hiçbir şey sormadı. Ben ise anlayamadım. Acaba ablam anneme bir şey sormadan çatlamadan nasıl duruyordu!!! Evde televizyon olmadığı için bir şeyden haberimiz olmadı. Babam sadece gece mesaj atmıştı. "Her şey inşallah iyi olacak beni merak

etmeyin.” yazmıştı. Sabah olduğunda ise babam emniyetin önünde yorgunluğunun fotoğrafını göndermişti ve hainler başarılı olamadı yazmıştı. Biz de vatanımıza sahip çıkabildiğimiz için sevindik ve şükrettik.

BÖĞRÜLCE

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar çok zengin bir adam varmış. O adamın çok yakışıklı dört tane erkek çocuğu, bir tanede karısı varmış. Bir gün akşam yemeği zamanı gelmiş. Adam karısına:

– Yemek hazır mı, diye sormuş. Kadın eşine:

– Bugün yemek hazırlamayacağım, kebabçıya gideceğiz, diye cevap vermiş. Adam şaşkın şaşkın:

– Nee! Kebabçı mı dedin sen? diye bağırılmış. Kadın ciddi ciddi şöyle demiş:

–Evet! Bugün kebabçıda yemek yiyeceğiz, demiş.

Adam da ne yapsın? Mecburen ailesiyle beraber kebabçıya gitmiş. Kebabçıya geldiklerinde en sevdikleri kebaptan söylemişler. Kebapları beş dakikada gelmiş. Adam, eşi ve çocukları afiyetle kebablarını yemeye başlamışlar ama birde ne olsun! Adam yemeğini yemeye başlar başlamaz boğazına biberin kökü takılmış. Adam da hemen su istemiş. O zamanlar halk suya rölce diyormuş. Adam da şöyle demiş:

– Rölce rölce!!! Diye bağırılmış. Garson da hemen rölceyi getirmeye gitmiş. Garson, rölceyi getirene kadar adam ‘böğ’ diye kusmuş. İşte oradaki adamda ‘böğ’ diye kusma sesini duymuş. Ondan bir buçuk yıl sonra ‘böğ’ diye kusma sesini duyan adam o anı hatırlamış. Adam düşünmüş ki rölceyle o kusma sesini birleştirdince ‘böğrölce’ diye bir isim oluşuyormuş.

Bu isim adamın aklına yatmış. Bu ismi neye koyacağını düşünmeye başlamış. Adam ismi neye koyacağını bulamamış. Beş dakika sonra ‘böğrölce’ ismini neye koyacağını bulmuş. YEMEK İSMİ Adam yemeğin tarifini kendisi yapacaktı. Yani bu dünyaya yeni bir yemek daha gelecek anlamına geliyordu. Adam on dakikada yemeğin tarifini bulmuş. Böğrölcenin tarifi şöyleymiş: Bir gün önceden yarım poşet fasulye, sonraki gün fasulyenin aşağısından bir çizik sonra tavaya koyup iki kaşık salça, tereyağı biraz tuz kavurup yemek yapımı bitiyormuş. Adam bitirdiğine şükredip, sosyal medyada paylaşmış. Dün geceki paylaşımına bakmış. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmış. Tam 90.0080.070 beğenme olmuş hem de bir gecede. İşte o zamandan bugüne kadar o adam sayesinde tarihe bir tane daha yemek katılmış. Şöyle diyorlarmış: Böyle bir yemeği nasıl buldunuz, diye sorduklarında ise adam: Restouranttaki adam sayesinde diyormuş...

*Necati Eren
KÜÇÜK*

BABA VE OĞUL

Bir baba ve oğlu vardı. Oğlunun adı Eren'di. Eren'in karnesi çok iyi geldiği için, bir gününü babasıyla beraber geçirecekti.

Öğle namazlarını kılıp yola çıktılar. Yolda pikniğe gitmeye karar verdiler. Hemen hasır, atıştırmalıklar ve biraz da oyuncak aldılar. Pikniğe gidince hasırlarını serip atıştırmalarını yemeğe başladılar. Yemeklerini yedikten sonra Eren'in oyuncaklarıyla oynayacaklardı ki Eren'in oyuncakları kaybolduğunu gördüler. Hemen oyuncakları aradılar ama bulamadılar. Bu yüzden Eren üzülyordu. Babası hemen Eren'i teselli etti.

Bir kenara oturup bu soruna bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı. Eren hala çok üzülyordu. Aniden babasının aklına bir fikir geldi. Eren'le babası fikri uygulamaya başladılar. İlk önce her yeri tekrardan aradılar sonra bulamayınca en son oyuncakları ne yaptıklarını düşündüler. Yeniden bir fikir bulmaya çalıştılar. Sonradan Eren'in aklına bir fikir geldi. Hemen fikri uygulamaya başladılar. Ağaçların aralarına bakmaya başladılar ve Eren bu sefer oyuncaklarını bulmayı çok istiyordu. Oyuncakları ararken ikindi ezanı okundu. Camiye gittiler. Abdestlerini alıp namazlarını kıldılar. Namazı kıldıktan sonra Eren'in oyuncaklarını aramaya devam ettiler.

Eren'in oyuncaklarını bulamayınca gitmeye karar verdiler. Toparlanıp arabalarına binerken Eren'in oyuncaklarının arabada olduğunu gördüler. Gitmekten vazgeçip Eren'in oyuncaklarıyla oynamaya karar verdiler.

Birlikte gün boyunca eğlenmişler ve oyuncak macerası yaşamışlardı. Toparlanıp arabalarına binerken Eren babasına teşekkür etti.

USLU KÖYÜ'NDE BİR GÜN

Eren ve babası Elazığ'ın Sivrice İlçesi'nin Uslu Köyü'nde yaşıyorlardı.

Bir gün eşekleriyle dağa çıkmak üzere yoldaydılar. Köylerinden ayrılıp biraz yol aldıktan sonra bir anda eşeğin ayağı bir taşa takıldı ve eşek yere düştü. Eren'in babası eşek yaralandı mı diye baktı. Eşeğin ayağının incindiğini gördüler. Hemen bir şey yapmaya çalıştılar ama yine de eşeğin ayağı iyileşemedi. Bu yüzden geceyi köyde geçireceklerdi.

Sabah olunca onları mükemmel bir köy kahvaltısı karşılamıştı. Fatma teyze sofrayı organik ürünlerle doldurmuştu. Sarıkız'ın sütünden yapılmış peynir, tereyağı, vızz vızz diye gezen arıların yaptıkları bal, köyün meşhur tavuğu Palaz'ın yumurtaları ve Fatma teyzenin kendi

elleriyle yaptığı sıcacık köy ekmeği... Eren sofrayı görünce sevincinden ne yapacağını şaşırdı. Fatma teyzeye teşekkür edip hemen yemeye koyuldu. Yavaş yavaş kahvaltılarını yapıp teşekkürlerle köyden ayrıldılar.

Yolda konuşa konuşa gidiyorlardı. Bir armut ağacı gördüler. Eşeği durdurup yerden taş alıp ağacın dallarına atan Eren ile babası yere düşen armutları toplayıp yediler. Eşeğe binip yola devam ederken sık sık güldüler ve sık sık da birbirlerine şaka yapıyorlardı.

Ağacın altında biraz mola vermeye karar verdiler. Hemen eşeği durdurup ağacın altına gidip biraz uyudular. Uyandıktan sonra tekrar yola koyuldular.

Çok az yolları kalmıştı. Eren de babası da heyecanlıydı. Biraz daha yol gittiler sonunda dağa vardılar. Çok sevindiler. Dağda eğlenceli vakit geçirdiler.

Talha ÇECÜ

YALANCI HASAN

Bir gün köyün birinde yaşayan Hasan adında bir kişi varmış. Hasan köydekilere hep yalan söylüyormuş. İnsanlarla alay edip, eğlenip gülüyormuş. Kendisi bu yaptığı davranışın farkında değilmiş. Başına bir gün ciddi bir sorun geleceğini hiç düşünmemiş. Yani size bir tanesini anlatayım.

Bir gün Hasan “Evime hırsız geldi” demiş ve bunu köylülere söylemiş. Köylüler hemen koşarak gelmişler. Hasan yalan söylemiş ve bu yüzden gülüyormuş. Bunu her gün tekrarlamış ve günler sonra Hasan’ın evine gerçekten hırsız girmiş. Hemen koşmuş köylülere. Bu sefer inanmamış köylüler ve Hasan’ı kovmuşlar. Hırsızlar da Hasan’ın evini soymuşlar.

Bu olay da Hasan’a ders olmuş. Yani yalan söylemek çok kötü bir şeydir yalan ileride başınıza çok büyük dertler açabilir. O yüzden ne olursa olsun yalan söylemeyiniz.

HASAN'IN MACERALARI

Bizim Hasan'ı hatırlarsınız. Köylülere yalan söyledikten sonra Hasan'ın evindeki eşyaları hırsızlar çalmışlardı. Bu olaydan sonra Hasan pişman olmuştu. Artık yalan söylemiyordu.

Canı sıkıldı ve bir gün arkadaşlarına dedi ki:
– Haydi maceraya çıkalım. dedi

Arkadaşları Hasan'ın teklifini kabul ettiler. Arkadaşlarıyla birlikte eşyalarını topladılar. Köydeki herkesle vedalaştılar. Arabaya binip yola çıktılar. Uzun süre gittikten sonra bir ormana geldiler. Ormanda hemen kamp kurdular. Kamptaki ağaçlarda hindistan cevizi vardı. Ağacın bir tanesini kesip hindistan cevizini alıp yediler. Hindistan cevizi çok hoşlarına gitmişti. Karınları şişene kadar yediler. Ormanda yürüyüşe çıkacaklardı fakat karınları şiştiğinden dolayı yerlerinden kalkamıyorlardı. Ağacı kesmeden de hindistan cevizini alabilirlerdi. Sonradan

yaptıklarına pişman oldular.

Çok yorulmuşlardı. Hemen yatıp uyudular. Sabah olduğunda herkes çok yorgundu. Bazıları hasta bazıları yerinden kalkmaya üşeniyordu. Daha fazla gezemeyeceklerini anladılar. Kamptaki eşyalarını topladılar ve köye geri döndüler.

AZİMLİ OLMAK

Yiğit KIRMİŞ

Okullar kapanmış yaz tatili başlamıştı. Parklar ve sokaklar çocuklarla dolmuştu. Annesi Burak'ın da parka gitmesine izin vermişti. Aslında annesi onun sokağa yalnız çıkmasının iyi olmadığını hep söylerdi fakat bu sefer izin vermişti.

Burak arkadaşları ile bazen top bazen de saklambaç oynuyordu. Akşam üstü bisikleti olan çocuklar bisikletle dolaşıyordu. Hatta bisiklet ile yarış yapıyorlardı. Burak da bisikletinin olmasını, bisikletle dolaşmayı, yarışlara katılmayı çok istiyordu. Anne ve babasına bisiklet istediğini söylediğinde;

- Şu an bisiklet alamayız. Ancak kumbaranda para biriktirirsen bisiklet alabilirsin, diyorlardı.

Burak para biriktirip bisiklet almayı kafasına koymuştu. Annesi çok güzel çikolatalı kek yapıyordu. Annesinden yardım istedi. Annesinin yaptığı kekleri satıp para kazanacaktı.

Sabah erkenden kek yapmaya başladılar. Burak hazır olan kekleri paketleyip sepete yerleştiriyordu. Öğlen sepeti alıp sokağa çıktı. Sokakta arkadaşlarına ve tanıdıklarına kek satmaya başladı. Annesi ve babası Burak'ın bu gayretini görünce mutlu olmuşlar ve ona sürpriz yapıp bisiklet almışlardı.

Burak bisikleti görünce çok mutlu oldu. Bisikletini alıp doğru parka gitti ve doya doya bisiklet kullandı.

HAYALİMDEKİ TATİL

Sıcak bir yaz günüydü. Okullar tatil olmuştu. Murat büyük bir şehirde oturuyordu. Etraf büyük binalar ile doluydu. Dışarı çıkıp etrafına baktığında beton binalardan başka bir şey görünmüyordu. Arkadaşları gibi o da tatil için bir yerlere gitmeye hevesliydi ama babasının işi nedeni ile tüm aile birlikte tatil yapma şansları yoktu.

Evlerine yakın küçük bir park vardı. Gidip oyun oynayacağı tek alan orasıydı. Abisinden ona kalan biraz eskimiş bisikleti aldı ve parka vakit geçirmek için gitti. Parkta kendi yaşlarında birkaç çocuk gördü ve tanışmak için yanlarına gitti. Kendine yakın hissettiği bir tanesi ile arkadaş oldu. Arkadaşının ismi Yusuf idi. Oyun oynayıp yorulduktan sonra oturup konuşmaya başladılar. Yusuf babaanne ve dedesinden, yazları gittikleri köyden bahsetti.

Murat hiç köye gitmemiş, köy hayatının nasıl olduğunu görmemişti. Merakla Yusuf'a sormaya

başladı. Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki ikisi de akşam olduğunu fark etmemişlerdi. Sonra kendisine seslenen abisini duyunca eve gitme vaktinin geldiğini anladı ve arkadaşı ile vedalaşıp eve geldi. Annesi yemekleri hazırlamış herkesin masaya gelmesini bekliyordu. Hep birlikte oturup yemeklerini yediler. Yemek sonrası Murat babasının yanına gidip;

–Babacığım köyde nasıl bir hayat yaşanır, diye sordu.

Babası biraz köydeki insanlar ve köy hayatından bahsetti. Murat merakla dinledi ama ona yetmedi. Yatma vakti geldi ama Murat'ın aklında hala köy vardı.

Bir akşam babası eve geldiğinde elinde biletleri göstererek köye gideceklerini söyledi. Murat yerinde duramıyordu. Bir an önce köye gitmek istiyordu.

Nihayet köye gelmişlerdi. Babaannesi sabah

kalkmış, sıcacık ekmek yapmış, sofrayı da annesi hazırlamıştı. Dedesini çağırması söylendiği için dedesine seslendi. Yanıt dışarıdan tek katlı bayağı eski bir binadan geliyordu. Merakla binaya yöneldi ve içeri girdi. Dedesi süt sağıyordu. Sütü alıp eve geldiler. Kahvaltıda kaynamış taze süt içtiler. Sütün tadı çok güzeldi.

Murat kahvaltıdan sonra abisi ile birlikte dışarı çıktı. Köyü gezmeye başladılar. Etrafta hoplaya zıplaya dolaşan kuzuları gördüler. Orada şehirdeki gibi asfalt yol değil de toprak yol vardı. Orman vardı, şırıl şırıl akan dere ve kuş sesleri vardı. Murat gitti dereye balık tuttu. Hatta bir ara ağaçtan ağaca atlayan sincap bile gördü.

Köy çok güzeldi. Köyde gezdi, dolaştı dereye girip suyla oynadı, bahçeden dalında meyveler koparıp yedi. Çok mutluydu. Mutluluğu tarif edilemezdi. Sonra annesinin sesini duydu:

- Murat haydi kalk!

Gözlerini açtı fakat çok şaşkıındı. Gördüğü ve yaşadığı her şeyin rüya olduğunu anladı. Biraz üzüldü fakat sonra köyde tatil rüyasını gördüğünden memnun bir şekilde gülümseyerek kahvaltı etmeye gitti.

Zeynep Rana
YILDIZ

DAMLA ve KADİFE’NİN İYİLİK PLANI

Damla sıcacık yatağında mışıl uyuyordu. Kuşların civıltısı Damla’yı uyandırdı ve Damla giysilerini değiştirdi. Sonra Damla’nın annesi Lale Hanım içeri girdi ve dedi ki:

– Kızım üzerini değiştirdiyse kahvaltıya gel.

Daha sonra Damla hemen kahvaltıya gitti. Yemekten sonra çantasını alıp servise bindi. Okulda en sevdiği arkadaşı Kadife ile karşılaştı. Eşyalarını sınıfa bıraktı ve diğer arkadaşlarıyla birlikte saklambaç oynadılar. Zil çaldı ve sınıfa gittiler. Yeniden teneffüs zilinın çalmasıyla herkes sevinçle koşmaya başladı. Bu sırada dışarıdan “güüüm” diye bir ses geldi. Herkes yerinden sıçrayıp sesin geldiği yöne baktı. O da ne! Kerem adlı bir çocuğun, koşan bir öğrenciye çelme taktığını gördüler. Herkes bu manzara karşısında çok sinirlenmiş ve üzölmüşüü. Tam o sırada Kerem kaçtı. Çocuklardan bir kısmı yerde yatmakta olan çocuğa kalkması için yardım ettiler. Damla dedi ki:

– Kadife, bu çocuğa bir ders vermenin vakti geldi. Kadife bu fikri onayladı ve dedi ki:

– Bence de. Bu çocuk her gün okulda bir olay

çıkartıyor ve zorbalıkla küçük çocukları korkutuyor.

Sonra ikisi de güzel bir plan için düşünmeye başladı. Nihayet Kadife ‘buldum’ diye fırladı. Damla heyecanla sordu:

- Nedir? Fikrini hadi anlatsana...

Damla ve Kadife kafa kafaya verip planları üzerine konuştular. ‘Umalım da işe yarasin’ dedi Damla. Kadife dedi ki:

- Haydi ne bekliyoruz gidip herkese bu fikrimizden bahsedelim. Damla da onayladı. Gidip tüm arkadaşlarına anlattılar. Herkes heyecanla havanın kararmasını bekledi. Vakit geldiğinde bütün çocuklar Kerem’in evinin önünde toplandılar ve hemen planı uygulamaya başladılar.

Çocuklardan boyu kısa olan ikisi, uzun olan diğer iki çocuğun omzuna bindiler ve diğer çocukların yardımıyla büyük beyaz çarşaflarla kamufle oldular. Kadife dedi ki:

- Ben şimdi cama tıklayacağım ve Damla sen ilerdeki çalının arkasına saklanıp elindeki megafonla planladığımız şeyleri söyleyeceksin ve

diğer çocuklar korkunç sesler çıkaracak.

Hepsi birden ‘tamam’ dediler. Kadife’nin cama tıklamasıyla plan başladı. Çocuklar korkunç sesler çıkarırken Damla sesini kalınlaştırarak şunları söylüyordu:

- İntikam almaya geldik, sen herkese kötülük yapıyorsun, bu nedenle intikam almaya geldik. Kerem gözlerine inanamadı, korkudan neredeyse bayılacaktı. Sadece kendi kendine ‘Özür dilerim, özür dilerim’ diye tekrarlıyordu.

Damla sesine daha da öfkeli bir ton vererek:

- Benden özür dilemen hiçbir şeyi çözmez, sana yarın akşama kadara süre veriyorum. Okulda kötülük yaptığım bütün çocuklardan özür dileyecaksin ve bir daha bu kötülükleri yapmayacaksın.

Kerem hala özür dilemeye devam ediyordu ve camı kapatarak içeri girdi. Artık görev tamamlanmıştı. Çocuklar hemen oradan uzaklaşarak evlerine gittiler.

Ertesi sabah okula ilk olarak Damla gitmişti. Kadife de gelince olcakları beklemeğe başladılar.

PİKNİK MACERASI

Acaba işe yaramış mıydı dün geceki planları diye düşünüyorlardı. Tam bu sırada Kerem okulun kapısından içeri girmişti. Yüzünde hala akşam ki korku ifadeleri vardı. Korkunun yanına bir de pişmanlık eklenmişti. Eski Kerem gitmiş yerine bambaşka bir çocuk gelmişti sanki. Kötülük yaptığı bütün çocuklardan tek tek özür diledi. Damla ve ekipteki diğer çocuklar sevinçle birbirlerine baktılar. Planları işe yaramıştı.

Birlik olup bir kötülüğü yer yüzünden yok etmeyi başarmışlardı. Ayrıca Kerem adında herkese çok iyi davranan, yeni bir arkadaşları olmuştu. Ekipteki tüm çocukların içinde tarifi imkansız bir mutluluk vardı.

Güzel güneşli bir gündü. Mehmet gözlerini açtığı anda çok mutluydu çünkü bugün sınıf olarak pikniğe gideceklerdi. Annesi Mehmet'i kahvaltıya çağırırdı. Evin içini mis kokular sarmıştı. Annesi de çocukların pikniği için hazırlık yapmıştı. Mehmet yüzünü yıkayıp hazırlandı ve koşarak sofraya gitti. Kahvaltısını yaptıktan sonra okula gitti.

Öğretmen dedi ki:

– Çocuklar servise gitmek için tek sıra olun.

Çocuklar heyecanla 'Yaşasın!' diye hep bir ağızdan bağırıldılar. Mehmet serviste en sevdiği arkadaş Ali ile birlikte oturdu. Piknik alanına geldiklerinde herkes sofranın hazırlanmasına yardım etti. Yemekler yendi, oyunlar oynandı. En çok da yakar top ve saklambaç oyununu oynadı çocuklar.

Ali de saklambaç oynayan ekipte yer almıştı. Herkes ortaya çıkmasına rağmen Ali hala ortalarda yoktu. Çocuklar telaş içinde etrafta ona sesleniyorlardı. Öğretmen kimsenin uzaklaşmaması için uyardı.

Sonunda uzaktan koşarak gelen Ali'yi gördüler.

Herkes rahatlamıştı sağ salim ortaya çıktığı için. Ali saklambaç oyununa kendini fazla kaptırmış olacak ki, bulunmamak için piknik yerinde bir hayli uzaklaşmıştı. Gittiği yerde karşısına çıkan yaramaz bir köpekten kormuş ve bu da yolunu bulmasını zorlaştırmıştı.

Maceralı bir piknik sonucunda herkes bütün çocuklar sağ salim evlerinin yoluna koyulmuşlardı. Çocukların yüzlerinde yorgun ama mutlu bir gülümseme vardı.

KAHRAMAN KOSTÜMLERİ

Sıcak bir ağustos ayıydı. Zeynep ise hala aynı şeyi düşünüp duruyordu. O da kahramanlara olan ilgisiydi. Zeynep kahramanları çok severdi. En çok da Süpermen'i. Bir gün Zeynep annesine sordu:

- Anneciğim biliyorsun. Ben kahramanları çok severim. Bir şey merak ediyorum. Acaba kahramanlar gerçek mi yoksa kıyafet mi giyiyorlar? Annesi cevap verdi:

- Hayır Zeynep. Onlar gerçek değil. Dediğin gibi onlara kıyafet giydiriyorlar.

Zeynep cevabı öğrenince biraz düşündü. Eğer kıyafet giyip Süpermen oluyorsa ben de bunu yapabilirim dedi içinden. Sonra annesinin yanına gitti. Ondan birkaç parça eşya istedi. Sonra odasına gidip o eşyalardan kendine kostüm yaptı. Annesinin yanına gidip dedi ki:

- Anne bak ben Süpermen oldum. Annesi gülümsedi; madem yaptın. O zaman Selin, Nazlı ve Aslıyı çağırırsana? Onlarla beraber daha büyük kostümler yapabilirsin, dedi Zeynep' in annesi. Zeynep bunu duyunca çooooook mutlu oldu. Hemen arkadaşlarını çağırdı. Selin, Nazlı ve Aslı eve girdiler. Zeynep' in annesine selam verip Zeynep'in odasına girdiler. Beraber kostüm yaptılar. Akşama kadar da kostümlerle uğraştılar. Neyse ki sonunda kostümler bitmişti.

Zeynep'in arkadaşları görüşürüz deyip kendi

Zeynep Serranur
YARTASI

evlerine yavaşça gittiler. Zeynep mutluydu. Çünkü en azından kostümleri yapabilmişlerdi. Yarın da maske ve ayakkabıları yapacaklardı. Ertesi gün Zeynep'in arkadaşlar geldi. Beraber annelerinden izin alıp eskiciye gittiler. Birkaç parça eşya alıp Zeynep' in evine gittiler. Sonra maske ve ayakkabıları hazır hale getirdiler. Hepsi çok yorulmuştu. Ama değdi. Kıyafetler gerçekten harika olmuştu. Hepsi de çok mutlu oldu. Kostümleri, maskeleri ve ayakkabıları giyip evlerine gittiler. Onlar da annelerine gösterdiler. Artık kahramanlara gerek yoktu. Çünkü onlar tam buradaydı...

MERVE'NİN YAZ TATİLİ

İlk bir Ağustos ayıydı. Merve dışarda oyun oynuyordu. Tam tamına beş saattir dışarıdaydı. Annesi eve çağırınca saate baktı. Bir de ne görsün! Beş saattir dışarıdaydı. Hatasını anlayıp eve geldi. Üstünü değiştirip mutfığa gitti. Annesi:

- Merve, acıktıysan sana yemek yapıyorum. Beş saattir dışardasın, acıkmışsındır.

Merve:

- Olur anneciğim. Peki, yemekte ne var? Annesi:

- Yemekte pilav var, yer misin? Merve:

- Yerim. Hem zaten ben pilavı çok seviyorum.

Bu konuşma bittikten sonra annesi Merve'ye

pilav ısıtıp verdi. Merve, yemeğini yedikten sonra odasına gitti. Odasında çeşitli süslemeler yaptı. Babası gelince de ona yaptığı çeşitli süslemeleri gösterdi. Babası:

- Aferin benim kızıma! Nasılda güzel yapmış süslemeleri. Merve:

- Teşekkür ederim babacığım.

Merve ile babasının konuşması bitince Merve odasına, yaptığı çeşitli süslemeleri koydu. İçeri gidip biraz televizyon izledi. Odasından kitap alıp okudu. Yaz tatili kitabına çalıştı.

Ertesi gün kuzenleri geldi. Birkaç gün Mervelerde kalıp evlerine döndüler.

Merve odasına gidip çantasını hazırladı. Çünkü; yaz tatili bitmişti. Ertesi gün okullar açılıyordu. Merve çantasını hazırladıktan sonra bahçeye indi. Bahçedeki çiçekleri suladı. Çiçeklerle biraz konuştu. İki saat geçti. Eve döndü. Merve'nin arkadaşları gelince, Merve'yle beraber onun odasına girdiler. Biraz düşündüler. Acaba ne yapabilirlerdi? Merve'nin aklına bir fikir geldi. Dedi ki

- "Arkadaşlarım, benim aklıma fikir geldi. Eğer kabul ederseniz, beraber ev maketi yapalım. Hem kısa sürer hem de fazla yorulmayız." Arkadaşları biraz düşündü sonra kabul etti. Merve ve arkadaşları beraber maket ev yaptılar. Fotoğrafını çekip annelerine gösterdiler.

Merve yorulmuştu. Yatma saati gelince hemen derin bir uykuya daldı...

USTA KALEMLERDEN HİKAYELER

4 / C

Nuray AKBAY

4/C SINIF ÖĞRETMENİ

HUZUREVİ GEZİSİ

Günün bütün yorgunluğunu üzerinde hisseden Hatice, yorucu bir günden sonra eve dönerken içinde anlam veremediği bir sevinç vardı. Arabanın camında yol boyunca etrafındakiler; sanki yeşil kadife kumaş ile kaplanmış, üzerine rengarenk bir kanaviçe gibi işlenmiş çiçekler o kadar güzel görünüyordu ki ...Hatice bu güzellikleri izlerken gün içinde yaşadığı olaylar bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu.

Aslında güzel ve anlamlı bir gün geçirmişti. Çünkü bugün sınıfça bir huzurevi gezisine gidip oradaki yaşlıları ziyaret etmişlerdi. Onların mutlu bir gün geçirmesine vesile oldukları için kendisi de çok mutlu olmuştu. Ancak içinde tarifi belirsiz bir burukluk vardı. Acaba o yaşlı nineler ve dedeler neden oradaydılar? Kendisiyle mutlu vakit geçiren o büyükler torunları ile çok güzel günler geçireceği kesindi. Onlar ömürlerini ve gençliklerini evlatlarına adayıp onlarla nice güzellikleri paylaşmalarına rağmen neden şimdi yalnızlığı yaşıyorlardı.

İki gün önce öğretmenleri:

Çocuklar bir huzurevi ziyaretine gideceğiz, demişti.

Hatice başlangıçta:

- Neden huzurevine ziyarete gidiyoruz, daha

eğlenceli bir yere gitsek olmaz mı? diye tepki vermişti.

Öğretmenleri:

- Şimdi hepiniz yaşlanıp bir huzurevinde kaldığınızı ve sizi ziyarete gelen kimsenin olmadığını düşünüp bir empati yapın, demişti.

Bu empatiyi yaptıktan sonra gerçekten bu ziyareti yapmanın iyi olacağını düşünmüştü.

Hatice, gezi için ailesinden izin kâğıdı alarak sabah okula geldi. Kendilerini bekleyen servisle huzurevine gittiler. Huzurevine geldiklerinde onları kapıda görevliler karşıladı. Gerekli bilgileri verdikten sonra öğrenciler yaşlı teyze ve amcaların yanlarına gittiler.

Hatice, yaşlılara şöyle bir göz gezdirdi. Çam ağacının altındaki bankta yalnız oturan yaşlı teyzenin yanına yaklaşıp;

- Teyzeciğim sizin yanınıza oturmamda bir sakınca var mı, diye sordu.

- İstiyorsan otur tabii, dedi. Hatice:

- Benim de sizin gibi ninem var. Sizi ona benzettim, dedi.

Yaşlı teyze:

-Yaşıyor mu senin ninen, dedi. Hatice:

- Evet, o bizim köyümüzde. Her yaz ve bayramlarda onu ziyarete gidiyoruz, dedi.

Yaşlı teyze:

- Yalnız mı yaşıyor?

- Hayır amcamlarla yaşıyor.

- Ne mutlu, sizler gibi evlatları varmış, dedi. Epeyce anlattı. Belli ki kendi evlatlarından baya dertliydi. Üzüntüsü artmasın diye, Hatice konuyu değiştirdi.

- Eğer kabul ederseniz ben ailemle sizi ziyarete gelir, ikinci ninem olarak kabul edebilirim, dedi.

Yaşlı teyze:

- Tabi kabul ederim, bu beni oldukça mutlu eder, dedi.

Yaşananlar, Hatice ve nineyi çok mutlu etmişti. Tabi ki ikisinin de içinde buruk bir hüznü vardı.

Yaşlı teyze:

- Hadi odama gidelim, dedi.

Birlikte ninenin odasına gittiler. Nine yatağının altındaki kutunun içinden, ağzı aynı renk ince kurdele ile bağlı saten bir kese çıkardı. Hatice, bu özel kesenin içinde ne olduğunu düşündü. Belli ki teyze çok ince ruhlu, gayet düzenli ve duygusal biriydi. Odası, yatağı ve çıkardığı

kutu bunu gösteriyordu. Teyze keseyi Hatice'ye uzatarak:

- Bunu sana hediye etmek istiyorum. Bunu birisi için yapmıştım ancak aylar oldu gelen giden yok, dedi.

Belli ki çok özel biri için yapılmıştı. Hatice:

- Bunu başkası için yapmışsınız, benim almam doğru olmaz, dedi.

- Alırsan çok mutlu olurum, dedi.

Yaşlı teyzenin ısrarına dayanamayıp, Hatice hediyeyi kabul etti. Açtığına çok özenle yapılmış, güzel bir kolye olduğunu gördü. Teşekkür edip, boynuna sarıldı ve ellerini öptü.

Teyze Hatice'yi arkadaşlarının yanına götürüp, artık bir torunu olduğunu anlatırken sanki gözlerinden mutluluk okunuyordu.

O yaşlı nine ve dedeler çocuklarla o kadar güzel vakit geçiriyorlardı ki tarifi anlatılmaz bir mutluluktan bu. Hikâye anlatıyor, beraber şarkı söylüyorlardı. Birlikte oyun oynayanlar bile vardı.

Dönüş vakti gelmişti artık. Buruk ve buğulu gözlerle bakan, nine ve dedelerin elleri öpüp ayrılıyordu çocuklar. Yine bekliyoruz sözleri kulaklarında çınlayarak ayrıldılar onlardan. Ama Hatice içinde buruk bir sevinç yaşıyordu. Artık bir

ninesi daha vardı. Kafasında ninesine güzel bir hediye alıp, en kısa zamanda ailesi ile ziyarete gelmek vardı.

Dönüşte Hatice yol boyunca yaşlıların bizlere birer emanet olduğunu düşünüp, onların ömürlerinin sonunu torunlarıyla geçirmelerinin en doğal hakları olduğunu düşündü. Zaten bizim kültürümüzde de bu vardı. Maalesef, kültürümüzde olmayan ne çok şeyi hemen alıp hayatımıza geçiriyorduk. Kendi ailesinde böyle bir şey olmadığı için şükredip, en kısa zamanda dede ve ninesini ziyarete gitmeyi, hatta onlar isterlerse yanlarına getirmeyi, birlikte güzel vakit geçireceklerini düşünüp etrafında yeni çiçek açan ağaçlara bakarak güzel hayallere daldı.

Abdulkader Yusuf
HABİB

BENİM HİKAYEM

Uzun zaman önce birlikte seyahat etmeyi kabul eden bir kedi ve bir fare vardı. Birlikte yürümeye başladılar. Biraz yürüyor arada da koşuyorlardı. Koşarken birden susadıklarını fark ettiler. Bir yerde su içmeye başladılar. Çok acıkmışlardı. Kedi esnemeye ve fareye bakmaya başladı. Kedinin gözleri büyüdü ve büyüdü.

Fare, kedinin büyük gözlerini ona bakarken gördüğünde şaşırdı. Fare “Bugün seninle seyahat edemem, gözlerin beni korkutuyor. Bugün kendi başına gidiyorsun, ben de aynısını yapacağım” dedi. Kedi, “Ne yaptığım yanlıştı, ne zaman bir fare görürsem esniyorum ve ağzımdan daima sular akıyor.” dedi.

Ancak fare kendi yoluna gitti. “Artık seninle seyahat etmeyeceğim, bundan böyle kendi başınasın.” dedi.

Fare bundan kendisine bir ders çıkardı. Artık tanımadığı, gerçekten bilmediği birine güvenmeyecekti.

KEDİ VE FARE

Ben 7/12/2007 yılında İsveç'in başkenti Stockholm'da doğdum. Biz dört kardeşiz. Dört erkek, bir kız. Eğitimimi Mısır'ın başkenti Kahire'de Andalus Okul'unda, İngiltere'nin başkenti Londra'da Ayasofya Okulu'nda ve İsveç'in başkenti Stockholm'da Future International School of Stockholm Okulları'nda yaptım.

İki yıl önce İstanbul'a geldim. Önce Safir Okul'da okudum. Şimdi ise Yenidoğu Nev Okul'da devam ediyorum.

İstanbul'a geldiğimde Türkçeyi bilmiyordum. Birçok zorluk yaşadım. Şu an Türkçeyi öğrendim.

Türkiye'de okula başladığım günlerde kuralları bilmiyordum. Çünkü buradaki kurallar bizim kurallardan çok farklıydı. Arkadaşlarımla da ilişkilerim iyi değildi. Kendi oyunlarımı yalnız oynuyordum. Arkadaşım yoktu. Oysa şimdi bunları aştım. Arkadaşlarımla güzel oyunlar oynuyorum. Çok mutluyum Türkçeyi de güzel

kullanıyorum. Okulumu seviyorum.

İyi ki gelmişim, iyi ki Türkiye'de yaşıyorum, iyi ki Nev Okul 'da okuyorum.

OKUL HAYALİ

Bir zamanlar Anadolu'nun küçük bir kasabasında yaşayan Ömer ve Eymen adında iki madenci genç varmış. Ömer ve Eymen çok iyi arkadaşlarmış. Ömer ve Eymen kömür madeninde çalışıyorlarmış. Ailelerine bakmak zorunda oldukları için gece gündüz demeden çalışıyorlarmış. Ömer ve Eymen üniversite okuyarak başka bir meslek sahibi olmak istiyorlarmış. Bu nedenle aynı zamanda da üniversite imtihanına hazırlanıyorlarmış. İkisi de üniversite okumak istiyormuş. Ömer doktor olmak istiyormuş, Eymen ise öğretmen olmanın hayalini kuruyormuş.

Yine bir gün madende kazı yaparlarken Eymen bir çömlek bulmuş. Çömleği dikkatlice gömülü olduğu yerden çıkarmış. Hemen Ömer'e seslenmiş:

– Ömer Burada bir çömlek var. Gel bakalım, içinde ne varmış.

İki arkadaş çömleği dikkatlice açıp incelemeye başlamışlar, bir de ne görsünler! Çömlek meğer ağzına kadar altın doluymuş. Tabii ki çok şaşırmışlar. Heyecandan ne yapacaklarını bilememişler. Sonra madende onlardan sorumlu olan kişiye gidip durumu anlatmışlar. Durum yetkililere iletilmiş. Onların bu örnek davranışı üniversite bursu ve babalarına iş verilerek hediyeleştirilmiş. Artık madende çalışmak zorunda olmadıkları için bütün zamanlarını ders çalışmaya ayırmışlar.

Gelecek yıl ikisi de hayallerine kavuşmuş,

Ahmet Kerem
DERELİ

üniversiteli iki genç olmuşlar. Meslek sahibi olduklarında kendileri gibi fakir ama okumak isteyen gençlere destek olmaya karar vermişler.

AHMET'İN YAZ TATİLİ

Ahmet 4. Sınıfta okuyan bir çocuktur. Babası Ahmet'e eğer bu yıl taktir alırsan ödül olarak kendisini yurtdışı gezisine götüreceğini söyledi. Ahmet bu habere çok sevindi ve bu nedenle derslerine daha çok çalışmaya başladı. Okulun sonuna gelindiğinde Ahmet karnesinde taktir belgesi aldığını gördü.

Babası Ahmet'e verdiği sözü tuttu ve bir yurtdışı gezi programı yaptı. Ailece yurtdışına, Avrupa'nın güzel bir şehrine doğru yola çıktılar. Ahmet ilk defa uçağa bineceği için çok heyecanlanmıştı. Uçağın pistte hızla ilerlemesi ve gökyüzüne doğru yükselişi Ahmet için çok keyifli anlardı. Uçak yolculuğu çok eğlenceli geçti. Hostes Ahmet'e bir dergi ve küçük bir maket uçak hediye etti. Ahmet yol boyunca dergiyi okuyarak vakit geçirdi. Uçaktan indikten sonra otele yerleştiler.

Ertesi gün şehri gezmeye çıktılar. Gezi sırasında şehirde büyük bir hayvanat bahçesi olduğunu öğrendiler ve burayı gezmeye karar verdiler. Biletlerini aldılar ve ailesi Ahmet'e gezi boyunca yanlarından ayrılmamaları için sıkı sıkı tembihte bulundu. Hayvanat bahçesi oldukça büyüktü ve Ahmet burada daha hiç görmediği hayvanları

gördü. Bir ara gezerken Ahmet ailesinin yanından ayrıldı ve onları kaybetti. Hemen ailesini aramaya koyuldu bir yandan da hayvanları izliyordu.

Ahmet bir ara farkında olmadan aslan bakıcısının açık unuttuğu kapıdan aslan kafesine girdi. Görevli aslanlara yemek ve su veriyordu. Ahmet karşısında aslanı gördüğünde yanlış bir yerde durduğunu anladı ama artık çok geçti. Aslan kendisini görmüştü. Görevli arkası Ahmet'e dönük olduğundan kapıyı açık unutmuş ve Ahmet'in içeri girdiğini fark etmemişti. Aslan Ahmet'e doğru yürümeye başlayınca görevli durumu fark etti. Ahmet donup kalmıştı ne yapacağını bilmiyordu. Hemen çevresine bakındı ve kapının nerede olduğunu aramaya başladı. Durumu fark eden görevli hızla Ahmet'e doğru koştu ve onu kucakladığı gibi kafesten dışarı çıkardı. O sırada Ahmet'in ailesi güvenlik görevlileri ile birlikte kafesin olduğu noktaya doğru yaklaşmakta idiler. Ahmet'i kaybettikleri için görevliler ile birlikte onu arıyorlardı. Ahmet ailesini görünce çok sevindi ve koşarak yanlarına gitti, ailesine başına geçenleri anlattı.

Bu Ahmet'e güzel bir ders olmuştu bundan sonra ailesinin yanından hiç ayrılmayacaktı. O gün çok güzel geçti. Ahmet o gün yaşadıklarını hiç unutmayacaktı.

*Ali Osman
YEŞİL*

AY'A YOLCULUK

Cem adında bir öğrenci varmış. Bu öğrencinin hayalinde Ay'a çıkmak varmış. Cem annesine okula gitmeyeceğini Ay'a gideceğini söylemiş. Annesi Cem'e eğitim almadan Ay'a gidemeyeceğini söylemiş. Annesi ayrıca Cem'e, derslerini yaparsa, iyi çalışıp derslerinde başarılı olursa gidebileceğini söylemiş.

Cem annesini dinlemeyip derslerine çalışmamış, derslerini yapmayıp Ay'ı ve Uzay'ı araştırmış. Bunu fark eden ailesi Cem'i astronot arkadaşları ile tanıştırmış. Astronot Cem'e derslerine çok çalışması gerektiğini ödevlerini eksiksiz yapması gerektiğini bunları yaptığı zaman başarılı olacağını, böylelikle amaçlarına ulaşabileceğini söylemiş.

Cem hatalarının farkına varmış ve derslerine çalışmış, ödevlerini düzenli bir şekilde yapmış. Güzel bir eğitim almış.

Yıllar sonra Cem eğitimini tamamlamış çok sevdiği ve gitmek istediği Ay'a çıkan ilk Türk olmuş. Uzay'da birçok araştırma yapıp incelemelere imza atmış. Bilime birçok katkısı olmuş. Vatanına ve milletine hizmet etmiş. İstediği amaca ulaşmanın mutluluğunu yaşamış.

KAMBUR KARINCA

Ormanların birinde Kambur isimli çok çalışkan ve temiz bir karınca varmış. Her gün sabah erkenden kalkar, evini temizlermiş. Kambur işini bitirdikten sonra ormanda gezintiye çıkar, ormanda yere atılan çöpleri toplarmış.

Ormandaki hayvanlar Kambur ile dalga geçermiş. Hatta yaramaz tilki, Kambur’a dönerek:

– Kambur boşuna uğraşma bu küçücük vücudunla ormanı temizleyemezsin, bu yüzden hem kamburlaştın hem de adın Kambur’a çıktı.

Karınca ise tilkiye:

– Olsun ne kadar temizleyebilirsem benim için o kadar yeterlidir, çünkü temizlik çok önemlidir, demiş.

Daha sonra günler geçmiş karınca hariç bütün hayvanlar ormanı kirlettiği için ormanda hastalıklar yayılmış. Karınca hariç tüm hayvanlar tek tek hastalanmaya başlamış. Karınca hastalanmamış çünkü onun etrafı her zaman tertemizmiş. Tüm hayvanlar da toplanarak karıncanın evine gitmişler ve ona sormuşlar. Karınca onlara temizliğin çok önemli olduğunu hastalıkları kovmak için gerekli olduğunu

söylemiş.

Tilki hatasını anlamış ve karıncadan özür dilemiş. Tüm hayvanlar ormanı temizlemişler ve hastalıkları kovarak mutlu bir hayat sürmüşler. Karıncaya taktıkları “Kambur” isminden vazgeçmişler.

Bizler de Kambur Karınca gibi hayatımız boyunca temiz olmaya çalışmalıyız.

MUTLU YOLCULUK

Buram buram Anadolu kokan köyümüze gitmeye hazırlanıyorduk. Bavullarımız hazır sayılırdı. Fakat bizi bekleyen bir sürpriz vardı. Dedemler bizden önce davranıp çıkagelmişti. Bu kez onlar bize sürpriz yapmıştı. Dedem bana sarılırken:

- Gözümde tüttünüz, diyordu.

Zekiye ninem gülümsüyordu. Ninemlerin gelmesiyle evimiz şenlendi. Ne hoş bir sürprizdi bu! Tatil planımızda küçük bir değişiklik oldu. Dedemler bizde birkaç gün kalacaklar, sonra ver elini Anadolu. Hem yeni yerler görecek hem de sevdiklerimizi ziyaret edecektik. Sevinçten uçulur bu plana. Annem, ziyaret edeceğimiz dost ve akrabaları arıyordu. Onlar da seviniyorlarmış geleceğimize. Öyle görünüyor ki ilginç ve neşeli bir tatil geçirecektik. Dedemlerle yolculuk yapmak kim bilir ne eğlenceli olacak.

Yola çıkma vakti gelmişti. Bavullar, piknik malzemeleri, her şey hazır. Tabi Burak ve ben de....

Babam iki gün önce arabamıza bakım yaptırmıştı. Arabamız da hazır. Babam arabanın kontağını çevirince yolculuk başladı. Yol aldıkça karşımıza dağlar, ovalar çıkıyordu. Bazen yağmur yağıyor bazen de güneş açıyordu. Kuş sürüleri uzak yerlere gidiyordu. Anadolu'nun mavisini, yeşilini, güzelim havasını içimize çekiyorduk. Annemin pastasını, ninemin

Betül ÖZTÜRK

su böreğini afiyetle yiyorduk. Annem yiyecekler dökülmesin diye üzerimize örtü yaymıştı. Tek bir lokmanın dökülüp israf olmasına gönlümüz razı değildi. Yol boyunca önümüzde seyreden otomobilden yola atılan pet şişeleri ve kağıtları görünce üzülyorduk. Oysa yollar hepimizin. Neyse ki duyarlı insanların sayısı hiç de az değil.

Yolculukta bir şey fark ettim. Bazı kamyonların yükleri o kadar fazla ki, bir o yana bir bu yana düşecek gibi duruyordu. Böyle kamyonların yanından geçerken çok korkuyorum. Keşke daha az yükleri olsaydı kamyonların. Bizleri korkutmasalar...Her şeye rağmen yolculuk yapmayı çok severim ben. Aslında ailecek severiz yolculuk yapmayı. Sevgili Peygamberimin (s.a.v) "Seyahat edin, sıhhat bulursunuz." Kutlu sözünü söylüyordu dedem.

Sevdiklerimi ne kadar çok özlediğimi fark ettim bir an. Ülkemizin güzelliklerini doya doya seyrederim, arabanın penceresinden. İyi şeyler hayal edince güzelliklere binlerce yol buluyorum...

BETÜL'ÜN KAR TATİLİ

Çok güzel kar yağıyordu. Pencerenin önünde camdan dışarıyı izliyordum. Bu arada benim adım Betül. On yaşındayım. 4/C sınıfına gidiyorum. Camdan dışarıdaki karı izlerken kocaman bir kar tanesi pencereye doğru geldi. Pencereyi açtım.

Elimi dışarı uzattım. Avucuma konuverdi. Çok beyazdı ve tertemizdi. Bir an aklıma geldi. Avucumdaki kar tanesi acaba bana başından geçenleri anlatabilir miydi?

Sanki beni duymuştu kar tanesi. Aniden bana fısıldadı. "Neler yaşadığımı bilmek ister misin?"

- Evet.

- Dinle o zaman anlatayım. Daha önce denizde bir damla suydum. Arkadaşlarımla denizde koşturup oynuyorduk. Güneş bizi ısıtınca birden buhar oldum. Uçmaya başladım. Hepimiz havaya yükseldik. Gökyüzünde diğerleriyle birleşip buhar kümeleri olduk. Buluta dönüştük. Hava çok soğumuştur. Dünyaya dönmek istiyorduk. Soğuktan titremeye başladık ve kara dönüştük. Bak! İşte ben kara dönüştüm. Ama çok hafifim. Rüzgar beni savuruyordu. Süzüle süzüle yere iniyordum. Beni senin pencereye getirdi. Senin elini görünce bir dost eli olduğunu anladım.

Kar tanesi birden susuverdi. Baktım ki kar tanesi bir damla su oluvermişti. Birden kendime geldim. Çok güzel bir hayaldi. Ama çok mutlu olmuşum.

Annem yanıma gelip:

- Betül yine mi hayallere daldın?

Evet bu benim hayalimdi. Tatil daha yeni başlıyordu ve hayal kuracak çok zamanım vardı.

Çınar ŞEN

UNUTULMAYAN TATİL

Çok şükür havalar ısınmış, okullar kapanmış, karneler alınmış, tatil zamanı gelmişti. Emreler tatilini geçirmek için, Ege’de yeşillikler içinde, güzel mi güzel küçük bir kasabaya, anneannesine gideceklerdi. Gitmek için sabırsızlanıyordu. Bir an evvel yola çıkmak

istiyordu. Emre dokuz yaşında akıllı bir çocuktur... Her zaman karnesi pek iyi gelirdi. Emre artık dördüncü sınıfı okuyacaktı. Emre’yi öğretmeni de çok seviyordu. Emre’nin annesi ve babası da öğretmendi. Artık yola çıkma zamanı geldi. Hazırlıkları bitirip, arabaya binip yola çıktılar. Emreler İstanbul’da yaşıyorlardı. Yaklaşık on saat sürecek yolculukları vardı. Emre yolculuk yapmayı çok sevdi hele anne ve babasıyla olunca ayrı bir güzeldi. Emre yol boyunca ağaçlara, çiçeklere, kuşlara, kelebeklere, gökyüzüne bakıp onları yaratıcı düşündü ve Yaradan’a şükretti. Uzun bir yolculuktan sonra anneannesine vardılar.

Büyük bir heyecan ve sevinçle anneannesinin boynuna sarıldı ve “Biz geldik anneanneciğim!” dedi. Yanaklarından öptü. Anneannesini de Emre’yi çok özlemişti. Dedesi de “Oğlum gelmiş!” deyip Emre’yi bağrına bastı. Artık Emre sevdikleriyle beraber bir tatil geçirecekti inşallah. Bir gün dışarıda arkadaşlarıyla oyun oynarken minicik bir kedi gördü. Emre kediye yakalayıp sevmek için arkasından koştu. O koştukça kedi kaçtı. Kedi onu eski yıkık bir eve kadar götürdü. Emre kediye yakalamakta kararlıydı. Kedicik evin bahçesinde, eski bir su kuyusuna kadar koştu ve içine düştü. Emre onu kurtarmak için kuyunun ağzına kadar geldi. Karanlık dibi görünmez bir kuyuydu. Sadece kedinin miyavlama sesini duyabiliyordu. Hemen koşup babasına ve dedesine olanları anlattı. Dedesi hemen bir merdiven ve el feneri alıp aceleyle o kuyunun yanına geldiler. Dedesi merdiveni kuyuya sallayıp el fenerini açıp kuyuya indi. Birde ne görsün! Kedicik yanına iki yaşlarında bir çocuk

kuyunun dibinde yarı baygın vaziyette yatıyor. Hemen kediye ve çocuğu alıp kuyudan çıkardı ve aceleyle hastaneye gittiler. Meğerse kuyudaki çocuk yaklaşık bir haftadır kayıp ve ailesi tarafından aranıyormuş. Çocuğu bulamayınca kaçırdı sanmışlar. Allah kediye vesile edip çocuğun bulunmasını sağladı.

Bu Emre'nin hayatında hiçbir zaman unutamayacağı bir tatil olmuştu. Çocuk, hastanede birkaç gün yatıp sağlıklı bir şekilde ailesine kavuştu. Küçük kedicik ve Emre de çok iyi bir dost oldu ...

ALLAH'IN RAHMETİ

Ömer savaşta babasını kaybettikten sonra annesi ve dört kardeşiyle beraber memleketinden ayrılıp sığınabileceği bir diyara göç etti. Bu haksız savaş nedeniyle evlerini, işlerini ve en acısı babasını kaybeden Ömer, henüz on iki yaşında ailesinin bütün sorumluluğunu üzerine almak zorunda kaldı. Ama Ömer Elhamdülillah Müslümandı. Her haline şükretmesini hamd etmesini bilir Yaradan'ına sığınır.

Bu geldikleri yeni diyarda önce barınabilecekleri bir yer bulmalıydılar. Yıkık dökük bir gecekondu kiralayıp, orada yaşamaya başladılar. Hayat bir sınavdı. Tabi ki zorluklar olacaktı. Her zorlukta bir kolaylık vardır diye düşündü Ömer. Sabah olunca namazını kılıp, iş aramak için yola koyuldu. Dilinde sürekli Yaradan'ına zikir ve duayla bir sağına bir

soluna bakınıp, iş aradı. Ama bir türlü yapabileceği bir iş bulamadı. O asla dilencilik de yapmazdı. O gün eli boş olarak eve döndü. Kardeşleri ve annesi açtı. Çok mahcuptu Ömer, Rızık Allah'tandır deyip, yorgunluktan oturduğu yerde uyudu kaldı. Ertesi gün yine sabah namazıyla beraber yola koyuldu. Yolda yaşlı bir dede, elinde bastonuyla yürürken, ayağı takılıp yere yuvarlandı. Ömer hemen koşup dedeyi yerden kaldırdı. “Dedeciğim iyi misin? Bir şeyin var mı?” diye sordu. İyiyim dedi ve ağlamaya başladı yaşlı adam. Bu hayatta yapayalnız kaldığını, eşini kaybettiğini, çocuğunun da olmadığını, kocaman bir evde yapayalnız yaşadığını anlattı. Ömer dedeye kıyamayıp, iş aramayı bir yana bırakıp onu evine kadar götürdü. Eve beraberce girdiler. İlaçlarını verip, yatağına uzanmasını sağladı ve: “Dedeciğim yapmamı istediğin bir şey yoksa benim gidip iş aramam lazım.” deyince yaşlı adam elinden tutup yanına oturttu. “Sen daha çok küçük değil misin?” diye sordu. Ömer başından geçen her şeyi dedeye anlattı. İkisi birlikte ağlamaya başladılar. Dede: “Siz de yalnızsınız ben de, bu böyle olmasın. Hadi git anneni ve kardeşlerini buraya getir, beraberce yaşayalım.” dedi. Ömer'in gözlerinden yaşlar boncuk boncuk akıyordu. Dedenin boynuna sarılıp: “Allah senden razı olsun dedeciğim” diyordu. Hızlı adımlarla annesinin yanına gidip olanı biteni bir çırpıda anlattı. Hep beraber dedenin evinde yaşamaya başladılar.

Allah kendine güveneni, dayananı ve ona yöneleni hiçbir zaman yalnız bırakmaz. Dünya ve ahirete kullarına rahmetiyle muamele eder.

Elif AKINCI

UNUTULMAYAN TATİL

Bir yaz günüydü. Evimizdeydik ve teyzem aradı. Benim teyzem yumuşak, iyi kalpli, içten bir kadındı ve annem telefonu açtı.

Teyzem: Merhaba abla nasılsın?

Annem: İyiyim ne oldu öyle acele acele?

Annem: Aaaaaa unutmuştum kusura bakma, bir

saat sonra buluşalım tamam mı?

Teyzem: Peki olur.

Bir saat sonra annem ve teyzem buluşmak üzere evden çıktılar. Annem beni de kendisi ile alışverişe götürmüştü. Bu alışverişe çok önem veriyordum, çünkü teyzem annemin yarısıydı ve en sevdiğim insandı. Biraz yürüdükten sonra teyzem gözüne bir mağaza kestirdi ve hemen içeri girdi. Malum el mahkûm biz de peşinden girdik. Birkaç gelinlik denedikten sonra hayallerindeki gelinliği bulmuştuk. Tıpkı bir peri kızı gibi olmuştu. Fikrimi sordu.

Teyzem: Nasıl oldum tatlım?

Ben: Harikasin teyzeciğim.

Hayatımda bu zamana kadar gördüğüm en güzel gelindi o. Gelinliği satın alıp çıktık. İlerlerken gözüme bir ayıcık çarptı. Teyzem bunu hissetmiş olsa gerek:

- İki dakika bekler misiniz?

Biz de “tabii ki” dedik. Tam iki dakika sonra elinde az önce vitrinde hayranlıkla baktığım ayıcıkla geldi. Şaşırmıştım ve çok mutlu olmuşum. Alnıma küçük bir öpücük kondurup “Al bakalım küçük prenses, bu sana!” dedi. Ben de onun yanağına ufak bir öpücük kondurdum ve “Çok teşekkür ederim peri kızı” dedim. Belli ki o da çok sevinmişti. En sonunda bir kafede oturduk. Bir şeyler yedikten sonra eve gittik. Yorucu ve bir o kadar güzel bir gündü. Hala dün gibi aklımda o günler.

Bugün tam 9 yıl geçti üzerinden. Teyzem evlendi. İki çocuğu oldu. İkisi de kız. Onları da çok seviyorum...

YABANCI

Önü geniş bahçeli, parkı olan içi büyük bir okul varmış. Bu okulda 1/B sınıfı, hocası ile her gün dışarı çıkar, hikaye okurlarmış. Her teneffüs birlikte oyun oynarlarmış. Bir gün hocaları sınıfa bir sürpriz yapmış, şöyle demiş:

- Çocuklar sizlere bir sürprizim var.

Çocuklar:

- Hocam sürpriziniz nedir?

Öğretmen:

- Sınıfımıza yeni bir öğrenci gelecek.

Oya:

- Hocam neden geliyor ki zaten on yedi kişiyiz fazlasına gerek yok.

Öğretmen:

- Oyacığım ben bunu belirleyemem ancak onu müdür bey belirler.

Oya:

- Of hocam tamam!

Yeni öğrenci gelmiş, hoca kendisini tanıtmak için tahtaya kaldırmış.

Beyza:

- Ben yedi yaşındayım.

Oya:

-Sanki biz kırk yaşındayız deyip, şaka gibi bir şey yapmış ve kahkaha atmış.

Hoca Oya'ya yaptığıının yanlış olduğunu belirtmiş. Beyza devam etmiş:

Adım Beyza, soyadım AYDIN.

Beyza yerine oturmuş Oya ile arkadaşları Beyza'yı üç hafta boyunca yanlarına dahi almamışlar, hatta Beyza yemeğini bile tek başına yiyormuş. Bir gün hoca Oya'yı yanına çağırmış

Oya:

- Yine ne oldu hocam

Öğretmen:

- Oyacığım seninle biraz konuşmalıyız demiş.

Oya:

- Ne hakkında hocam?

Öğretmen:

- Beyza hakkında Oyacığım.

Oya:

- Yine mi o kız ya?

Öğretmen:

- Oyacığım, empati kur. Sen de Beyza'nın yerinde olabilirdin. Senden istediğim tek şey lütfen artık Beyza'ya bu şekilde davranma.

Oya:

- Tamam hocam hatamı anladım özür dilerim.

Öğretmen:

- Özür dilenmesi gereken kişi Beyza, ondan özür dileyin. Hadi bakalım teneffüs bitti.

Oya:

- Beyza yaptıklarımın dolaylı sende özür dilerim.

Beyza önemli değil diyerek arkadaşlarını affetmiş.

Bundan sonra 1/B sınıfı öğrencileri birlik ve beraberlik içinde mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Eyüp Ensar
TARİ

İYİLİK YAPAN İYİLİK BULUR

Murat isminde bir çocuk varmış. Bu çocuğun özü temiz ve güzel olmasına rağmen çoğunlukla yanlış işler yapar, başkalarına zarar verirmiş. Arkadaşlarının haklarına karşı hiç hassas davranmamış.

Murat arkadaşları ile oyun oynarken hiç kurallara uymaz, yenilgiyi asla kabul etmezmiş. Ailesi, öğretmenleri ve arkadaşları bu duruma çok üzülmüşlermiş. İnsanlar zarar gördükleri için Murat'tan uzak durmaya çalışırlarmış. Murat bu nedenle genellikle yalnız kalmış. Bu duruma çok üzülmüş. Aslında Murat'ın özü çok güzelmiş. Murat özüne dönmek için gayret sarf etmezmiş.

Bir gün arkadaşları oyun oynarken Murat geriden onları izliyormuş. Top oynayan bir çocuğun ayağı incinmiş. Murat önce "Bana ne?" demiş. Sonra içindeki bir ses ona yardım etmesini söylemiş. Murat bu olaya hemen müdahale etmiş. İçinde bir mutluluk hissetmiş. Çocuk Murat'a sarılmış ve çok teşekkür etmiş. Sen ne güzel bir arkadaşsın demiş. Murat'ın kalbinde kocaman bir sevgi yumağı oluşmuş.

O günden sonra iyilik yapmanın tadına varmış. Bunun güzel bir şey olduğunu anlamış. Kimse hakkında kötü düşünmemeye ve kötülük yapmamaya kendi kendine söz vermiş. Anlamış ki iyilik yapan iyilik bulur.

ALİŞ ÇOBAN

Aliş çoban, yetim bir çocuktur. İşi, bir yakınının sürülerini otlatmaktır. Bir gün kendisine hızla yaklaşan bir atlı gördü. İri yarı, pala bıyıklı bir adamdı. Aliş çobanın yanına varınca, atını durdurup seslendi:

- Hey çocuk, dedi. Zengin olmak ister misin?

Aliş bu beklenmedik soru karşısında biraz şaşırılmıştı. Gülümseyerek cevap verdi:

- Zengin olmayı kim istemez ki. Ama nasıl?

- Şu koyunları bana sat. Sana binlerce lira veririm.

- Nasıl olur? dedi Aliş.

- Bu koyunlar benim değil ki bunlar bana emanet.

Pala bıyıklı adam kahkaha attı.

- Şu düşündüğün şeye bak, dedi. Sahibi nerden görecektir? Paraları alır, ortalıktan kaybolursun.

- Hayır dedi, Aliş çoban. Ben emanete hıyanetlik edemem. Sahibi göremese bile Allah görmüyor mu? Hadi git başımdan.

O anda beklenmedik bir şey oldu. Pala bıyıklı adam, attan inip Aliş'i kucaklayıp öptü.

- Aferin sana Aliş, dedi. Sen artık benim çobanım değil, oğlumsun. Sonra da meraklı bakışları altında takma bıyığı çıkarıp attı.

Meğer bu garip adam, Aliş'in dürüstlüğünü sinamaya gelen sürülerin sahibi değil miymiş!

İrmak Seyma
KOCA

GÜZEL BİR BAHAR GÜNÜ

Bir ilkbahar günü güneş pırıl pırıl odamı aydınlatırken mutlu ve güzel bir güne uyandım. Artık soğuk ve yağışlı günler bitmişti. Baharın tüm güzelliklerini içimizde yaşadığımız bir gündü.

Güzel bir kahvaltıdan sonra bugün için bazı planlar yaptım. Bunlar arasında ilk sırayı ödevlerim alıyordu. Önce ödevlerimi yapacaktım sonra da annem babamla gezmeye gitmeyi planlıyorduk.

Ben odama çekilip ödevlerimi heyecanla yapıp, gezmeye çabucak gitmek istiyordum. O sırada babam telefonla konuşuyordu. Babamın apar topar evden çıktığını gördüm, çok üzülmüştüm. Çünkü ailemle planımız vardı. Babam işi çıktığını ve gitmesi gerektiğini söyledi.

O sırada arkadaşım Ela aklıma geldi. Annemden Ela ile konuşmak için izin istedim. Ela ile güzel bir plan yaptık. Parka gidip oyun oynayacaktık. Aynen öyle oldu. Ela ile parkta çok güzel bir gün geçirdik. Gönlümüzce koşup eğlendik.

O halde insanların mutlu olmaları için her zaman bir sebep vardır. Küçük olumsuzluklara takılıp mutsuz olmamalıyız.

KEŞİF ZOR MU?

Bir anda duyduğum sesle irkildim: “Merhaba, benimle keşif yapmak ister misin?” sesin geldiği yönü bulmaya çalışıyordum. “Buradayım, benimle gezmek ister misin?” Gözlerime inanmadım çünkü masamın üzerinde duran astronot oyuncağı bana sesleniyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve ona tekrar baktım. Hala bana sesleniyor ve onu görmem için el sallıyordu. Çok şaşkındım. Nasıl konuşuyordu? Ben hala şaşkınken o konuşmaya devam etti:

– Uzay o kadar büyük ki çok fazla keşif yapabiliriz. İlk önce hangi gezegene gideceğimize karar verelim. Bugün Dünya’yı gezelim. Dünya çok büyük ve içi insanlarla dolu. Ne dersin?

Hala şaşkındım ama yine de cevap verebildim:

– İııı... Evet isterim... ve o yine anlatmaya devam etti:

– Çin’de, Japonya’da, Afrika’da, Türkiye’de, Amerika’da vs... yaşayan o kadar çok insan var ki. Bu insanların parmak izleri bile farklı farklı. Yüce Allah hepsini nasıl yaratmış.

– Evet haklısın.

Sonra onunla birlikte Ay’a gittim. Ayda soğuk gezegen diye bir gezegen keşfettim.

Bir anda annem beni uyandırdı, kahvaltı hazır diye. Hemen astronot oyuncağıma baktım. Meğer hepsi rüyaymış. Koşa koşa annemin yanına gittim. Olanları anneme anlattım. Annem hem güldü hem de konuşmaya çalıştı. Annemin gülmesi durduktan sonra “güzel bir rüyaymış” dedi. Anneme şöyle dedim:

–Bunlar benim hayallerim. Ben bu hayallerin gerçekleşmesini istiyorum. Annem:

–O halde hayallerinin peşinde koş ve gayret et.

Ben hayallerimin peşinde koştum. Asla pes etmedim. Çok başarılı bir astronot oldum. Annem benimle gurur duydu.

KIZIL GEZEĞEN: MARS

Ben, Dünya’da Uzay araştırmaları yapan bir bilim insanıydım. Ama şimdi her ne kadar Mars’ta mahsur kalan bir zavallı gibi görünsem de aslında burada uzay gemisini tamir eden ilk insanım. Uzay konusu çocukluğumdan beri hep çok dikkatimi çekmiş ve bende merak uyandırmıştır.

Yeni geliştirilen bir uzay gemisiyle uzaya gitmiştim. Uzay’da merak ettiğim ve araştırma yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki gezegenler bunlardan bazılarıydı. Hele Mars’ta araştırma yapmak tamamen benim hayalimdi. Artık hayallerimi gerçeğeştirme zamanı gelmişti. Ben Mars’taydım. Orada araştırmalarımı yaparken birden bir arıza oluştu. Uzay gemimi tamir etmeye başlamışken, tiz bir ses duydum. Ardından ince bir ses daha duydum. Birden farklı bir aleme gittim. Bu ses durmadan bir şeyler anlatıyordu. Birden meraklandım, arkamı döndüğümde bir de baktım ki Neil Armstrong. Onunla birlikte Mars’ta bulunan Olimpos Dağ’na kadar çıktık. Ardından büyük ve güçlü bir kasırğa başladı. Beni savura savura uzay gemime kadar sürükledi. Sonunda kasırğa sona erdi. Orada uzay gemimin planını buldum ve çok sevindim. O birden kayboldu, sanırım ben bir hayal görmüştüm. Kendime gelip orada Allah’a yalvardım:

- Allah’ım ne olur bana yardım et, dedim.

Meryem Betül
ÇİÇEK

Yalnızlık ve çaresizlik içinde gemiyi onarmaya çalışıyordum. O anda bana Allah'tan başka kimse yardım edemezdi. O dilerse her şeyi yoktan var ederdi. Kimsesizlerin kimsesi de oydu. Bir Müslümana da asla ümitsizlik yakışmazdı. Var gücümle tüm bilgilerimi ve çocukluğumdan beri edindiğim deneyimlerimi kullandım. Birden motordan bir ses geldi. Şükürler olsun dedim. Artık bu işi çözmüştüm.

Çabucak uzay gemimi tamir ettim ve sonra koltuğuma oturup Dünya'ya doğru yolculuğum başladı. Tam işler yolunda gidiyor derken bir meteor yağmuru başladı. Bu bende asla ümitsizliğe yol açmadı. Biz nelerin üstesinden gelmiştik. Yine Allah'ın yardımıyla bundan da kurtulacaktık...

LUNAPARK

Ceren altı yaşındaydı. Gezmeyi çok severdi. Bir gün lunaparka gitmek istedi. Fakat annesi ve babası ona izin vermiyorlardı. Çünkü hiçbir zaman böyle bir şey için vakitleri olmuyordu. Ceren'in canın çok sıkılmıştı.

Babası bir gün ona sürpriz yapıp lunaparka götürmüştü. Fakat Ceren orada kaybolmuştu. Babası Ceren'i çok aramıştı. Polise de haber vermişlerdi. Babası polisin sorduğu soruları cevaplarırken bir yandan da Ceren'in gidebileceği yerleri düşünüyordu. Ceren'i bulamamanın üzüntüsüyle eve dönmüştü. O gece Ceren'in ailesi

uzun ve zor bir gece geçirmişlerdi. Ertesi gün öğrenmişlerdi ki meğer Ceren o civarda oturan halasına gitmiş. Ceren olayı şöyle anlatıyor:

Kapıyı çaldım. Aslında halam beni görünce çok şaşırdı. Sordu:

- Kızım Ceren ne oldu?
- Halacığım, babamla lunaparka gelmiştik ondan uzaklaştığım bir sırada kaybettim. Uzun bir süre onu aradıktan sonra birden kendimi bir sokakta buldum. Bu sokağı hatırladım. Bu sokak sizin sokaktı. Ben de yanına kadar geldim, deyip susmuş. Halası:
- Kızım baban seni çok merak etmiştir, gel içeri demiş.
- Peki halacığım, deyip içeri girip kapıyı kapatmış.
- Hadi annenleri arayalım.
- Peki halacığım.

Halası Ceren'in babasını arayıp, Ceren'in kendilerinde olduğunu haber vermiş. Ailesi bu olaya o kadar mutlu olmuş ki hemen gelip Ceren'e kavuşmak istemişler. Anne ve babası Ceren'i buldukları için çok şükretmişler. Hemen güzel bir sadaka vermişler Ceren'e yaşadıklarını anlatmasını istemişler. Ceren başından geçenleri bir bir anlatmış. Bu olayın istenmeden yaşandığını belirtmiş.

Ceren anne ve babasının yaşadığı bu üzücü duruma çok üzölmüş. Ailesinin kendisi için ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anlamış. Bundan sonra ailesini bilgilendirmeden hiçbir şey yapmama kararı almış.

YAVRU KUŞ

Aziz yalnız başına yaşayan ve hayvanları çok çok seven bir gençti. Minnoş adında bir kedisi vardı. Minnoş sahibine bağlı onu çok seven bir kediydi. Minnoş, tüyleri bembeyaz, yumuşacık, mavi gözlü bir kedi idi.

Çıtır çıtır odun ateşiyle yanan sobanın üstünde kestaneler pişerken minnoş ip yumağıyla keyifli bir şekilde oyun oynuyordu. Birden bir ses duydu:

– Miyav! Miyav! diye.

Bu bir kedi sesiydi. Minnoş dolaştı, dolaştı ama sesin sahibini bulamadı. Eve yürürken bir anda bir yerden “Cik!” diye bir ses duydu. Ve aramaya başladı. On beş dakika sonra ağacın altında ölü gibi yatan serçe gördü. Minnoş çok acıkmıştı serçeyi yemek istiyordu ama Minnoş çok merhametli olduğu için onu yemedi. Minik kuşun etrafına insanlar birikmişti. Minnoş sürekli miyavlıyordu. Sanki yardım bekliyordu. Minnoş oracıkta yiğit gibi bekliyordu. Ve gelenler Minnoş’un haline hayret ettiler. Orada şöyle bir söz geçti “Biz nasıl böyle olabiliyoruz? Kedi bile yaralı yavru kuşa yardım ediyor, peki biz insanlar.... Tabii ki boş ver deyip geçiyoruz. Bu hayvanların davranışından kendimize pay çıkarmalıyız.” Bunu duyan herkes kendinden utanır ve bu arada Aziz gelir. Minnoş’u kucaklar ve serçeyi de alıp evine gider. Serçeyi evde tedavi ederler.

Muhammet UZUN

Merhamet insanlar kadar hayvanlara da çok yakışıyor. Yarattılanı severim Yaratan'dan ötürü düsturunca canlılar birbirini sevmeli ve merhametle muamele etmelidir.

ŞÜKÜR VE BEREKET

Emir ve Mehmet isminde iki arkadaş varmış. Bunlar ilkokul yıllarından beri arkadaşlarmış. Bu iki arkadaş daha sonra iş arkadaşları olmuşlar.

Mehmet iyi kalpli ancak çalışmayı çok sevmeyen her zaman kolaya kaçan bir kişiliği varmış. Bazı şeylere itiraz eder, karşı çıkarmış.

Emirin ise çok azimli, çalışkan, zorluklardan yılmayan ve her zaman şükreden bir kişiliği varmış.

Mehmet'in işleri iyi gitmiyor, hep arkadaşından borç para istiyormuş. Emir Mehmet'i hiç boş çevirmiyor elinden geldiğince yardımcı oluyormuş. Mehmet için için bu duruma çok üzülüyormuş, hep başkalarında suç arıyormuş. Neden ben bir türlü zengin olamıyorum diye sorgulayıp duruyormuş. Oysa Mehmet'in şükretmek konusunda hiçbir gayreti yokmuş. Hep ben Emir'den para istiyorum diye üzülüyormuş.

Emir ise kazancının artmasını hiç beklemeden her zaman elindekini fakirler ve ihtiyaç

sahipleriyle paylaşıyormuş. Her zaman Allah' a şükrediyormuş.

Bir gün Mehmet ve Emir bu konuda konuşmuşlar.

Mehmet:

- Ben çalışıp çabalıyorum ancak bir türlü işlerimi düzeltemiyorum, demiş.

Emir:

- Seni anlıyorum, ben de bir zamanlar senin gibi sıkıntılar çektim ancak hiçbir zaman şükür dilimden eksik etmedim. Az da olsa kazancımı başkalarıyla paylaştım. Biliyorsun ki helal kazanç paylaştıkça çoğalıyor. Az da olsa paylaşmak güzel bir şey. Ben bereketi böyle buldum, demiş.

O sırada Mehmet'in aklı başına gelmiş. Bende eksik olan sanırım şükretmek ve paylaşmak demiş.

O günden sonra Mehmet hayatına yeni bir sayfa açmış, artık dilinden şükür ve kazancından sadakayı eksik etmemiş.

Sofia Meryem
KAYA

DÜNYA

Bir akşam, yatağa gitmeden önce aklıma başka gezegenler geldi. Düşündüm acaba başka bir gezegende mi yaşasaydım. Aslında dünya da güzel.

İnsan, ruhu ve kalbi ile düşündüğü zaman tabi ki Dünya diyor, çünkü Dünya'nın birçok güzelliği aklımdan geçti. Ülkeleri, kıtaları, dağları, ovaları.... Hele Türkiye'nin denizleri, mevsimleri ile öteki gezegenlerin hiçbirine benzemez. Denizlerde balıklar yüzer, semalarında kuşlar uçar, ovalarında ürünler, ormanlarında güzel gözlü ceylanlar gezer, aslanlar kükrer, çöllerde akrepler, kutuplarda penguenler yaşar.

İnsanlar için yegane yuva kılınmış gezegen Dünya'dır. Bir de dost canlısı insanları var. Bazen üzülrler, bazen sinirlenirler ve bazen de birbirlerini üzdüklerini anlayıp özür dilerler. Hep mutlulardır, üzüldükleri zaman ağlarlar ama hemen arkadaşları yardıma koşarlar ve sevinirler, komiklik yaparlar. Yani Dünya'nın olmazsa olmazıdır, insanlar.

Dünya'nın bu kadar güzelliği varken niye başka bir gezegende yaşayım!

İYİLİK

Küçük, Zeynep adında bir çocuk varmış. Gözlerinin rengi maviymiş, saçları sarı, ten rengi açıkmiş. Zeynep hep komşusundaymış çünkü komşusunda yavru bir kuş varmış. Zeynep kuşları çok seven bir çocukmuş. Annesi bir ara Zeynep'e sormuş

- Kızım yavru bir kuş almak ister misin?
- Evet anne evet, demiş.

Alışveriş merkezine giderken yolda düşmüş yavru bir kuş görmüşler. Annesine hemen "Anne anne yavru bir kuş, yere düşmüş yardım edelim." demiş. Annesi "Haklısın yaralanmış olabilir." demiş. Alışveriş merkezine gitmeden yavru kuşu alıp eve dönmüşler. Yavru kuş sanki ağlıyormuş. Zeynep üzülmüş ve ağlamaya başlamış. Annesi Zeynep'i ve kuşu görünce üzülmüş. Sonunda eve varmışlar. Yavru kuşun kanadını sarmışlar ve sıcak olması için küçük bir kutuya koyup kaloriferin yanına koymuşlar. Yavru kuş iki gün Zeynep'in evinde kalmış. Zeynep evde olduğu vaktinin çoğunu yavru kuşun başında geçiriyormuş. Artık kanadı iyileşmiş ve uçabilir hale gelmiş. Zeynep onu evde tutmanın ona

eziyet olduğunu biliyormuş. Tabi ki o da kendi doğal ortamında daha mutlu olacakmış. Zeynep üzülmüş yavru kuşu bırakmış. Yavru kuş cik cik diye uçarak oradan uzaklaşmış ve semada yükselmiş. Cik cik sesleriyle sanki onlara teşekkür ediyormuş.

Altı hafta sonra Zeynep dışarda oynarken iki köpek ona saldıracakmış. Yavru kuş artık kocaman olmuş. Uçarken Zeynep'i görmüş. Zeynep'e doğru uçup onu korumuş. Aslında yavru kuş bir şahinmiş.

Hayvanlar da olsa canlılarda bir vefa duygusu mevcutmuş. Sonuç olarak iyilik yapan iyilik bulur.

PROJE YARIŞI

Mehmet Emin adında bir çocuk varmış. Bu çocuk derslerinde başarılı ve araştırmayı seven birisiymiş. Mehmet Emin okulda açılan proje yarışmasına katılmış. Güzel bir proje hazırlamış.

Ödev teslim günü gelmiş. Okula giderken serviste proje ödevini evde unuttuğunu hatırlamış fakat evde unuttuğundan yarışmaya katılamayacağı için servis şoförü Fatih abisine:

- Fatih abi evde ödevimi unuttum geri dönebilir miyiz? demiş.

Fatih abi:

- Yapabileceğim hiçbir şey yok üzgünüm zaten okula geldik, demiş.

Sınıfa gittiğinde hocasına zaten annesi Mehmet Emin'in ödevini evde unuttuğunu haber vermiş. Öğretmen bunu kabul etmiş ama bunu Mehmet Emin bilmiyormuş. Ertesi gün Mehmet Emin proje ödevini hemen almış ve çantasına koymuş. Kahvaltısını yapıp servise koşmuş, okula gelmiş ve o gün proje yarışması varmış. Proje yarışmasına katılmış fakat bu yarışmada dereceye girememiş. Mehmet Emin'in mücadelecisi, asla pes etmeyen bir yapısı varmış. Bu olayda da öyle olmuş ve Mehmet Emin pes etmemiş. Önümüzdeki seneye proje yarışmasına katılmaya karar vermiş. Hemen yeni proje için hazırlıklara başlamış.

Tunahan
ÇÖKDEMİR

Yeni bir proje düşünmüş ve bir proje bulmuş. Projenin ismi, suyla çalışan arabaymış. Gerekli hazırlıkları yapmış yeni proje yarışması için çok fazla çalışma yapmış. Bu yarışma daha zor geçmiş çünkü çok güzel projelerle yarışmış. Nihayet sona gelmişler. Mehmet Emin bu yarışmanın birinci olmuş.

Mehmet Emin çalışmalarının ödülünü aldığı anda kendisiyle gurur duymuş. Artık sınıflarına bir kupa kazandırdığı için gayet mutlu olmuş. Annesi de de oğlu ile gurur duymuş.

İKİ ARKADAŞ

Macera düşkünü Ali adında üçüncü sınıfa giden bir çocuk varmış. Ali'nin hiç arkadaşı yokmuş. Annesinin Fatma adında bir arkadaşı varmış. Ali Fatma hanımın oğlu Furkan ile tanışmış. Furkan da macera düşkünü çok iyi bir çocukmuş. Ali ve Furkan odalarında oynarken, Furkan'ın çantasında kendi haritasına benzer yırtık bir harita olduğunu fark etmiş. Ali:

- Furkan çantadaki haritaya bakabilir miyim? demiş.

Furkan:

- Hayır bakamazsın çünkü o benim özelim.

Ali:

- Biliyor musun? Aynı seninkisi gibi bende de yırtık bir harita var, bak.

Furkan:

- Gerçekten mi! Bende bir süredir bu yırtık parçayı arıyorum.

Sonunda Furkan iki parçayı birleştirdi. Bu bir hazine haritasıydı. Hazineyi aramaya başladılar. İlk önce bir ovaya çıktılar, ovada bir sürü kuş cıvıldıyor. Furkan:

Hadi oyun oynayalım, dedi

Ali:

Hayır olmaz hazine ne olacak?

Furkan:

-Evet önce işimizi yapalım, sonra oynarız.

Sonra hazineyi aramaya gitmişler birde bakmışlar ki taştan bir duvar. İkisi de yaslanmışlar ve bir kapı açılmış. Kapının içinden girmişler. Karşılarına kocaman bir yılan heykeli çıkmış. Heykelin ağzından bir yılan çıkmış. Yılanı görünce kaçırmaya başlamışlar. Karşılarına muhafızlar çıkmış ve yılanı öldürmüşler. Hazinenin yerini göstermişler. Hazineyi alıp annelerinin yanına gitmişler. Anneleri "Altınları nereden aldınız?" demiş. Onlar başlarından geçenleri anlatmışlar. Aileleri bu altınların kendilerine ait olmadığını söylemişler. Bunun için bilgilendirmeleri gereken yerlere haber vermişler.

Devletin kararı ve çocukların da isteğiyle bu altınları fakirlere ve kimsesiz çocukların eğitimine kullanma kararı almışlar.

BAYRAM

Bir gün yatağımdan kalktığımda annem, babam, ablam, ağabeyim telaş içindelerdi. “Bugün özel bir gün mü?” diyerek bütün aile üyelerinin peşinden koşturuyordum. Fakat iş yapmaktan kimse beni görmüyordu. En sonunda babamı zar zor durdurabildim. “Babacığım neden herkes telaş içinde?” diye sordum. Babam dedi ki “Kızım unuttun mu bugün bayram.” Evet şimdi hatırladım yarın bayram ve bu yüzden herkes bayram temizliğini yapıyor. Dolapları, rafları süslüyordu.

Ben bayramlara çok önem veririm. Bu yüzden her bayramdaki gibi bu bayramda da katkıda bulunmaya kararlıyım. İlk işim misafirlere sunulacak tatlıları ablamın yardımıyla yapmak oldu. Sonra da süslemeleri yapmaya başladık. Babamla birlikte bayram çikolatası aldık. Artık bütün hazırlıklar tamamdı ve akşam olmuştu. Annemin, “Herkes yataklara.” demesiyle uykuya daldım. Sabah erkenden kalktım ve bayram elbisemi giydim. Kapı zili saat onda çalmaya başlamıştı. Aldığımız bayram çikolatalarından kapıya gelen çocuklara ikram ettik. Ardından dedem ve ninemlere gittik çünkü biliyoruz ki özel günlerde büyüklerimizi ziyarete gitmeliyiz. Dedem ve ninemin elini öptük. Onlar da bize harçlık verdiler. Bir süre sonra eve döndük.

Yani bayram bizim için önemlidir çünkü küsler

Ümmühan Ece
KEMER

barışır, herkes birbirini sever sayar, büyüklere el öpmeye gitmek adettendir. Aradaki bağlar kuvvetlenir. Bu sebeple birlik ve beraberlik pekişir.

UZAYA YOLCULUK

Küçüklüğümden beri bilime karşı çok meraklı olan bir çocuktum. Benim adım Zehra bu arada. Hep Uzak ile ilgili hayaller kurar, Uzaya gitmek isterim. Bir gün gerçekten uzaya gitmek için kendime söz verdim.

Ben yedi yaşına kadar hayal kurmakla yetindim. Yedi yaşımdan sonra bilim ile ilgili hikayeler yazmaya başladım. On iki yaşımdan sonra hikayelerime araştırmalarımı da ekleyerek daha bilimsel yazılar yazmaya başladım. Bu on sekiz yaşına kadar böyle gitti. Daha sonra bilimsel araştırmalar yapan yerlere üye oldum. Yaptığım araştırmalar buralarda oldukça dikkat çekti.

Araştırma yapmak için bir uzay mekiği ile uzaya gitme kararı alınmıştı. Orada gezegenler ile ilgili araştırmalar yapacaktım. Uzaya gitmek için çeşitli testlerden geçmek gerektirir. Mesela astronot kıyafeti ile gezmek. Astronot kıyafeti özel bir kıyafet olduğu için oldukça zorlu bir testtir. Ben bunun gibi testlerden kolaylıkla geçmiştim. Testlerin hemen arkasından uzaya gittik. Uzak yolculuğumuz bir ay sürdü. Sonunda uzak mekiği ile bir süre gezdik. İlginç ve güzel gezegenler vardı fakat ben ilk olarak Plüton

gezegenini görmek istiyordum. Çünkü daha önce bu gezegeni hiçbir canlı görmemişti. Bir süre sonra Plüton'u gördüm ve inceledim şimdi size ondan biraz bahsedeceğim.

Biliyor musunuz? Aslında Plüton soğukun öteki adıdır. Plüton Güneş Sistemi'nin en uzağındaki gezegendir. Boyut olarak da öyle pek büyük değildir. Bu yüzden ona "Cüce Gezegen" denilebilir. Aynı zamanda o bir gezegen değil, sadece bir astroiddir." Eğer Plüton gezegense, onun gibi bir sürü gezegen var bu alemde" diyen bilim adamları da var. Fakat yine de yılların Plüton'u dokuzuncu ve son gezegen olarak kabul edilmektedir. Gerçi son yıllarda Plüton'dan sonra bir takım gezegenimsi gök cisimlerinin olduğuna dair şüphe de yok değil. Yani 10. 11. hatta 12. Gezegenlerin de var olduğu söyleniyor. Ama kesin bir karar yok...

Plüton için ilk söylenecek şey son derece soğuk bir gezegen olduğudur. Elbette bunun tek sebebi; Plüton' un Güneş'e en uzak gezegen olmasıdır. Güneşten yaklaşık olarak 6 milyar km uzak olduğu söylenebilir. Güneşin etrafında o kadar geniş bir yörünge çizer ki bir Plüton yılı, 248 Dünya yılına denk gelir. Plüton'un yüzey sıcaklığı; eksi 230 derece civarındadır.

Uzak gezimizin sonuna geldik. Plüton bence hem ilginç hem de güzel bir gezegen. Tabi ki Plüton gibi bir sürü gezegen ve astroid vardır.

Ben de bu gezegenleri ve astroidleri tanımak için kendime söz veriyorum...

Vedia Nar
SARITAŞ

KIR DÜĞÜNÜ

Eda ve Damla birbirleriyle güzellikleri paylaşan ve çok iyi geçinen ikiz kardeşler. Bu ikiz kardeş akrabalarıyla ilişkilerini çok sıcak tutar ve birlikte birçok güzelliği paylaşırlarmış.

Bir yaz günü Damla Eda'ya bir haber sundu.

Damla:

- Ahmet ağabeyler evleniyormuş!

Ahmet ağabey halalarının nişanlısı, onu halası kadar seviyorlarmış. Eda:

- Aaa! Gerçekten mi? Damla:

- Evet gerçekten ikizim. Eda:

- Tamam o zaman anneme söyleyelim. Damla:

- Tamam iyi olur.

Sonra Eda ve Damla annelerine söylediler. Gerçi annesi, Ahmet ağabeylerin evleneceğini zaten biliyormuş daha sonra anneleriyle halalarının yanına gidip hayırlı olsun dediler ve düğünün nasıl olacağı hakkında bilgi sordular. Aslında onlar da düğünü nasıl yapacaklarına tam karar veremiyorlarmış. Bu konuda onların da fikrini aldılar. Kır düğünü mü, salon düğünü mü? Düşünüp, taşınıp birlikte kır düğününün daha güzel ve eğlenceli olacağına karar verdiler

Artık düğün hazırlıkları başlamıştı. Herkeste bir koşuşturma vardı. Alışverişe gidiliyor, akrabalar düğüne davet ediliyor bir yandan da yeni çiftlere ev hazırlanıyordu. Tüm ailede bir coşku vardı. Düğünler tüm ailenin bir araya gelip mutlulukların paylaşıldığı çok güzel gülerdi.

Eda ve Damla heyecanla uyandı. Mutlu gün gelmişti. Bu düğün için tüm hazırlıklar tamamı. O gün hava bulutluydu. Eda Damla'ya "Acaba kır düğünümüz yağmurla güzelliğini kaybedecek mi?" diye sordu. Bu durum herkesi çok üzecekti. Düğünün bozulmaması için Eda ve Damla çok dua ettiler.

Nihayet düğün vakti yaklaştıkça Güneş tüm güzelliğini sergiliyor ve onların mutluluğu artıyordu. Eda ve Damla unutamayacakları ve paylaştıkça çoğalan mutlu bir günü yaşamının sevinciyle düğünde koşturup, üzerlerine düşeni yapmış olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı.

BENİM RESMİM

Merhaba ben Eda. Benim çok güzel bir hayatım var. Kazandığım ödüller, unutamadığım anılar.... Siz şimdi anlamadınız, baştan anlatayım.

Her şey bir okul günü başladı. Zil çaldı ve öğretmenim beni yanına çağırdı. Kızılay konulu bir resim yarışması olduğunu, benim bu yarışmaya katılmamı uygun gördüğünü belirtti. Ben:

- Olur Hocam. Resim ne zaman bitmeli, diye sordum. Öğretmen:

- Maalesef yarın son gün, dedi

Benim için bir maraton başladı. Annem ile bir kırtasiyeden gerekli malzemeleri aldıktan sonra eve geldik. Annemin telefonundan geniş bir Kızılay araştırması yaptım. Kızılay'ın ne işler yaptığını ve nasıl çalıştığını öğrendikçe konuya olan ilgim ve

gayretim artmıştı. Kızılay'ın ne kadar önemli işler yaptığını, ihtiyacı olan insanlara nasıl hizmet verdiğini anladım. Bir süre üzerinde düşündükten sonra masama oturup boyamaya başladım.

Uzun bir süre sonra resim üzerinde çalıştım. Ertesi gün büyük bir heyecan ile çalışmamı hocama götürdüm ancak bitirememiştim.

Hocam "Süreyi bir gün daha uzatabiliriz." dedi. "Tamam Hocam teşekkür ederim!" dedim

Akşamüzeri annemim telefonuna bir mesaj geldi. Cumartesi saat on birde bir konferans salonunda resim yarışmasının ödül törenine davetliydik. Kazananlar arasında olabilme ihtimali nefesimi kesmişti ve heyecanım inanılmaz arttı.

Nihayet o gün geldi ve ben annem ile kalabalığın arasında konferans salonunda yerimizi aldık. Ön sırada oturan bir öğretmenim bana döndü ve şöyle dedi "Galiba ilk üç kişiden birisin!" Heyecandan sadece "Umarım öyledir." diyebildim ve programın akışını sabırsızlıkla izlemeye devam ettim. Birden anons geçildi. "Şimdi Kızılay resim yarışmasında kazanan isimler açıklanıyor. Üçüncü sırada Gülsu kızımız." dediler. Onun adına sevindim, iyi arkadaşımıdır. Ödülünü aldı ve ikinci isim okundu. Fatma başka bir okulun öğrencisiydi. Birinci: Eda... Kalbim yerinden fırlar diye korktum sahneye çıkarken.

Bana ödül olarak altın taktılar ve ben orada bana inanan anneme ve herkese teşekkür ettim. Allah'ın mucizesi, vakti olmayan babam da salona geldi. Benim ile gurur duyduğunu söyledi. Bize taşınacağımızı söylemek istemiş. O da başka bir hikaye... Daha sonra anlatırım.

Ya sizin hikayeniz?

BENİM GELECEĞİM

Bir gün evde mühendis kitabı okuyordum. Çok güzel şeyler öğrendim ve ben de büyünce mühendis olmaya karar verdim.

Okula gittim öğretmenime sordum: Hocam mühendisler ne yapar?

Hocam dedi ki:

- Bir sürü şey yapar. Araba, silah, füze vs.. daha bir sürü şey.

Akşam olmuştu eve geldim aynı soruyu babama sordum. Babam da aynı şeyleri söyledi. Araba silah her şey, sonra ailece televizyon izledik ve saat geç olmuştu. Yatağıma yattım ve o gece bir rüya gördüm.

Rüyamda, sabah kalkıp kendime aynadan bir baktım ki o da ne koskocaman adam olmuşum ve ailedeki herkes büyümüş. Meğer biz uyurken seneler geçmiş. Kendime İstanbul'da bir iş yeri açmışım ve silah üzerine çalışmalara başlamışım. Bir sene uğraşıp bir silah yapmayı başarmışım. Adını F99 koyarak ve silahı Türk Silahlı Kuvvetleri'ne hediye etmek isterken birden rüyam bölündü ve ben uyandım.

Keşke bu rüya gerçek olsa diye düşündüm. Bunun gerçek olması biraz bana bağlıydı. Tabi ki bu Allah dilerse olacaktı. Bunun için çok çalışmam ve gayret etmem gerekiyordu. İnşallah ilerde bu

Yusuf Efe
KARSAVRAN

hayalimi gerçekleştirmeyi çok isterim. Bunun için çok çalışmaya ve gayret etmeye kendi kendime söz verdim.

Şimdi hayalime ulaşmak için var gücümle çalışıyorum. Çünkü bu vatanın benim gibi güzel hayaller kurup, bunun için çok çalışan çocuklara ihtiyacı var.

AMERİKA'YA YOLCULUK

Çocukluğumdan beri araştırmayı ve bir şeyler üretmeyi seven bir insanım. Bu arada hayal kurmayı çok severim. Ben kurduğum hayallerimi gerçekleştirmek için hayatım boyunca gayret ettim ve hayallerimin büyük bir bölümünü gerçekleştirdim. Peki hayallerim bitti mi? Tabi ki hayır...

Bir gün yine işyerinde masamda oturuyordum. Birden aklıma Amerika'ya gitmek geldi çünkü orda birçok fuar var. Onlara bakarak yeni bir alet çıkarabilirdim. Hemen bilgisayarımı açtım ve internetten uçak biletlerine baktım. Aradım aradım ve sonunda bir boş yer buldum. Bir hafta sonra Amerika'ya gidiyorum. Neyse aradan tam bir hafta geçti. Amerika'ya gitme zamanı gelmişti uçağa bindim ve uçak hemen kalktı. Aradan on sekiz saat geçti. Gözümü açtım ve gelmişim. Ben şu anda Amerika'daydım sonra

uçaktan indim ve havaalanından çıktım. Bir taksiye binip kalacağım otele gittim ve birazcık uyudum sonra şehire indim ve doğru mühendis fuarına. Şanslıydım hemen otelin yanındaydı fuar. İçeriye girdim. Çok kalabalıktı ama baya bir alet vardı. Hepsine teker teker baktım. En sonunda çok ilginç bir alet vardı adı da T6767. Bu bir silahtı. Ben de görünce çok şaşırdım ama çok güzel bir şeydi, her yerinden ateş edebiliyordu. Neyse orda bir silah beğendim ve ona benzer bir şey yapmaya karar verdim. Bir süre burada yaşamalıydım. Hemen gidip Amerika'da bir iş yerinde çalışmaya başladım. Bu arada çok çalışma yaptım. Nihayet çalışmam tamamlanmıştı. Akşam olmuştu. Gittim ve hemen uyudum, çünkü yarın yaptığım teknolojik ürünün tanıtımını yapacaktım. Çok heyecanlıydım ve sabah oldu beklediğim zaman gelmişti. Herkes buradaydı tam ortaya silah projemi koydular. Üstünde kocaman bir örtü... ve beklenen an geldi... Adam örtüyü bir çekti herkesin ağzı açık kaldı. Herkes beni alkışladı. Silah projemin adı da O345 .

Belli bir süre sonra kurmuş olduğum bir hayali gerçekleştirmenin mutluluğu ile ülkeme döndüm.

Yusuf Said
UZUN

BURAK'IN HAYATI

Beş yaşında Burak isminde küçük bir çocuk varmış. 15 Temmuz'da annesi ve babası vefat etmiş. Annesi ve babası darbe girişimini engellemeye gitmeden önce "Geri döneceğiz." diyerek güvendikleri komşuya Burak'ı emanet etmişler. Burak tüm gece beklemiş ama annesi ve babası gelmemiş.

Burak'ın yalnız kaldığını öğrenen teyzesi Ayşe Hanım ertesi gün hemen oraya gitmiş. Burak'ı ağlarken gören teyzesi "Artık beraber yaşayacağız." demiş. Çünkü Burak artık onlarla yaşayacakmış. Burak cevap vermemiş hala ağlıyormuş. Teyzesi Burak'ı kucağına almış evine götürmüş. Burak'ın anne ve babasının yokluğunu kabullenmesi zor olmuş. Sadece oyunla mutlu oluyormuş. Kuzenleriyle iyi vakit geçiriyormuş.

Aradan 2 yıl geçmiş. Burak birinci sınıfa başlamış. Burak derslerinde başarılı bir çocukmuş. Bir gün öğretmen sınıfa:

-Onun annesi ve babası gibi kahramanlar olmasa idi belki siz bugün bu sıralarda oturamayacaktınız. Onlar bu vatanın kahraman şehitleridir. Burak da bizlere onların emanetidir, demiş

Arkadaşları Burak ile çok güzel dostluk kurmuşlar. Teyzesi de o mutlu olsun diye elinden geleni yapıyormuş.

Burak her gece anne ve babasını düşünüyormuş. Ailesini düşünürken bazen mutlu bazen ise hüznü oluyormuş ama her zaman annesiyle ve babasıyla gurur duyuyormuş.

Burak çok yetenekli bir çocukmuş. Sporda, matematikte, Türkçe’de ve daha bir sürü şeyde.. Sene sonunda karnesini pek iyi getirmiş ve teyzesi karne hediyesi olarak oyuncak araba almış. Burak da çok mutlu olmuş.

Ortaokulu ve liseyi başarılı bitiren Burak üniversiteyi de başarıyla bitirmiş. Mezun olduktan sonra birçok iş görüşmesine gitmiş. Sonunda çok iyi bir şirkette çalışmaya başlamış. İyi bir meslek sahibi olmuş maaşı da çok iyiymiş. İlk maaşıyla teyzesine, eniştesine kuzenlerine hediye alarak onları da mutlu etmiş.

Hayatını hep fakirlere yardım ederek geçirmiş. Özellikle çocukları ve yaşlıları çok severmiş. Onlarla ayrıca güzel vakitler geçirirmiş. Çocuklarla oyun oynar yaşlıların elini öper yanlarında oturur, anılarını dinlermiş. Çocuklarla çocuk büyüklerle büyük olurmuş.

Her yıl ziyaret ettikleri dedesini bu sefer iş adamı olarak ziyaret etmiş, elini öpmüş. Torununun başarısını gören, yaptıklarını duyan dede çok mutlu olmuş, onu tebrik etmiş...

Hayatı boyunca anne ve babasının yaptığı güzellikleri hatırlayarak gurur duymuş ve onların gurur duyacağı şekilde yaşamaya gayret etmiş. Teyzesinin iyiliklerini de hiç unutmamış.

Bir gün teyzesinin evinden damat olarak çıkmış. Evlendiği kişi de aynı onun gibi iyi kalpli biriymiş. Ailecek çok iyi anlaşmışlar.

Çocukları olduğunda onlara da tüm güzel davranışları öğretmişler. Daha önce başka çocuklarla oynarken şimdi kendi çocuklarıyla oynuyormuş. Başka çocuklara ise kendi çocuklarıyla birlikte yardım ediyor, yaşlıların elini birlikte öpmeye gidiyorlarmış.

Herkese olduğu gibi Burak’ın hayatında da 15 Temmuz darbesi büyük, acı bir iz bırakmış. Burak da anne ve babasının izinden giderek bu vatan için hep hayırlı şeyler yapmış. Zor bir hayat olmasına rağmen etrafındaki hayırlı insanlarla mutlu bir şekilde yaşamış.

ARKADAŞLIK

İki arkadaş varmış, çok mutlularmış. Hem okulda arkadaş hem de komşularmış. Birinin adı Mehmet diğeri Hamza imiş.

Bir gün Mehmet okula gelmemiş, Hamza da o gün çok üzgünmüş. Hoca demiş ki;

- Oğlum neden üzgünsün hasta mı oldun?

Hamza o kadar üzgünmüş ki bu yüzüne yansımış. Öğretmeni onu hasta sanacak kadar üzgünmüş.

Hamza;

- Hocam hasta değilim ki Mehmet hastaymış, okula gelmedi. Ona üzıldüm.

- Mehmet'i çok sevdiğini bilirim ama bu kadar olduğunu bilmiyordum, demiş.

Ertesi gün Hamza okula gelmemiş ama bu sefer Mehmet gelmiş aynı olay Mehmet'e olmuş. Öğretmeniyle aynı konuşma onun da arasında geçmiş.

Onların üzüntüsünü gören anneler konuşup anlaştırmışlar. Günlerden cumartesi Hamza'nın annesi Mehmet'i de alıp onları lunaparka götürmüş. Mehmet'in annesinin işi olduğu için gelememiş. Üçü güzel vakit geçirmişler.

Pamuk şeker almışlar, çok eğlenmişler. Mutlu

şekilde eve dönerken Mehmet'i de kendi evine bırakmışlar.

Pazar günü olmuş, hoca onları geziye götürmüş. Orada göl varmış, kurbağa da varmış. İki yaramaz arkadaş Yusuf Said ve Ahmet Kerem göle düşmüş. Oradan dönüp Galata Kulesi'ne gitmişler. Mehmet, hocaya "Burası ne güzel!" demiş. Hoca "haklısın" demiş.

Akşam olmuş eve dönmüşler, yatmışlar. Onları güzel bir gün bekliyormuş. Okula gittiklerinde spor dersi varmış. Futbol oynamışlar. Tunahan'ın ayağı kırılmış, doktora gitmişler. Mehmet ve Hamza tüm gün Tunahan'ı düşünmüşler. Mehmet birden "Keşke uçsaydım." deyince Hamza "Neden?" demiş. Mehmet ise "Bilmem, belki o zaman Tunahan'ın ayağı kırılmadan onu kurtarabilirdim." demiş.

Bunun üzerine Hamza'nın aklına superman gelmiş ve Mehmet ile görüşmüşler. Her durumda birbirini anlayan ve düşünen arkadaşlıkları varmış.

"İyi bir arkadaşın varsa dünyanın en zengini sensin demektir."

*Zeynep Gül
ÖZBİLGE*

SEVİMLİ KEDİ PAMUK

Pamuk küçük bir kedi idi. Güzeldi, sevimliydi. Adına uygun bir biçimde Pamuk gibiydi. Kübra bir kedisi olmasını çok istemişti. Sonunda sevdiği, istediği arkadaşına kavuşmuştu.

Babası:

- Kübra, kedi sevgi ister bakım ister. Ona sen bakacaksın.

Annesi:

- Ben sana yardım ederim. Aşılarını yaptırırız. Tamam mı?

Kübra çok sevinmişti. "Tamam" demişti.

Pamuk'un aşıları yapıldı. Evdeki yeri ayarlandı. Kübra Pamuk kadar mutluydu. Fırsat buldukça Pamuk'u gezdiriyordu. Mamasını suyunu saatinde veriyordu.

Pamuk meraklı bir kedi idi. Her yerde her şeyle oynamayı çok seviyordu. Bir gün bahçede bir kirpi gördü. Küçük kirpi yiyecek arıyordu. Taze ot, meyve ne bulursa yiyecekti. Pamuk buna izin vermedi. İnce sesiyle "Miyav miyav!" dedi. Üzerine yürüdü. Zavallı kirpi çok korktu. Başını ve ayaklarını gizledi. Aynı top gibi oldu.

Kübra:

-Ne oluyor diyerek yaklaştı.

Kirpiyi görünce içini bir merak sardı. Acaba pamuk ne yapacaktı?

Pamuk, kirpinin yanına gelerek onunla top gibi oynamak istedi. Kirpi korkudan dikenlerini fırlattı. Pamuk çok korktu. Miyavlamaya başladı. Tabi kirpi de oradan uzaklaştı. Kübra Pamuğa yardım etti.

Kübra:

- Her şeye burnunu sokarsan işte böyle olur, dedi.

Bundan sonra dikkatli ol diye onu uyardı.

Pamuk bu uyarıyı dikkate aldı ve bilmediği şeylerle oynamadı...

LAPA LAPA KAR

Mevsim kıştı. Daha kar yağmamıştı. Betül parmak kaldırdı:

- Öğretmenim, dedi. Kar ne zaman yağacak?

Elif öğretmen pencereye doğru yaklaşıp dışarıya baktı. Yağmur yağıyordu. Öğretmen:

Hava durumuna göre bu akşam kar yağabilir, dedi. Betül:

- Bu akşam mı, diye sordu.

Elif öğretmen:

- Evet bu akşam, dedi.

Çocuklar hep bir ağızdan “Yuppi, bu akşam kar yağacak!” diye haykırdılar.

Bu kez öğretmen sordu:

- Kar yağarsa ne yapacaksınız? Sofia parmak kaldırdı:

- Kardan adam yapacağım, diye yanıt verdi. Ümmühan:

- Ben kartopu oynayacağım, dedi.

Zeynep çok hevesliydi:

- Bende kayacağım en güzeli kaymak, dedi.

Büşra durur mu? O da konuştu:

- Kaymayı bende severim her gün kaymak yerim.

Herkes gülüştü Elif öğretmen de güldü.

- Çok yaşa Büşra, dedi.

Bir yandan da gülüyorlardı. Son derse girdiler. Son ders resim dersi idi. Resim çizdiler. Pano görevlisi İrmak’a çizdikleri resimleri verdiler. Vedia, İrmak’a “Biz de sana yardım edelim.” dedi. Vedia’nın sözü üzerine biz de İrmak’a yardım ettik. Pano bembeyaz olmuştu. Çünkü hepimiz kar ile ilgili resim çizmiştik.

Meryem öğretmen panoyu görünce:

-Hepinize aferin, dedi.

Herkes sabırsızlıkla karın yağmasını bekliyordu çünkü kar biz çocuklar için mutluluk ve eğlence demekti...

YENİDOĞU
OKULLARI

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

YENİDOĞU
OKULLARI

444 82 00
yenidoguokullari.com

**BAŞAKŞEHİR 5. ETAP
ERKEK KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Erkek Ortaokulu,
Erkek Lisesi

**BAŞAKŞEHİR 4. ETAP
KIZ KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
Kız Ortaokulu,
Kız Lisesi

**SANCAKTEPE
KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

**BAHÇEŞEHİR
VADİTEPE KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

* 2017 - 2018 Eğitim - Öğretim Yılında Hizmetinizde